MARK HADDON

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții

PREMIUL WHITBREAD

Roman

TREI

Mark Haddon

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții

Traducere din limba engleză de

Constantin Dumitru-Palcus

TREI

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Redactor:
DANIELA ŞTEFĂNESCU

Coperta:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)

Dtp:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HADDON, MARK
O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopţii /
Mark Haddon ; trad.: Constantin Dumitru-Palcus.
- Ed. a 2-a. - Bucureşti : Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-176-7

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte a fost tradusă după *THE CURIOUS INCIDENT OF THE DOG IN THE NIGHT-TIME*, de Mark Haddon, David Fickling Books — Random House Children's Books, London, 2003

C.P. 27-40, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-176-7

Această carte îi este dedicată lui Sos

Cu mulțumiri lui
Kathryn Heyman, Clare Alexander, Kate
Shaw și Dave Cohen

2

Trecuse de miezul nopții cu 7 minute. Câinele zăcea pe iarbă, în mijlocul peluzei din fața casei doamnei Shears. Avea ochii închiși. Arăta de parcă ar fi alergat pe o parte, așa cum aleargă câinii când visează că gonesc după o pisică. Dar câinele nu alerga și nici nu dormea. Câinele era mort. Din câine ieșea o furcă de grădină. Dinții furcii străpunseseră de bună seamă trupul câinelui și se înfipseseră în pământ, fiindcă furca nu se răsturnase. Am ajuns la concluzia că, probabil, câinele fusese ucis cu furca, pentru că nu am văzut să fi avut alte răni și nu cred că te apuci să înfigi furca într-un câine după ce acesta a murit dintr-o altă cauză, de cancer, de exemplu, sau în urma unui accident de circulație. Dar în privința asta nu puteam să fiu sigur.

Am intrat pe poarta doamnei Shears, închizând-o apoi după mine. Am pășit pe gazonul ei și am îngenuncheat lângă câine. I-am pus mâna pe bot. Încă mai era cald.

Câinele se numea Wellington. Era al doamnei Shears, care era prietena noastră. Ea locuia pe partea cealaltă a străzii, două case mai la stânga.

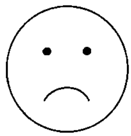
Wellington era pudel. Nu unul dintre aceia mici şi tunşi la coafor, ci un pudel de talie mare. Avea o blană neagră şi creaţă, dar când te apropiai de el vedeai că pielea de sub blană era de un galben foarte palid, ca pielea unui pui de găină.

L-am mângâiat pe Wellington şi m-am întrebat cine-l ucisese şi de ce.

3

Mă numesc Christopher John Francis Boone. Știu toate țările lumii și capitalele lor, precum și toate numerele prime până la 7 507.

În urmă cu opt ani, când am întâlnit-o prima oară pe Siobhan, ea mi-a arătat acest desen:

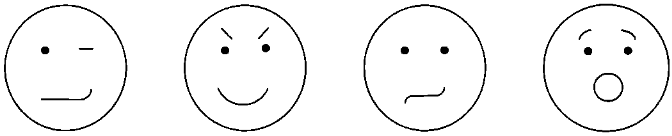
și am știut că înseamnă „trist", iar eu așa mă simțeam când am găsit câinele mort.

Apoi mi-a arătat desenul acesta:

și am știut că înseamnă „fericit", ca atunci când citesc despre misiunile spațiale „Apollo" sau când încă mai sunt treaz la orele trei sau patru dimineața și pot să mă

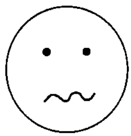
plimb pe stradă închipuindu-mi că sunt singurul om de pe toată planeta asta. Pe urmă a făcut alte desene

dar n-am mai știut ce înseamnă.

Am pus-o pe Siobhan să deseneze mai multe asemenea fețe și apoi să scrie lângă ele ce anume înseamnă, exact. Țineam hârtia în buzunar și o scoteam de acolo când nu înțelegeam ce-mi spune cineva. Dar îmi era foarte greu să hotărăsc care dintre diagrame semăna mai mult cu grimasele pe care le făceau, pentru că fețele oamenilor se schimbă foarte repede.

Când i-am spus lui Siobhan ce făceam, ea a luat un creion și o altă foaie de hârtie și a spus că asta îi făcea probabil pe oameni să se simtă foarte

și pe urmă a râs. Așa că am rupt prima foaie de hârtie și am aruncat-o. Iar Siobhan și-a cerut scuze. Acum, dacă nu înțeleg ce-mi spune cineva, îl întreb ce-a vrut să spună sau îmi văd de drum.

5

Am scos furca din câine, l-am ridicat în brațe și l-am strâns la piept. Sângele se prelingea din găurile făcute de furcă.

Îmi plac câinii. Întotdeauna știi la ce se gândește un câine. Are patru stări sufletești. Bucuros, trist, iritat și concentrat. În plus, câinii sunt credincioși și nu spun minciuni, fiindcă nu pot să vorbească.

Țineam câinele în brațe de 4 minute când am auzit un țipăt. Am ridicat privirea și am văzut-o pe doamna Shears alergând spre mine dinspre curtea interioară. Era îmbrăcată în pijama și capot. Era desculță și unghiile de la picioare erau vopsite cu ojă roz. Striga:

— Ce mama dracului ai făcut cu câinele meu?

Nu-mi place când oamenii țipă la mine. Mă tem că or să mă lovească sau să mă atingă și că nu știu ce are să se întâmple.

— Lasă câinele în pace, a țipat ea. Lasă dracului câinele în pace, fir-ar să fie!

Am lăsat câinele pe iarbă și m-am dat înapoi 2 metri.

S-a aplecat. Am crezut că o să ia și ea câinele în brațe, dar n-a făcut-o. Poate că a observat cât sânge era și

nu voia să se murdărească. În schimb, a început să țipe din nou.

Mi-am dus palmele la urechi, am închis ochii și m-am aplecat până când m-am ghemuit cu fruntea lipită de iarbă. Iarba era umedă și rece. Era plăcut.

Acesta este un roman polițist.

Siobhan mi-a spus că ar trebui să scriu ceva ce mi-ar plăcea și mie să citesc. Eu citesc mai ales cărți de știință și de matematică. Nu-mi plac romanele propriu-zise. În romanele propriu-zise oamenii spun lucruri ca: „Am nervuri din fier, argint și noroi ordinar. Nu pot să-mi strâng pumnul așa cum fac cei care nu depind de stimul."[1] Ce înseamnă asta? Nu știu. Nici tata nu știe. Nici Siobhan, nici domnul Jeavons. I-am întrebat.

Siobhan are părul lung și blond și poartă ochelari din plastic verde. Iar domnul Jeavons miroase a săpun și poartă pantofi maro care au, fiecare, câte aproximativ 60 de găurele circulare.

Îmi plac în schimb romanele polițiste. Așa că scriu un roman polițist.

Într-un roman polițist cineva trebuie să descopere cine e criminalul și după aia să-l prindă. Este o enigmă.

---

[1] Am găsit această carte la biblioteca din oraș, odată, când mama m-a dus în oraș.

Dacă e o enigmă reușită, uneori poți să găsești răspunsul înainte de sfârșitul cărții.

Siobhan mi-a spus că o carte trebuie să înceapă cu ceva care să atragă atenția cititorilor. De aceea am început cu câinele. De asemenea, am început cu câinele pentru că mi s-a întâmplat mie și mi-e greu să-mi imaginez lucruri care nu mi s-au întâmplat.

Siobhan a citit prima pagină și a spus că era ceva deosebit. A pus acest cuvânt între ghilimele, descriind semnele îmbârligate ale citării cu degetele arătător și mijlociu de la ambele mâini. A spus că, în romanele polițiste, de obicei oamenii sunt omorâți. Eu i-am spus că în *Câinele din Baskerville* au fost omorâți doi câini, câinele însuși și prepelicarul lui James Mortimer, dar Siobhan mi-a zis că aceștia nu au fost victimele unei crime, ci Sir Charles Baskerville. A mai spus că asta se întâmpla fiindcă cititorii sunt mai preocupați de oameni decât de câini, așa că, dacă într-o carte este ucis un om, cititorii vor dori să citească mai departe.

Am spus că aș vrea să scriu despre ceva real și că, deși cunoșteam oameni care muriseră, nu știam pe nimeni care să fi fost omorât, în afară de tatăl lui Edward, colegul meu de școală, domnul Paulson, numai că acela fusese un accident de planorism, nu o crimă, și nici nu-l cunoscusem prea bine. Am mai spus că îmi pasă de câini pentru că sunt credincioși și sinceri, iar unii câini sunt mai deștepți și mai interesanți decât unii oameni. Steve, de exemplu, care vine la școală în fiecare zi de joi, are nevoie de ajutor ca să mănânce și nu ar putea nici măcar să apuce un băț. Siobhan m-a rugat să nu-i spun asta mamei lui Steve.

11

Pe urmă au venit poliţiştii. Îmi plac poliţiştii. Au uniforme şi numere şi ştii ce trebuie să facă. Au venit o poliţistă şi un poliţist. Poliţista avea o găurică la ciorap pe glezna stângă şi o zgârietură roşie în mijlocul găurii. Poliţistul avea lipită de talpa pantofului o frunză mare portocalie, care ieşea afară într-o parte.

Poliţista a luat-o pe după umeri pe doamna Shears şi a dus-o în casă.

Mi-am ridicat capul din iarbă.

Poliţistul s-a lăsat pe vine lângă mine şi a spus:

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici, tinere?

M-am aşezat pe iarbă şi am spus:

— Câinele e mort.

— Asta am văzut şi eu, a spus el.

Am spus:

— Cred că cineva a omorât câinele.

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Am 15 ani, 3 luni şi 2 zile, am răspuns.

— Şi ce anume făceai tu în grădină? a întrebat el.

— Ţineam câinele în braţe, am răspuns.

— Şi de ce ţineai câinele în braţe? a întrebat.

Asta era o întrebare dificilă. Era un lucru pe care doream să-l fac. Îmi plac câinii. Eram trist că văzusem câinele mort.

Și polițiștii îmi plac și am vrut să răspund cum se cuvine la întrebare, dar polițistul nu mi-a lăsat destul timp ca să găsesc răspunsul corect.

— De ce țineai câinele în brațe? a întrebat el din nou.

— Îmi plac câinii, am spus.

— Tu ai omorât câinele? a întrebat el.

— Nu, nu eu am omorât câinele, am răspuns.

— Asta e furca ta? a întrebat el.

— Nu, am spus eu.

— Pari foarte supărat de treaba asta, a spus el.

Punea prea multe întrebări și le punea prea repede una după alta. Acestea se îngrămădeau în capul meu ca feliile de pâine din fabrica unde lucrează unchiul Terry. Fabrica e o brutărie iar el lucrează la mașinile de feliat. Iar câteodată mașina de feliat nu lucrează îndeajuns de repede, dar pâinile continuă să vină și se produce un blocaj. Uneori mă gândesc la mintea mea ca la o mașină, dar nu întotdeauna ca la o mașină de feliat pâinea. În felul ăsta mi-e mai ușor să le explic celorlalți ce se întâmplă înăuntrul ei.

Polițistul a spus:

— O să te mai întreb o dată...

M-am trântit iar pe iarbă și mi-am lipit fruntea de pământ din nou, apoi am scos zgomotul acela pe care tata îl numește geamăt. Fac așa atunci când în capul meu năvălește prea multă informație de la lumea din jur. E ca atunci când ești supărat și-ți lipești radioul de ureche potrivindu-l între două posturi astfel încât să nu auzi decât un zgomot de fond, după care dai volumul la maxim și nu mai auzi decât acel zgomot și abia

atunci te simți în siguranță, fiindcă nu mai poți să auzi nimic altceva.

Polițistul m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare.

Nu mi-a plăcut că m-a atins în felul ăsta.

Și atunci l-am lovit.

13

Aceasta nu va fi o carte amuzantă. Nu pot să spun glume fiindcă nu le înţeleg. Să vă dau un exemplu de glumă. E una din glumele tatei.

Avea faţa trasă dar draperia era adevărată.

Ştiu de ce ar trebui să fie amuzantă. Am întrebat. E pentru că „tras" are trei sensuri, şi anume **1**) desenat cu creionul, **2**) istovit şi **3**) care acoperă o fereastră, iar sensul **1** se referă atât la faţă, cât şi la draperie, sensul **2** se referă numai la faţă iar sensul **3** se referă numai la draperie.

Dacă încerc să spun eu însumi gluma, făcând ca acel cuvânt să aibă trei sensuri diferite în acelaşi timp, e ca şi cum aş asculta simultan trei piese muzicale diferite, ceea ce e incomod, derutant şi deloc plăcut, ca un zgomot de fond. E ca şi cum trei oameni încearcă să-ţi spună trei lucruri diferite în acelaşi timp.

Iată de ce în această carte nu veţi găsi glume.

17

Polițistul s-a uitat la mine o vreme fără să vorbească. Apoi a spus:

— Te arestez fiindcă ai atacat un polițist.

Asta m-a făcut să mă simt mult mai calm, fiindcă semăna cu ceea ce spun polițiștii la televizor și în filme.

Apoi a spus:

— Te sfătuiesc foarte serios să urci pe bancheta din spate a mașinii de poliție fiindcă, dacă mai încerci să faci vreo măgărie, căcăciosule mic, chiar c-o să-mi ies din pepeni. S-a înțeles?

M-am dus la mașina poliției care era parcată chiar în fața porții. Mi-a deschis portiera din spate iar eu m-am urcat. S-a așezat la volan și a chemat-o prin stația radio pe polițistă, care încă nu ieșise din casă. Polițistul a spus:

— Bulangiul ăsta mic tocmai a sărit să mă bată, Kate. Poți să mai stai cu doamna S până-l duc la secție? Îl trimit pe Tony aici să te ia și pe tine.

Iar femeia polițist a spus:

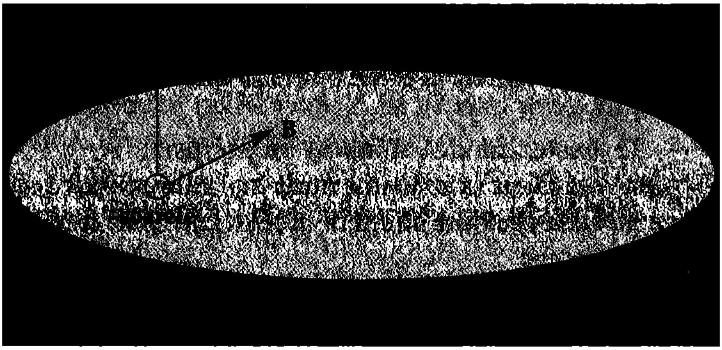
— Sigur că da. Ne vedem mai târziu.

Polițistul a zis „*Okey-doke*" și apoi am pornit la drum.

Mașina mirosea a plastic încins, aftershave și cartofi de la *fast-food*.

În timp ce mergeam spre centrul orașului, m-am uitat la cer. Era o noapte senină și se putea vedea Calea Lactee.

Unii cred că această Cale Lactee ar fi un șir lung de stele, dar nu e așa. Galaxia noastră este un disc de stele uriaș, cu un diametru de câteva milioane de ani-lumină, iar sistemul nostru solar se află undeva aproape de marginea exterioară a discului.

Când privești în direcția A, la un unghi de 90° față de disc, nu vezi multe stele. Dar când te uiți în direcția B, vezi o mulțime de stele fiindcă te uiți în corpul principal al galaxiei și, deoarece galaxia e ca un disc, vezi o fâșie de stele.

Și pe urmă m-am gândit la felul cum, multă vreme, oamenii de știință n-au putut să-și explice de ce noaptea cerul e întunecat, deși sunt miliarde de stele în univers și ar trebui să fie stele în toate direcțiile în care privești, astfel încât cerul ar trebui să fie luminat de stele fiindcă sunt foarte puține lucruri care să se interpună și să oprească lumina să ajungă la pământ.

După aceea ei au descoperit că universul se află în expansiune, că stelele se îndepărtează una de cealaltă în urma Big Bang-ului și, cu cât stelele sunt mai depărtate de noi, cu atât mai repede se deplasează, unele dintre ele mișcându-se cu viteze apropiate de viteza luminii, acesta fiind motivul pentru care lumina lor nu ajunge niciodată la noi.

Îmi place acest adevăr. E ceva pe care poți să-l calculezi în minte numai uitându-te la cer noaptea și gândindu-te, fără să fii nevoit să întrebi pe nimeni.

Iar când universul își va fi terminat explozia, toate stelele vor încetini, ca o minge care a fost aruncată în aer, și, după ce se vor opri în loc, vor începe din nou să cadă spre centrul universului. Și atunci nu ne mai va împiedica nimic să vedem toate stelele din lume, pentru că ele se vor mișca spre noi, din ce în ce mai repede, și vom ști că lumea se va sfârși în curând, fiindcă atunci când vom privi cerul noaptea nu va mai fi întuneric, ci doar lumina strălucitoare a miliarde și miliarde de stele, aflate toate în cădere.

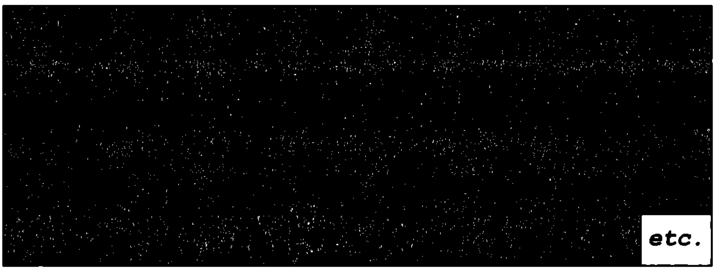
Atât doar că nimeni nu va vedea asta deoarece pe pământ nu vor mai fi rămas oameni care s-o vadă. Probabil că până atunci oamenii vor fi dispărut. Și chiar dacă vor mai exista oameni, nu vor putea să o vadă fiindcă lumina va fi atât de puternică și de fierbinte, încât toți vor muri arși, chiar dacă vor trăi în tuneluri.

19

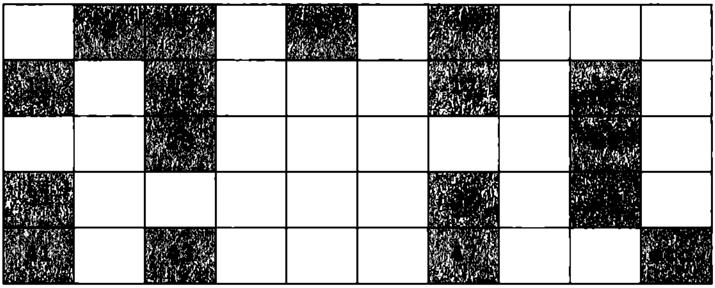
De regulă, capitolele din cărţi sunt numerotate cu numerale cardinale: **1, 2, 3, 4, 5, 6** şi aşa mai departe. Dar eu am hotărât să-mi numerotez capitolele cu numere prime: **2, 3, 5, 7, 11, 13** şi aşa mai departe pentru că-mi plac numerele prime.

Iată cum se calculează care sunt numerele prime.

Mai întâi, scrii toate numerele întregi pozitive din lume.

După aceea elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 2. Apoi elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 3. După care elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 4, 5 şi 7. Numerele rămase sunt numerele prime.

Regula de calculare a numerelor prime este foarte simplă, dar nimeni n-a reuşit vreodată să stabilească o formulă simplă care să-ţi spună dacă un număr foarte mare este număr prim sau cum este numărul următor. Dacă un număr este foarte, foarte mare, s-ar putea ca un computer să aibă nevoie de câţiva ani până să calculeze dacă este număr prim.

Numerele prime sunt utile pentru scrierea cifrurilor, iar în America ele sunt incluse în categoria „materialelor militare", iar dacă găseşti unul compus din mai mult de 100 de cifre trebuie să-i anunţi pe cei de la CIA, care ţi-l vor cumpăra pentru suma de 10 000 de dolari. Dar n-ar fi o metodă prea grozavă prin care să-ţi câştigi existenţa.

Numerele prime sunt ceea ce rămâne după ce dai la o parte toate pattern-urile. Eu cred că numerele prime sunt ca viaţa. Sunt foarte logice, dar nu poţi niciodată să le determini regulile, chiar dacă ţi-ai petrece tot timpul gândindu-te la ele.

23

Când am ajuns la secția de poliție, m-au pus să-mi scot șireturile de la pantofi și să-mi golesc buzunarele la biroul de primire, în eventualitatea în care aș avea în ele ceva cu care să-mi iau viața, să evadez sau să atac vreun polițist.

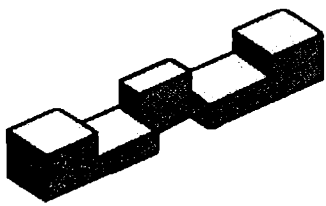
Sergentul de la birou avea niște mâini foarte păroase și unghiile roase până la sânge.

Iată ce aveam în buzunare:

1. Un briceag militar multifuncțional cu 13 piese, printre care un dezizolator de cabluri, o lamă zimțată, o scobitoare și o pensetă.

2. Un capăt de ață.

3. O piesă dintr-un puzzle de lemn, care arăta așa:

4. 3 granule din mâncarea pentru Toby, șobolanul meu.

5. Suma de 1,47 lire (compusă dintr-o monedă de 1 liră, o monedă de 20 penny, două monede de 10 penny, o monedă de 5 penny și o monedă de 2 penny).

6. O agrafă roșie pentru hârtie.

7. O cheie pentru ușa de la intrare.

De asemenea aveam la mine și ceasul și au vrut să las și ceasul pe birou, dar le-am spus că am nevoie să-mi țin ceasul la mână, căci trebuie să știu cu exactitate cât e ora. Iar când au încercat să mi-l ia, am țipat, așa că m-au lăsat să-l păstrez.

M-au întrebat dacă am vreo rudă și le-am spus că am. M-au întrebat care sunt rudele mele. Le-am spus că îl am pe tata, dar că mama murise. Și le-am mai spus că-l am și pe unchiul Terry, dar că el e în Sunderland și e fratele tatălui meu, și că mai am și bunici, dar trei dintre ei sunt morți, iar bunica Burton a fost dusă la un azil, fiindcă e bolnavă de demență senilă și crede că eu sunt vreun personaj de la televiziune.

Pe urmă mi-au cerut numărul de telefon al tatei.

Le-am spus că avem două numere, unul de acasă și unul de la telefonul mobil, apoi le-am spus pe amândouă.

Era plăcut în celula de la secție. Era un cub aproape perfect, lung de 2 metri, lat de 2 metri și înalt de 2 metri. Conținea aproximativ 8 metri cubi de aer. Avea o ferestruică cu zăbrele și, la capătul opus, o ușă din metal cu o trapă lungă și subțire aproape de podea, prin care se puteau împinge tăvile cu mâncare în celulă, iar mai sus era o trapă culisantă prin care polițiștii se puteau uita ca să controleze dacă nu cumva deținu-

ții au evadat sau s-au sinucis. Tot acolo mai era și o banchetă capitonată.

M-am întrebat cum aș evada dacă aș fi personajul unei povestiri. Ar fi fost dificil, fiindcă singurele obiecte pe care le aveam erau hainele și pantofii, fără șireturi.

Am ajuns la concluzia că cel mai bun plan ar fi să aștept o zi însorită și apoi să-mi folosesc ochelarii ca să focalizez razele soarelui pe o bucată de țesătură, pentru a declanșa un incendiu. Urma să evadez când aveau să vadă focul și să mă scoată din celulă. Iar dacă nu observau, puteam să fac pipi pe haine și astfel să sting flăcările.

M-am întrebat dacă doamna Shears le spusese polițiștilor că eu îl omorâsem pe Wellington și dacă, atunci când polițiștii vor afla că mințise, va fi dusă la închisoare. Fiindcă atunci când spui minciuni despre alți oameni se numește *Calomnie*.

29

Oamenii mi se par derutanți.

Și asta din două motive principale.

Primul motiv principal este acela că oamenii spun foarte multe fără să folosească vreun cuvânt. Siobhan spune că atunci când ridici o sprânceană poate să însemne foarte multe lucruri. Poate să însemne „vreau să fac sex cu tine" și mai poate să însemne „cred că tocmai ai spus o prostie".

Siobhan mai zice că dacă ții gura închisă și expiri zgomotos pe nări poate să însemne ori că ești relaxat, ori că ești plictisit, ori că ești supărat și totul depinde de cât de mult aer îți iese pe nări și cât de repede, precum și de forma pe care o ia gura ta când faci asta, dar și de felul cum stai și ce ai spus cu puțin înainte de asta și de sute de alte lucruri care sunt prea complicate ca să le prelucrezi în doar câteva secunde.

Al doilea motiv principal este că adesea oamenii vorbesc folosind metafore. Iată câteva exemple de metafore.

Am râs de mi-au sărit capacele.
El era lumina ochilor ei.

Frica păzește pepenii.
La paștele cailor.
El era stană de piatră.

Cuvântul metaforă înseamnă să cari ceva dintr-un loc într-altul și vine de la cuvintele grecești μετα (care înseamnă *dintr-un loc într-altul*) și φερειν (care înseamnă *a căra*) și e atunci când pentru a descrie ceva folosești un cuvânt care înseamnă altceva. Asta înseamnă că însuși cuvântul metaforă este o metaforă.

Eu cred că ar trebui să i se spună minciună, fiindcă oamenii nu au capace care să sară atunci când râd, caii n-au cum să sărbătorească paștele, iar frica, fiind o stare sufletească, nu poate să păzească pepenii. Iar când încerc să vizualizez lumina ochilor, nu are nici o legătură cu faptul că ți-e drag cineva și te face să uiți despre ce era vorba.

Numele meu este o metaforă. Înseamnă *să-l cari pe Cristos* și vine de la cuvintele grecești χριστος (care înseamnă Isus Cristos) și φερειν și a fost numele care i s-a dat sfântului Cristofor fiindcă l-a cărat pe Isus Cristos peste un râu.

Asta te face să te întrebi cum se numea înainte de a-l purta pe Cristos peste râu. Dar nu se numea în nici un fel fiindcă asta e o poveste apocrifă, ceea ce înseamnă că și ea este o minciună.

Mama spunea că de aici reiese că numele Christopher e un nume frumos, căci e o poveste despre ce înseamnă să fii bun și generos, dar eu nu vreau ca numele meu să însemne o poveste despre ce înseamnă să fii bun și generos. Vreau ca numele meu să mă reprezinte pe mine.

31

Era ora 1:12 noaptea când tata a ajuns la secția de poliție. Nu l-am văzut decât la 1:28, dar știam că e acolo fiindcă îl auzeam.

Striga: „Vreau să-mi văd băiatul" și „De ce naiba l-ați închis într-o celulă?" și „Bineînțeles că sunt foarte supărat".

Pe urmă l-am auzit pe un polițist spunându-i să se calmeze. După care nu am mai auzit nimic multă vreme.

La 1:28 un polițist a deschis ușa celulei și mi-a spus că vrea să mă vadă cineva.

Am ieșit din celulă. L-am văzut pe tata pe coridor. Și-a ridicat mâna dreaptă și și-a desfăcut degetele evantai. Eu am ridicat mâna stângă și mi-am desfăcut degetele evantai și apoi ne-am atins degetele unele de altele. Facem asta fiindcă uneori tata vrea să mă îmbrățișeze, dar mie nu-mi place să-i îmbrățișez pe oameni, așa că în loc de asta ne atingem degetele și asta înseamnă că el mă iubește.

Apoi polițistul ne-a spus să-l urmăm pe coridor până într-o altă încăpere. Acolo erau o masă și trei scaune. Ne-a spus să luăm loc într-o parte a mesei, iar el s-a așe-

zat în cealaltă parte. Pe masă era un casetofon și de aceea am întrebat dacă o să mi se ia un interogatoriu și dacă el urma să-l înregistreze.

— Nu cred că o să fie nevoie de așa ceva, a spus polițistul.

Era inspector. Mi-am dat seama de asta pentru că nu purta uniformă. Avea totodată și un nas foarte păros. Ai fi zis că doi șoricei foarte mici stau ascunși în nările lui.[2]

Inspectorul a spus:

— Am vorbit cu tatăl tău și mi-a zis că n-ai vrut să-l lovești pe polițist.

N-am spus nimic fiindcă nu fusese o întrebare.

— Ai vrut să-l lovești pe polițist? a întrebat inspectorul.

— Da, am răspuns.

S-a strâmbat la față și a spus:

— Dar n-ai vrut să-l rănești pe polițist?

M-am gândit la asta și am răspuns:

— Nu. N-am vrut să-l rănesc pe polițist. Am vrut doar să-l fac să nu mă mai atingă.

Apoi inspectorul a spus:

— Știi că nu e bine să lovești un polițist, nu?

— Da, știu.

A tăcut preț de câteva secunde, după care a întrebat:

— Tu ai omorât câinele, Christopher?

— N-am omorât câinele.

— Știi că nu e bine să minți un polițist și că, dacă faci asta, poți să dai de necazuri foarte mari?

---

[2] Asta nu e o *metaforă*; este o *comparație*, ceea ce înseamnă că într-adevăr aveai impresia că doi șoricei foarte mici stau ascunși în nările lui și dacă îți creezi în minte imaginea unui bărbat în nările căruia se ascund doi șoricei, atunci poți să-ți dai seama cum arăta inspectorul. Iar o comparație nu e o minciună, decât dacă e o comparație proastă.

— Da.
— Deci știi cine a omorât câinele?
— Nu.
— Spui adevărul? a întrebat inspectorul.
— Da. Eu spun întotdeauna adevărul.
Și a mai spus:
— Bine. O să-ți dau un avertisment.
Am întrebat:
— O să fie ceva scris pe hârtie, ca un certificat pe care pot să-l păstrez?
— Nu, a răspuns inspectorul. Un avertisment înseamnă că vom scrie undeva ceea ce ai făcut, că ai lovit un polițist dar că a fost un accident și că n-ai vrut să-l rănești pe polițist.
— Dar n-a fost un accident, am replicat eu.
Iar tata a intervenit:
— Christopher, te rog.
Polițistul și-a închis gura și, răsuflând zgomotos pe nas, a spus:
— Dacă o să mai dai de vreo belea, o să ne uităm în dosar și o să vedem că ți s-a dat un avertisment și atunci o să luăm lucrurile mult mai în serios. Ai înțeles ce ți-am spus?
Am spus că am înțeles.
Apoi ne-a spus că putem să plecăm și a deschis ușa, iar noi am ieșit pe coridor și ne-am întors la biroul de primire, de unde mi-am luat briceagul multifuncțional militar, capătul de sfoară și bucata de puzzle din lemn, cele 3 granule din mâncarea lui Toby, cele 1,47 lire, agrafa și cheia de la ușa din față, care erau toate într-o pungă din plastic. Am ieșit afară, unde era parcată mașina tatei, și am plecat acasă.

37

Eu nu spun minciuni. Mama zicea că nu mint fiindcă sunt un om bun. Dar nu ăsta e motivul. Motivul e că nu pot să spun minciuni.

Mama era o persoană mică de statură care mirosea frumos. Iar uneori purta o bluză flaușată de culoare roz, cu un fermoar pe mijloc și un mic ecuson pe sânul stâng pe care scria ***Berghaus.***

O minciună e atunci când spui că s-a întâmplat ceva care nu s-a întâmplat. Dar numai un singur lucru poate să se întâmple la un moment dat și într-un anumit loc. Și sunt nenumărate lucrurile care nu s-au întâmplat în acel moment și în acel loc. Iar dacă mă gândesc la ceva ce nu s-a întâmplat, încep să mă gândesc la toate celelalte lucruri care nu s-au întâmplat.

De exemplu, azi-dimineață, la micul dejun, am mâncat Ready Brek și niște *milkshake* de zmeură fierbinte. Dar dacă aș spune că de fapt am mâncat Shreddies și o cană de ceai[3], aș începe să mă gândesc la Coco-Pops și limonadă, la *porridge* și dr Pepper, la cum nu-mi mâncam mi-

---

[3] Dar n-aș mânca Shreddies și ceai fiindcă amândouă sunt maro.

cul dejun în Egipt și că în cameră nu era un rinocer și că tata nu e îmbrăcat în costum de scafandru și așa mai departe, și chiar când scriu asta mă face să mă simt nesigur și speriat, ca și cum aș sta pe acoperișul unei clădiri foarte înalte și aș vedea sub mine mii de case, de mașini și de oameni, iar capul mi-e atât de plin de toate aceste lucruri încât mi-e teamă că o să uit să stau drept și să mă țin de balustradă și-o să cad de pe acoperiș și-o să mor.

Ăsta e un alt motiv pentru care nu-mi plac romanele propriu-zise, fiindcă sunt minciuni despre lucruri care nu s-au întâmplat și mă fac să mă simt nesigur și speriat.

Iată de ce tot ce am scris aici e adevărat.

41

Când mergeam spre casă, cerul era acoperit de nori, așa că n-am putut să văd Calea Lactee.

Am spus „Iartă-mă", pentru că tata trebuise să vină la secția de poliție, ceea ce era un lucru neplăcut.

— Nu-i nimic, a spus el.

— Nu eu am omorât câinele, am spus.

Iar el mi-a răspuns:

— Știu. Apoi a spus: Christopher, trebuie să te ferești de necazuri, pricepi?

I-am răspuns:

— Nu știam că o să dau de necaz. Îmi place Wellington și m-am dus să-l salut, dar nu știam că fusese omorât.

Tata mi-a zis:

— Încearcă să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora.

M-am gândit la asta puțin și am spus:

— Am de gând să aflu cine l-a omorât pe Wellington.

Iar tata a spus:

— Tu ai ascultat ce ți-am spus, Christopher?

Am spus:

— Da, am ascultat ce mi-ai spus, dar când cineva este omorât trebuie să afli cine a făcut-o, ca să fie pedepsit.

Iar tata mi-a zis:

— E un amărât de câine, Christopher, un amărât de câine.

Am răspuns:

— Eu cred că și câinii sunt importanți.

— Las-o baltă, a spus el.

Iar eu am adăugat:

— Mă întreb dacă polițiștii vor afla cine l-a ucis și dacă îl vor pedepsi pe vinovat.

Atunci tata a lovit volanul cu pumnul și mașina s-a clătinat puțin, trecând peste linia întreruptă de pe mijlocul șoselei, după care a strigat:

— Am spus s-o lași baltă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi dădeam seama că era furios fiindcă țipa, iar eu nu voiam să-l supăr, așa că n-am mai spus nimic până când am ajuns acasă.

După ce am intrat în casă, m-am dus la bucătărie și am luat un morcov pentru Toby, după care m-am dus sus, am închis ușa camerei mele, i-am dat drumul lui Toby și i-am dat morcovul. Am pornit apoi calculatorul și am jucat 76 de jocuri de Minesweeper, iar versiunea Expert am terminat-o în 102 secunde, care depășea cu doar 3 secunde cel mai bun timp al meu, de 99 de secunde.

La ora 2:07 am simțit nevoia să beau un pahar cu suc de portocale înainte să mă spăl pe dinți și să mă culc, așa că am coborât în bucătărie. Tata stătea pe canapea și bea whisky, în timp ce se uita la o partidă de biliard la televizor. Din ochi îi curgeau lacrimi.

L-am întrebat:

— Ești trist din cauza lui Wellington?

S-a uitat lung la mine și a tras aer pe nări. Apoi a spus:

— Da, Christopher, poţi să spui asta. Poţi foarte bine să spui asta.

Mi-am zis că e mai bine să-l las singur fiindcă şi eu, atunci când sunt trist, vreau să fiu lăsat singur. Aşa că n-am mai spus nimic altceva. M-am dus în bucătărie şi mi-am preparat sucul de portocale, pe care l-am dus apoi în camera mea.

43

Mama a murit acum 2 ani.

Într-o zi, când m-am întors de la școală, nimeni nu mi-a deschis ușa, așa că m-am dus și am găsit cheia secretă pe care o ținem sub un ghiveci de flori din spatele ușii de la bucătărie. Am intrat în casă și am continuat construcția unei machete de tanc Airfix Sherman, la care lucram.

După o oră și jumătate, tata s-a întors de la muncă. Are o firmă care se ocupă de întreținerea instalațiilor de încălzire și repararea boilerelor și lucrează împreună cu un bărbat pe care-l cheamă Rhodri și este angajatul lui. A bătut la ușa camerei mele, i-am deschis, iar el m-a întrebat dacă am văzut-o pe mama.

I-am spus că n-o văzusem și el s-a dus jos și a început să dea câteva telefoane. Nu am auzit ce a vorbit.

Pe urmă a urcat în camera mea și a spus că trebuie să iasă în oraș un timp și că nu era sigur cât va dura. A spus că dacă o să am nevoie de ceva să-l sun pe telefonul mobil.

A fost plecat vreme de 2½ ore. Când s-a întors, am coborât la parter. Stătea în bucătărie și se uita pe fereastra

din spate care dădea spre grădină, iaz, gardul din tablă ondulată și turla bisericii de pe strada Manstead, care arată ca un castel căci e normandă.

Tata a spus:

— Mă tem că n-ai s-o mai vezi pe mama ta o vreme.

Nu s-a uitat la mine când mi-a spus asta. A continuat să se uite pe fereastră.

De obicei, când îți vorbesc, oamenii se uită la tine. Știu că ei încearcă să înțeleagă la ce mă gândesc, dar eu nu-mi dau seama la ce se gândesc ei. E ca și cum te-ai afla într-o încăpere dintr-un film de spionaj, cu o oglindă falsă. Dar era plăcut acum, când tata îmi vorbea fără să se uite la mine.

— De ce? am întrebat.

A așteptat îndelung, după care a spus:

— Mama ta a trebuit să se interneze la spital.

— Putem s-o vizităm? am întrebat, fiindcă îmi plac spitalele. Îmi plac uniformele și aparatele.

— Nu, a spus tata.

— De ce?

— Are nevoie de odihnă. Are nevoie să stea singură.

Am întrebat:

— E un spital psihiatric?

— Nu. E un spital obișnuit. Are o problemă... o problemă la inimă.

Am spus:

— Va trebui să-i ducem mâncare, fiindcă știam că mâncarea de la spital nu e foarte grozavă.

David, de la școală, s-a dus la spital pentru o operație la picior, ca să-i lungească mușchiul gambei și să poată merge mai bine. Și nu i-a plăcut deloc mâncarea de acolo, așa că maică-sa îi ducea mâncare în fiecare zi.

Din nou tata a lăsat să treacă multă vreme până când a spus:

— O să-i duc ceva în timpul zilei, când ești tu la școală, și-o să le dau doctorilor, iar ei o să-i dea mamei tale, bine?

— Dar tu nu știi să gătești, am spus eu.

Tata și-a acoperit fața cu mâinile și a spus:

— Christopher, uite ce e. O să-i cumpăr niște mâncare gata preparată de la Marks and Spencer și-o să i-o duc. Îi plac chestiile alea.

Am spus că o să-i scriu o carte poștală în care o să-i urez să se facă bine, pentru că așa se face pentru oamenii care sunt la spital. Tata a spus că o să i-o ducă a doua zi.

47

A doua zi de dimineață, când mergeam cu autobuzul la școală, am trecut de 4 mașini roșii la rând, ceea ce însemna că va fi o **Zi Bună**, așa că am hotărât să nu fiu trist din pricina lui Wellington.

Domnul Jeavons, psihologul școlii, m-a întrebat o dată de ce 4 mașini roșii la rând însemnau o **Zi Bună**, 3 mașini roșii la rând însemnau o **Zi Destul De Bună**, 5 mașini roșii la rând însemnau o **Zi Foarte Bună**, în vreme ce 4 mașini galbene însemnau o **Zi Neagră**, asta fiind o zi în care nu vorbesc cu nimeni, stau singur și citesc cărți, nu mănânc la prânz nimic și *Nu-mi Asum Riscuri*. A spus că eram, în mod evident, o persoană foarte logică, așa că era surprins că gândeam astfel, fiindcă nu era foarte logic.

I-am spus că-mi place ca lucrurile să fie ordonate frumos. Și unul dintre modurile în care lucrurile sunt ordonate frumos este să fie logice. Mai ales dacă acele lucruri sunt numere sau un argument. Dar mai sunt și alte căi de aranjare a lucrurilor într-o ordine frumoasă. Și de-aia am **Zile Bune** și **Zile Negre.** Și i-am spus că unii oameni care lucrează într-un birou ies din casă dimineața și văd cum

cerul e senin și asta-i face fericiți sau văd că plouă și asta îi întristează, dar singura diferență era dată de vreme, iar dacă ei lucrează într-un birou, vremea nu are nimic de-a face cu faptul că ei au o zi bună sau o zi proastă.

Am spus că, atunci când se trezește dimineața, tata își îmbracă întotdeauna mai întâi pantalonii și pe urmă ciorapii, și asta nu e ceva logic, dar el întotdeauna procedează astfel, fiindcă și lui îi place ca lucrurile să fie frumos ordonate. De asemenea, când urcă scările, sare câte două trepte deodată și întotdeauna începe cu piciorul drept.

Domnul Jeavons a spus că sunt un băiat foarte deștept.

Am spus că nu sunt deștept. Nu fac decât să observ cum sunt lucrurile, iar asta nu înseamnă să fii deștept. Înseamnă doar să fii atent. Ești deștept atunci când te uiți cum sunt lucrurile din jur și te folosești de ceea ce ai observat ca să descoperi ceva nou. Ca, de exemplu, expansiunea universului sau cine a comis o crimă. Sau dacă vezi numele cuiva și dai fiecărei litere o valoare de la 1 la 26 (**a=1**, **b=2** etc.), apoi calculezi suma numerelor în minte și afli că rezultatul e un număr prim, cum ar fi **Jesus Christ** (151), **Scooby Doo** (113), **Sherlock Holmes** (163) sau **Doctor Watson** (167).

Domnul Jeavons m-a întrebat dacă, știind că lucrurile sunt ordonate frumos, mă simțeam în siguranță și i-am spus că da.

Pe urmă m-a întrebat dacă nu-mi place ca lucrurile să se schimbe. Iar eu i-am spus că nu mi-ar păsa de schimbarea lucrurilor dacă, de exemplu, aș deveni astronaut, ceea ce este una dintre cele mai mari schimbări pe care ni le putem imagina, în afară de a te transforma într-o fată sau a muri.

M-a întrebat dacă vreau să devin astronaut și i-am spus că vreau.

A spus că e foarte greu să devii astronaut. I-am spus că știu asta. Trebuie să devii ofițer în forțele aeriene, să accepți o mulțime de ordine și să fii pregătit să ucizi alte ființe omenești, iar eu nu pot să accept ordine. De asemenea nu am o acuitate vizuală perfectă, de care ai nevoie ca să fii pilot. Dar am spus că poți să continui să-ți dorești ceva care e foarte improbabil să se întâmple.

Terry, fratele mai mare al lui Francis, pe care-l știu de la școală, a spus că eu n-o să obțin niciodată altă slujbă decât cea de supraveghetor de cărucioare la vreun supermarket sau să curăț balegile măgarilor la o rezervație de animale, că doar n-or să-i lase pe spastici să conducă rachete care costă miliarde de lire. Când i-am spus tatălui meu asta, mi-a zis că Terry era invidios fiindcă eu sunt mai deștept ca el. Ceea ce era o stupizenie pentru că nu ne aflam în vreo competiție. Dar Terry e un prost, deci *quod erat demonstrandum*, care este expresia latinească pentru „ceea ce era de demonstrat", care înseamnă „astfel s-a demonstrat".

Nu sunt spastic, ceea ce înseamnă bolnav de paralizie spastică, nu ca Francis, care e spastic, și chiar dacă, probabil, n-o să devin astronaut, o să merg la universitate și-o să studiez matematica, sau fizica, sau fizica și matematica (care e o facultate foarte respectabilă), pentru că îmi plac matematica și fizica și sunt foarte bun la aceste materii. Dar Terry n-o să meargă la universitate. Tata spune că Terry are toate șansele să ajungă la pușcărie.

Terry are pe braț un tatuaj cu o inimă străpunsă de un pumnal.

Dar asta a fost ceea ce se cheamă o digresiune, iar acum o să revin la faptul că era o Zi Bună.

Pentru că era o Zi Bună am hotărât să încerc să aflu cine l-a ucis pe Wellington, fiindcă o Zi Bună e o zi potrivită pentru proiecte și planificarea lucrurilor.

Când i-am spus asta lui Siobhan, mi-a zis:

— Ei bine, astăzi aveam planificat să scriem povestiri, deci ce-ar fi să scrii despre cum l-ai găsit pe Wellington și cum ai ajuns la secția de poliție.

Ăsta a fost momentul când am început să scriu povestirea asta.

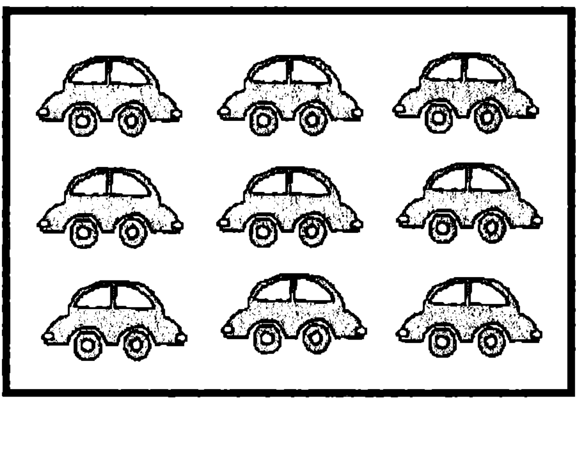
Iar Siobhan a spus că mă va ajuta la ortografie și gramatică, precum și la notele de subsol.

53

Mama a murit două săptămâni mai târziu.

Nu m-am dus la spital s-o văd, dar tata i-a dus multă mâncare de la Marks and Spencer's. A zis că arăta bine și părea să se însănătoșească. Îmi trimitea toată dragostea ei și pusese cartea mea poștală pe măsuța de lângă pat. Tata a spus că-i plăcuse foarte mult.

Cartea poștală avea pe partea din față desenele unor mașini. Arăta așa:

Am făcut-o la școală, cu doamna Peters, profesoara de artă plastică, și era o linogravură, adică faci un desen pe o bucată de linoleum iar doamna Peters îl decupează cu un *cutter*, după care pui cerneală pe bucata de linoleum și o apeși pe hârtie, și ăsta e motivul pentru care toate mașinile arată la fel, fiindcă am făcut o mașină și am apăsat-o pe hârtie de 9 ori. Și doamna Peters a avut ideea să fac multe mașini, ceea ce mi-a plăcut. Apoi am colorat toate mașinile cu vopsea roșie, astfel încât pentru mama să fie o **Zi Nemaipomenită**.

Tata a spus că mama a murit în urma unui atac de cord și că a fost ceva neașteptat.

Am spus: „Ce fel de atac de cord?" — pentru că eram surprins.

Mama avea doar 38 de ani și de obicei bătrânii suferă atacuri de cord, pe câtă vreme mama era foarte activă, mergea cu bicicleta și mânca alimente sănătoase, bogate în fibre și cu conținut scăzut de grăsimi saturate, cum ar fi carne de pui, legume și musli.

Tata a zis că nu știe ce fel de atac de cord a avut și că nu era momentul să pun asemenea întrebări.

Am spus că probabil fusese vorba de un anevrism.

Atacul de cord are loc atunci când o parte din mușchii inimii nu mai sunt alimentați cu sânge și mor. Sunt două tipuri principale de atac de cord. Primul este embolia. Asta se întâmplă când un cheag de sânge astupă unul dintre vasele sangvine care duc sângele la mușchii inimii. Și poți să împiedici acest lucru dacă iei aspirină și mănânci pește. Ăsta fiind și motivul pentru care eschimoșii nu suferă acest tip de atac de cord, fiindcă ei mănâncă pește, iar peștele împiedică formarea cheagurilor de sânge, dar o tăietură mai gravă poate să le provoace moartea prin sângerare.

Anevrismul are loc atunci când un vas de sânge se sparge și sângele nu mai ajunge la mușchii inimii pentru că se scurge prin acea spărtură. Iar unii oameni fac anevrisme numai fiindcă au câte un punct slab în vasele de sânge, cum a pățit doamna Hardisty, care locuia pe strada noastră la numărul 72 și care a avut un punct slab în vasele sangvine de la gât și a murit numai fiindcă a întors capul când încerca să-și parcheze mașina.

Pe de altă parte, se poate să fi fost vorba de o embolie, fiindcă cheagurile de sânge se formează mult mai ușor atunci când stai în pat mai mult timp, așa cum se întâmplă când ești internat la spital.

Tata a spus:

— Îmi pare rău, Christopher, îmi pare tare rău.

Dar n-a fost vina lui.

Apoi doamna Shears a venit la noi și ne-a pregătit cina. Era încălțată cu sandale și era îmbrăcată în blugi și un tricou care avea imprimat pe piept cuvintele **WINDSURF** și **CORFU**, precum și imaginea unui *windsurfer*.

Tata stătea pe scaun, iar ea s-a apropiat de el și i-a ținut capul la piept și i-a spus:

— Haide, Ed. O să te ajutăm să treci prin asta.

După aceea ne-a făcut spaghetti cu sos de roșii.

După masă a jucat Scrabble cu mine și am bătut-o cu scorul de 247 la 134.

59

Am hotărât că voi afla cine l-a omorât pe Wellington chiar dacă tata mi-a spus să nu-mi mai bag nasul în treburile altora.

Asta pentru că nu fac întotdeauna ceea ce mi se spune.

Și asta pentru că atunci când oamenii îți spun ce să faci, de obicei îți spun lucruri derutante și lipsite de logică.

De exemplu, oamenii spun de multe ori: „Taci din gură", fără să precizeze pentru cât timp trebuie să taci din gură. Sau vezi o plăcuță pe care scrie **NU CĂLCAȚI IARBA**, dar ar trebui să scrie **NU CĂLCAȚI IARBA DIN JURUL ACESTEI PLĂCUȚE** sau **NU CĂLCAȚI TOATĂ IARBA DIN ACEST PARC**, fiindcă sunt o mulțime de zone acoperite cu iarbă unde ți se dă voie să umbli.

De asemenea, oamenii încalcă mereu regulile. De exemplu, tata conduce de multe ori cu peste 50 km/h în zone unde viteza maximă e de 50 km/h, iar uneori conduce și când e băut și de multe ori nu-și pune centura de siguranță când își conduce duba. Iar în Biblie zice *Să*

nu ucizi, dar au fost cruciadele și două războaie mondiale și războiul din Golf și în toate acestea creștinii au ucis oameni.

De asemenea, nu știu la ce se gândește tata când îmi zice să nu mă amestec în treburile altora, pentru că nu înțeleg ce vrea să spună prin „treburile altora", căci eu fac multe lucruri cu ceilalți oameni, la școală, la magazin și în autobuz, iar meseria lui e să intre în casele altor oameni și să le repare boilerele și instalațiile de încălzire. Și toate aceste lucruri sunt „treburi ale altora".

Siobhan înțelege. Când îmi spune să nu fac ceva, ea îmi spune cu exactitate care este lucrul pe care nu am voie să-l fac. Iar mie-mi place asta.

De exemplu, o dată a spus: „Niciodată să n-o mai lovești pe Sarah cu pumnul sau în vreun alt fel, Christopher. Chiar dacă ea te lovește prima. Dacă te lovește din nou, pleacă de lângă ea și stai nemișcat și numără de la 1 la 50, după care vii și-mi spui mie ce ți-a făcut sau îi spui unuia din ceilalți membri ai personalului ce a făcut."

Sau, de exemplu, altădată a spus: „Dacă vrei să te duci la leagăne și deja sunt alți oameni în leagăne nu trebuie să-i dai la o parte. Trebuie să le ceri voie să te dai și tu și pe urmă trebuie să aștepți până când ei termină."

Dar când ceilalți oameni îți spun ce nu poți să faci, nu ți-o spun în felul ăsta. Așa că am hotărât singur ce voi face și ce nu voi face.

În seara aceea m-am dus acasă la doamna Shears, am bătut la ușă și am așteptat ca ea să-mi răspundă.

Când a deschis ușa, avea o cană de ceai în mână, era încălțată cu papuci din blană de oaie și tocmai se uita la un concurs de cunoștințe generale televizat, fiindcă televizorul era pornit și am auzit pe cineva zicând: „Capi-

tala Venezuelei este... a) Maracas, b) Caracas, c) Bogota sau d) Georgetown." Iar eu știam că e Caracas.

A spus:

— Christopher, zău că nu mi se pare că vreau să te văd în clipa asta.

Am spus:

— Nu l-am omorât pe Wellington.

Iar ea a replicat:

— Ce cauți aici?

— Am vrut să vin să vă spun că nu l-am omorât pe Wellington. Și că vreau să aflu cine l-a omorât.

O parte din ceaiul din cană s-a vărsat pe covor. Am spus:

— Știți cine l-a omorât pe Wellington?

Nu mi-a răspuns la întrebare. A spus doar:

— La revedere, Christopher.

Și a închis ușa.

Atunci am hotărât să fac puțin pe detectivul.

Mi-am dat seama că mă urmărește și așteaptă să plec fiindcă o vedeam cum stă în hol de cealaltă parte a geamului mat de la ușă. Așa că am mers pe cărare și am ieșit din grădină. După care am făcut un ocol și am văzut că nu mai stătea în hol. M-am asigurat că nu mă urmărea nimeni și m-am cățărat peste zid și am mers pe lângă casa ei în grădina din spate, la șopronul unde-și ținea uneltele de grădinărit.

Șopronul era încuiat cu un lacăt și n-am putut să intru, așa că m-am dus până la fereastra laterală. Aici am avut puțin noroc. Când m-am uitat pe fereastră am văzut o furcă ce arăta identic cu furca înfiptă în Wellington. Era așezată pe bancul de lucru de lângă fereastră și fusese curățată, fiindcă nu se mai vedea sânge pe dinții furcii. Am văzut și alte unelte, o cazma, o greblă și un foar-

fece din acelea cu brațe lungi cu care oamenii taie crengile care sunt prea înalte ca să ajungi la ele. Și toate aveau mânere din plastic verde, ca și furca. Asta însemna că furca era a doamnei Shears. Ori asta, ori era o *Pistă Falsă*, adică un indiciu care te face să ajungi la o concluzie greșită sau ceva care pare a fi un indiciu dar nu este.

M-am întrebat dacă nu cumva chiar doamna Shears îl omorâse pe Wellington. Dar dacă ea îl omorâse pe Wellington, atunci de ce ieșise din casă țipând: „Ce mama dracului ai făcut cu câinele meu?"

Mi-am zis că, probabil, nu doamna Shears îl omorâse pe Wellington. Dar că făptașul omorâse probabil câinele cu furca doamnei Shears. Iar șopronul era încuiat. Asta însemna că era cineva care avea cheia de la șopronul doamnei Shears sau că ea lăsase șopronul neîncuiat sau lăsase furca undeva în grădină.

Am auzit un zgomot, m-am întors și am văzut-o pe doamna Shears stând pe gazon și uitându-se la mine.

Am spus:

— Am venit să văd dacă furca e în șopron.

Iar ea mi-a zis:

— Dacă nu pleci imediat, o să chem iar poliția.

Așa că m-am dus acasă.

Când am ajuns acasă l-am salutat pe tata și m-am dus la mine în cameră să-i dau de mâncare lui Toby, șobolanul meu. Eram fericit fiindcă eram detectiv și aflam lucruri.

61

La școală, doamna Forbes a spus că, atunci când a murit, mama a urcat în rai. Asta pentru că doamna Forbes e foarte bătrână și crede în rai. Și poartă pantaloni de trening fiindcă zice că sunt mai comozi decât pantalonii obișnuiți. Iar unul dintre picioare i-a rămas un pic mai scurt în urma unui accident de motocicletă.

Dar când mama a murit, ea n-a ajuns în rai, fiindcă raiul nu există.

Soțul doamnei Peters este preot și i se spune reverendul Peters. Câteodată mai vine la școală să stea de vorbă cu noi și l-am întrebat unde e raiul, iar el mi-a spus: „Nu e în universul nostru. E un loc cu totul și cu totul diferit."

Reverendul Peters plescăie într-un fel ciudat cu limba atunci când se gândește. Și fumează țigări, iar mirosul acestora se simte în respirația lui, ceea ce nu-mi place.

Am spus că nu există nimic în afara universului și că nu există un loc cu totul și cu totul diferit. Atât doar că s-ar putea să existe dacă ai putea să treci printr-o gaură neagră, dar o gaură neagră este ceea ce se cheamă o *Sin-*

gularitate, ceea ce înseamnă că e imposibil să afli ce este în cealaltă parte a ei, fiindcă gravitaţia unei găuri negre e atât de mare, încât nici undele electromagnetice, precum lumina, nu pot să mai iasă din ea, iar prin undele electromagnetice noi primim informaţiile despre lucrurile situate la foarte mare depărtare. Iar dacă raiul ar fi în partea cealaltă a unei găuri negre, ca să ajungă acolo oamenii ar trebui expediaţi în spaţiu cu rachetele, şi nu sunt, căci altminteri oamenii ar băga de seamă acest lucru.

După părerea mea, oamenii cred în rai fiindcă nu le place ideea de a muri, pentru că ar vrea să continue să trăiască şi nu le place gândul că alţi oameni se vor muta în casele lor şi le vor arunca lucrurile la gunoi.

Reverendul Peters a spus:

— Ei bine, când spun că raiul e în afara universului e doar un mod de a vorbi. Cred că, de fapt, asta înseamnă că cei morţi sunt cu Dumnezeu.

Iar eu am replicat:

— Dar unde e Dumnezeu?

Iar reverendul Peters a spus că vom vorbi despre asta altă dată, când o să aibă mai mult timp la dispoziţie.

În realitate, când mori, creierul încetează să mai funcţioneze iar corpul îţi putrezeşte, aşa cum s-a întâmplat cu iepurele când a murit şi l-am îngropat în pământul din spatele grădinii. Toate moleculele lui s-au descompus în alte molecule, care s-au dus în pământ şi au fost mâncate de viermi şi au ajuns în plante şi dacă săpăm în acelaşi loc peste zece ani n-o să mai găsim nimic acolo în afară de scheletul iepurelui. Iar peste 1000 de ani o să-i dispară chiar şi scheletul. Dar asta e bine pentru că el face parte acum din flori, din măr şi din tufişul de păducel.

Când mor, oamenii sunt puși uneori în sicrie, ceea ce înseamnă că nu se amestecă cu pământul multă vreme, până când putrezește lemnul din care e făcut cosciugul.

Dar mama a fost dusă la crematoriu. Adică a fost pusă într-un sicriu, arsă, măcinată și transformată în cenușă și fum. Nu știu ce se întâmplă cu cenușa și n-am avut cum să întreb la crematoriu fiindcă nu m-am dus la funeralii. Dar fumul iese pe coș și ajunge în aer și uneori mă uit la cer și mă gândesc că moleculele mamei sunt acolo, sus, sau în norii de deasupra Africii sau Antarcticii, ori ajung jos o dată cu ploile din pădurile tropicale ale Braziliei sau atunci când ninge pe undeva.

67

A doua zi a fost duminică și nu prea ai ce să faci într-o zi de duminică, decât dacă tata mă scoate la plimbare la lacul pentru sporturi nautice sau la centrul botanic, dar în acea duminică Anglia juca cu România la fotbal, ceea ce însemna că nu vom ieși în oraș fiindcă tata voia să se uite la meci, la televizor. Așa că am hotărât să mai fac puțin pe detectivul, pe cont propriu.

Am decis să mă duc la unii dintre cei care locuiau pe strada noastră și să-i întreb dacă văzuseră pe cineva omorându-l pe Wellington sau dacă marți noaptea văzuseră întâmplându-se ceva ciudat pe stradă.

Să stau de vorbă cu străinii nu e un lucru pe care să-l fac de obicei. Nu-mi place să vorbesc cu străinii. Și asta nu din cauza **Străinilor Periculoși** despre care ni se vorbește la școală, și anume când un bărbat necunoscut îți oferă dulciuri sau se oferă să te plimbe cu mașina fiindcă vrea să facă sex cu tine. Nu-mi fac griji din pricina asta. Dacă un bărbat străin mă atinge, îl lovesc, și pot să-i lovesc pe oameni foarte tare. De exemplu, când i-am ars un pumn lui Sarah, fiindcă m-a tras

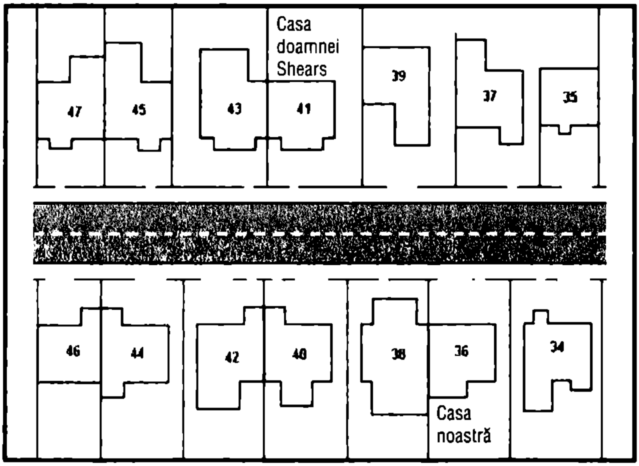
de păr, a rămas inconştientă şi a făcut comoţie, aşa că a trebuit s-o ducă la urgenţe la spital. De asemenea, am întotdeauna în buzunar briceagul militar multifuncţional, dotat cu o lamă zimţată, cu care poţi să retezi degetul unui om.

Nu-mi plac străinii, fiindcă nu-mi plac oamenii pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. Mi-e greu să-i înţeleg. E ca şi cum ai fi în Franţa, locul unde ne duceam uneori în vacanţă, când trăia mama, în tabără. Şi nu mi-a plăcut deloc fiindcă, dacă te duceai într-un magazin, la un restaurant sau pe plajă, nu puteai să înţelegi ce vorbeau ceilalţi, ceea ce e înspăimântător.

Am nevoie de mult timp ca să mă obişnuiesc cu oamenii pe care nu-i cunosc. De exemplu, când apare câte un nou membru al personalului de la şcoală, nu vorbesc cu el săptămâni la rând. Îl urmăresc până când ştiu că nu reprezintă nici un pericol. Apoi îi pun întrebări despre el însuşi, cum ar fi, dacă are animale de casă şi care e culoarea lui preferată şi ce ştie despre misiunile spaţiale Apollo, şi-l pun să-mi facă un plan al casei în care locuieşte şi-l întreb ce maşină are, astfel încât să ajung să-l cunosc. După aceea nu mă mai deranjează când sunt în aceeaşi cameră cu el şi nu mai trebuie să-l urmăresc tot timpul.

Aşa că a fost un act de curaj să stau de vorbă cu oamenii de pe strada noastră. Dar atunci când faci pe detectivul trebuie să fii curajos, aşa că n-am avut de ales.

Mai întâi de toate am făcut un plan al părţii noastre de stradă, care se cheamă strada Randolph, ca acesta:

Apoi, după ce m-am asigurat că am în buzunar briceagul multifuncţional, am ieşit afară şi am bătut la uşa de la numărul 40, aflată vizavi de casa doamnei Shears, ceea ce înseamnă că era cel mai probabil ca ei să fi văzut ceva. Cei care locuiau la numărul 40 se numeau Thompson.

Domnul Thompson mi-a deschis uşa. Avea un tricou pe care scria:

Bere.
Ajutaţi urâţii
să faci sex
2 000 de ani

Domnul Thompson a spus:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ştiţi cine l-a omorât pe Wellington?

Nu m-am uitat la faţa lui. Nu-mi place să mă uit la feţele oamenilor, mai ales dacă sunt străini. Preţ de câteva secunde n-a spus nimic.

Apoi a zis:

— Tu cine ești?

— Sunt Christopher Boone de la numărul 36 și vă cunosc. Sunteți domnul Thompson.

— Sunt fratele domnului Thompson.

Am spus:

— Știți cine l-a omorât pe Wellington?

— Cine naiba e Wellington?

— Câinele doamnei Shears. Doamna Shears locuiește la numărul 41.

— Cineva i-a omorât câinele?

— Cu o furcă.

— Dumnezeule!

— O furcă de grădinărit, am precizat eu, ca să nu creadă că era vorba de vreo furcă de jucărie. Pe urmă am zis: Știți cine l-a omorât?

— N-am nici cea mai vagă idee, a spus el.

— Ați văzut ceva suspect în seara zilei de marți?

— Uite ce e, băiete, chiar crezi că e bine să umbli așa, aiurea, și să pui întrebări din astea?

La care eu i-am zis:

— Da, fiindcă vreau să aflu cine l-a omorât pe Wellington și scriu o carte despre asta.

— Ei bine, marți eu eram în Colchester, așa că nu ți-ai găsit omul potrivit pe care să-l întrebi.

I-am spus „Mulțumesc" și am plecat.

Nu mi-a răspuns nimeni la casa de la numărul 42.

Îi mai văzusem pe cei care locuiau la numărul 44, dar nu știam cum îi cheamă. Erau o familie de negri, un bărbat, o doamnă și doi copii, un băiat și o fetiță. Doamna mi-a deschis ușa. Purta bocanci care semănau cu cei militari, iar la încheietură avea 5 brățări dintr-un metal argintiu, care scoteau un clinchet strident. A spus:

— Tu ești Christopher, nu-i așa?

I-am spus că eu sunt și am întrebat-o dacă știe cine l-a omorât pe Wellington. Știa cine era Wellington, așa că n-am mai fost nevoit să-i explic, și auzise că fusese omorât.

Am întrebat-o dacă văzuse ceva suspect în seara zilei de marți, ceva care ar putea fi un indiciu.

— Cum ar fi, ce? a întrebat ea.

— Cum ar fi niște străini, am spus. Sau niște oameni care se certau.

Dar mi-a spus că n-auzise nimic.

Pe urmă am hotărât să fac ceea ce se cheamă „a încerca o pistă diferită", și am întrebat-o dacă știa pe cineva care să vrea s-o întristeze pe doamna Shears.

Iar ea a spus:

— Poate că despre treaba asta ar trebui să vorbești cu tatăl tău.

I-am explicat că nu pot să-l întreb pe tatăl meu, fiindcă ancheta mea era secretă, deoarece el mi-a spus să nu mă mai amestec în treburile altora.

— Ei bine, poate că are dreptate, Christopher, a spus ea.

Iar eu i-am spus:

— Deci nu știți nimic care ar putea fi un indiciu.

— Nu, a zis ea. Ai grijă, băiete.

I-am spus că o să am grijă și pe urmă i-am mulțumit pentru răspunsurile date la întrebări, după care m-am dus la numărul 43, adică la casa vecină cu locuința doamnei Shears.

La numărul 43 locuiesc domnul Wise și mama domnului Wise, care stă într-un scaun pe rotile, ăsta fiind motivul pentru care el stă cu ea, ca s-o poată duce la magazine și pe unde mai are nevoie.

Domnul Wise mi-a răspuns când am bătut la ușă. Mirosea a transpirație, biscuiți vechi și floricele de porumb expirate, căci așa miroși când nu te-ai spălat de mult, cum miroase Jason de la școală, fiindcă familia lui e săracă.

L-am întrebat pe domnul Wise dacă știe cine l-a omorât pe Wellington marți seara. A spus:

— Etete, drăcie, polițiștii de azi sunt din ce în ce mai tineri, nu-i așa?

După care a început să râdă. Nu-mi place când oamenii râd de mine, așa că m-am întors și am plecat.

Nu am bătut la ușa de la numărul 38, adică la casa vecină cu a noastră, fiindcă oamenii de acolo se droghează și tata mi-a zis să nu vorbesc cu ei niciodată, așa că n-am vorbit. Iar noaptea dau muzica tare de tot și uneori, când îi văd pe stradă, mă sperie. Și nici nu e casa lor.

Pe urmă am observat că doamna în vârstă care locuiește la numărul 39, adică în cealaltă parte a casei doamnei Shears, era în grădina din față și-și tundea gardul viu cu o mașină electrică. O cheamă doamna Alexander și are un câine. E un Dachshund, așa că probabil e o persoană bună la suflet, fiindcă îi plac câinii. Dar câinele nu era în grădină cu ea. Era în casă.

Doamna Alexander era îmbrăcată în blugi și avea adidași în picioare, ceea ce în mod normal oamenii în vârstă nu poartă. Și avea noroi pe blugi. Iar adidașii erau marca New Balance, cu șireturi roșii.

M-am dus la doamna Alexander și i-am spus:

— Știți ceva despre omorârea lui Wellington?

Atunci ea a oprit mașina electrică de tuns garduri și a spus:

— Mă tem că va trebui să repeți ce-ai spus. Sunt un pic cam surdă.

Așa că am spus:

— Știți ceva despre omorârea lui Wellington?

Iar ea mi-a răspuns:

— Am auzit despre asta ieri. Cumplit. Cumplit.

— Știți cine l-a omorât?

— Nu, nu știu, a spus ea.

— Cineva trebuie să știe, fiindcă persoana care l-a omorât pe Wellington știe că l-a omorât pe Wellington. Decât dacă e un nebun care nu știe ce-a făcut. Sau dacă suferă de amnezie.

Iar ea a spus:

— Ei bine, cred că ai dreptate.

— Mulțumesc pentru ajutorul dat în ancheta mea.

— Tu ești Christopher, nu?

— Da. Locuiesc la numărul 36.

— Noi n-am mai vorbit până acum, nu-i așa?

— Nu. Nu-mi place să vorbesc cu străinii. Dar acum fac muncă de detectiv.

— Te văd în fiecare zi, când te duci la școală.

La asta n-am mai răspuns.

Iar ea a spus:

— E foarte drăguț din partea ta că ai venit să-mi dai bineţe.

Nici la asta n-am răspuns fiindcă doamna Alexander făcea ceea ce se cheamă „șuetă", și anume când oamenii își spun unul altuia lucruri care nu sunt întrebări sau răspunsuri și nici nu au vreo legătură unele cu altele.

Apoi a spus:

— Chiar dacă e numai pentru că faci muncă de detectiv.

Iar eu i-am spus, din nou:

— Mulțumesc.

Și tocmai mă pregăteam să plec când a spus:

— Am un nepot de vârsta ta.

Am încercat să particip şi eu la şuetă spunând:

— Vârsta mea e de 15 ani, 3 luni şi 3 zile.

La care ea a spus:

— Ei, aproape de vârsta ta.

După care am tăcut amândoi o vreme până când ea a spus:

— Dar tu nu ai un câine, nu?

— Nu, am răspuns eu.

— Probabil că ţi-ar plăcea să ai un câine, nu-i aşa?

— Am un şobolan, am spus eu.

— Un şobolan?

— Îl cheamă Toby.

— Oh.

— În general oamenilor nu le plac şobolanii, deoarece cred că sunt purtători ai unor boli precum ciuma bubonică. Dar asta se întâmplă numai fiindcă trăiesc în canalizări şi se ascund în vapoare care vin din alte ţări în care există tot felul de boli ciudate. Dar şobolanii sunt foarte curaţi. Toby se spală mereu. Şi nu trebuie să-l scoţi la plimbare. Nu trebuie decât să-i dau drumul să alerge prin camera mea, ca să facă mişcare. Iar uneori stă pe umărul meu sau se ascunde în mâneca mea ca într-un bârlog. Dar, în natură, şobolanii nu trăiesc în bârloguri.

Doamna Alexander a spus:

— Vrei să vii în casă să bei un ceai?

— Nu intru în casele altor oameni.

Iar ea mi-a zis:

— Ei bine, poate că o să aduc nişte ceai aici. Vrei şi nişte suc de lămâie?

— Nu-mi place decât sucul de portocale.

— Din fericire am şi din ăla. Şi ce-ai zice de nişte Battenberg.

— Nu știu ce să zic, fiindcă nu știu ce e un Battenberg.

— E un fel de prăjitură. Are patru pătrate roz și galbene în mijloc și glazură de marțipan pe margine.

Iar eu am spus:

— E cumva o prăjitură lungă cu secțiune transversală pătrată, divizată în pătrate de dimensiuni egale, colorate alternativ?

— Da, cred că poate fi descrisă în felul ăsta.

Am spus:

— Cred că mi-ar plăcea pătratele roz, dar nu și cele galbene fiindcă nu-mi place galbenul. Și nu știu ce e marțipanul, așa că nu știu dac-o să-mi placă.

Iar ea mi-a spus:

— Mă tem că și marțipanul e galben. Poate că mai bine ar fi să aduc niște biscuiți. Îți plac biscuiții?

— Da. Unele tipuri de biscuiți.

— Atunci o să aduc mai multe feluri.

După care s-a întors și s-a dus în casă. Se mișca foarte încet căci e o doamnă în vârstă și a stat în casă mai multe de 6 minute, iar eu am început să devin neliniștit fiindcă nu știam ce face în casă. Nu o cunoșteam îndeajuns ca să știu dacă spusese adevărul când zisese că o să aducă suc de portocale și prăjitură Battenberg. Și m-am gândit că poate sună la poliție și după aia o să intru într-o belea mult mai mare din cauza avertismentului.

Așa că am plecat.

Iar pe când traversam strada am avut o inspirație legată de cine ar fi putut să-l omoare pe Wellington. În mintea mea se derula următorul **raționament deductiv**:

1. Ce motive ai avea să omori un câine?

a) Pentru că urăști acel câine.

b) Pentru că ești nebun.

c) Pentru că vrei s-o superi pe doamna Shears.

2. Nu cunoșteam pe nimeni care să-l urască pe Wellington, așa că dacă ***a***) era adevărat atunci probabil că era vorba de un străin.

3. Nu cunoșteam nici un nebun, așa că dacă ***b***) era adevărat, era vorba tot de un străin.

4. Majoritatea crimelor sunt comise de persoane cunoscute victimelor. De fapt, cel mai probabil e să fii ucis de un membru al familiei tale în ziua de Crăciun. Asta e o realitate. Prin urmare, cel mai probabil e ca Wellington să fi fost ucis de cineva pe care-l cunoștea.

5. Dacă *c*) era adevărat, nu cunoșteam decât o persoană care n-o plăcea pe doamna Shears, iar aceasta era domnul Shears, care, într-adevăr, îl cunoștea foarte bine pe Wellington.

Asta însemna că domnul Shears era **Principalul Suspect**.

Domnul Shears a fost căsătorit cu doamna Shears și, până acum doi ani, au trăit împreună. Pe urmă, domnul Shears a plecat și nu s-a mai întors. Ăsta a fost motivul pentru care, după moartea mamei, doamna Shears venea pe la noi și ne gătea multe mâncăruri, fiindcă nu mai trebuia să gătească pentru domnul Shears și nici nu trebuia să stea acasă și să fie soția lui. De asemenea, tata zicea că avea nevoie de companie și nu-i plăcea să stea singură.

Iar uneori doamna Shears rămânea la noi peste noapte și mie îmi plăcea când făcea asta fiindcă făcea ordine și aranja borcanele, cratițele și cutiile de conserve în ordinea înălțimii pe rafturile din bucătărie și le întorcea întotdeauna cu etichetele la vedere, iar cuțitele, furculițe-

le și lingurile le punea în compartimentele corespunzătoare din sertarul pentru veselă. Numai că fuma și spunea o mulțime de lucruri pe care nu le pricepeam, ca, de exemplu, „mă duc să trag la aghioase", sau „să facem ceva de glojdeală", sau „mi-au înghețat picioarele bocnă". Și nu-mi plăcea când spunea lucruri din astea, fiindcă nu știam ce înseamnă.

Și nu știu de ce domnul Shears a părăsit-o pe doamna Shears, fiindcă nimeni nu mi-a spus. Dar doi oameni se căsătoresc pentru că vor să trăiască împreună și să aibă copii, iar când te căsătorești la biserică trebuie să promiți că vei rămâne alături de cealaltă persoană până când moartea ne va despărți. Și dacă nu vrei să rămâi împreună cu celălalt, trebuie să divorțezi, iar asta se întâmplă, pentru că unul dintre voi a făcut sex cu altcineva sau fiindcă vă certați sau vă urâți unul pe altul și nu mai vreți să locuiți în aceeași casă și să aveți copii. Iar domnul Shears n-a mai vrut să trăiască în aceeași casă cu doamna Shears, așa că probabil o ura și se poate să se fi întors și să-i fi omorât câinele ca s-o întristeze.

Am hotărât să aflu mai multe lucruri despre domnul Shears.

71

Toți ceilalți copii de la școala mea sunt proști. Numai că eu nu trebuie să-i fac proști, chiar dacă așa sunt. Trebuie să spun că au dificultăți de învățare sau că au nevoi speciale. Dar asta e o prostie, fiindcă toată lumea are dificultăți de învățare, căci să înveți franceza sau să înțelegi relativitatea este dificil, și de asemenea toată lumea are nevoi speciale, ca tata, care trebuie să aibă mereu la el cutiuța cu tablete de îndulcitor artificial pe care le pune în cafea ca să nu se îngrașe, sau doamna Peters, care poartă un aparat auditiv de culoare bej, ori Siobhan, care are niște ochelari cu lentile atât de groase încât, dacă-i pui la ochi, te doare capul, și nici unul dintre acești oameni nu e la „Nevoi Speciale", chiar dacă au nevoi speciale.

Dar Siobhan a spus că trebuie să folosim acele cuvinte pentru că oamenii au obiceiul să-i numească pe copiii care sunt precum cei de la școală *spastici* și *handi* și *tembi*, care sunt cuvinte urâte. Dar și asta e o prostie fiindcă, uneori, când copiii de la școala de pe aceeași stradă ne văd coborând din autobuz, strigă: „Nevoi speciale! Nevoi speciale!" Dar nu îi iau în seamă fiindcă nu ascult ce

spun ceilalți oameni și numai bețele și pietrele pot să-mi rupă oasele* și dacă mă lovesc am la mine briceagul militar multifuncțional, iar dacă-i omor o să fie legitimă apărare și n-or să mă ducă la închisoare.

Am de gând să demonstrez că nu sunt prost. Luna viitoare o să-mi dau nivelul A** la matematici și o să obțin nota maximă. Nimeni de la școala noastră n-a mai dat vreodată nivelul A, iar la început, directoarea, doamna Gascoyne, n-a vrut ca eu să-l dau. A spus că nu am facilitățile necesare pentru susținerea examenelor de nivel A. Dar tata s-a certat cu doamna Gascoyne și s-a supărat foarte rău. Doamna Gascoyne a zis că nu voia să mă trateze diferit față de ceilalți elevi de la școală, pentru că pe urmă toți or să vrea să fie tratați diferit și s-ar crea un precedent. Și că oricum puteam să-mi iau examenele de nivel A mai târziu, când împlineam 18 ani.

Eram cu tata în biroul doamnei Gascoyne când a spus lucrurile astea. Iar tata a zis:

— Nu credeți că, și-așa, Christopher are de înghițit destule rahaturi și nu mai are nevoie de cel servit de dumneavoastră? Dumnezeule, ăsta e singurul lucru la care e foarte bun.

Atunci doamna Gascoyne a spus că ea și tata ar trebui să discute despre asta altă dată, între patru ochi. Dar tata a întrebat-o dacă intenționa să spună lucruri pe care se jena să le spună în fața mea, iar ea a zis că nu, așa că el i-a zis:

---

* Aluzie la zicala: „Sticks and stones can break my bones but the words don't hurt me" („Bețele și pietrele pot să-mi rupă oasele, dar cuvintele nu mă rănesc") (*n. t.*).

** Un examen la una sau mai multe materii pe care elevii din Anglia sau Țara Galilor trebuie să-l treacă înainte de a merge la universitate (*n. t.*).

— Atunci, spuneți-le acum.

Iar ea i-a spus că pentru a susține un asemenea examen va trebui ca un membru al personalului să mă supravegheze într-o sală separată. Iar tata a spus că e dispus să plătească pe cineva cu 50 de lire ca s-o facă după ore și că nu accepta un răspuns negativ. Iar ea i-a spus că o să se gândească. După o săptămână l-a sunat pe tata acasă și i-a spus că voi putea susține examenul și că reverendul Peters va fi ceea ce se cheamă supraveghetor.

Iar după ce-mi voi fi luat examenul de nivel A la matematici voi lua și examenul de nivel A la matematici superioare și fizică, după care voi putea merge la universitate. Nu există universitate în orașul nostru, numit Swindon, fiindcă e o localitate mică. Așa că va trebui să ne mutăm într-un oraș care să aibă universitate, fiindcă nu vreau să locuiesc singur sau într-o casă cu alți studenți. Dar asta n-o să fie o problemă, fiindcă și tata vrea să se mute într-un alt oraș. Uneori spune chestii de genul: „Trebuie să plecăm din orașul ăsta, băiete." Iar alteori spune: „Swindon e găoaza lumii."

Pe urmă, după ce-mi voi lua licența în matematică, în fizică sau în matematică și fizică, voi putea să-mi găsesc o slujbă și să câștig o grămadă de bani, ca să pot plăti pe cineva care să aibă grijă de mine și să-mi facă de mâncare și să-mi spele hainele, sau o să găsesc o doamnă cu care să mă căsătoresc și să fie soția mea, iar ea va putea să aibă grijă de mine astfel încât să am pe cineva alături de mine și să nu trăiesc singur.

73

Înainte credeam că mama și tata ar putea să divorțeze. Asta pentru că se certau foarte des și uneori se urau unul pe celălalt. Și asta din pricina stresului provocat de îngrijirea cuiva care are probleme de comportament, cum am eu. Înainte aveam o mulțime de probleme de comportament, dar acum nu mai am așa multe, căci am mai crescut și pot să iau decizii singur și să fac lucruri fără să fiu ajutat, cum ar fi să ies din casă și să cumpăr lucruri de la magazinul de la capătul străzii.

Iată câteva din problemele mele de comportament:

A. Nu vorbesc cu oamenii vreme îndelungată.[4]

B. Nu mănânc și nu beau nimic vreme îndelungată.[5]

C. Nu-mi place să fiu atins.

D. Țip când sunt supărat sau derutat.

E. Nu-mi place să fiu cu alți oameni în spații foarte strâmte.

---

[4] Odată n-am vorbit cu nimeni timp de 5 săptămâni.

[5] Când aveam 6 ani, mama mă punea să beau piure de slăbit cu aromă de căpșuni dintr-un borcan gradat și făceam concursuri ca să vedem cât de repede beam un sfert de litru.

F. Trântesc lucruri când sunt supărat sau confuz.

G. Gem.

H. Nu-mi plac lucrurile galbene sau maro şi refuz să ating lucrurile galbene sau maro.

I. Refuz să folosesc periuţa de dinţi dacă a atins-o altcineva.

J. Nu mănânc mâncarea dacă diferitele tipuri de alimente se ating între ele.

K. Nu observ că oamenii sunt supăraţi pe mine.

L. Nu zâmbesc.

M. Spun lucruri pe care alţii le consideră grosolănii.[6]

N. Fac prostii.[7]

O. Îi lovesc pe oameni.

P. Urăsc Franţa.

Q. Conduc maşina mamei.[8]

R. Mă supăr când cineva mută mobila.[9]

---

[6] Oamenii spun că trebuie să spui mereu adevărul. Dar de fapt ei nu iau în serios asta fiindcă nu ai voie să-i spui unui bătrân că e bătrân şi nu ai voie să le spui oamenilor că miros urât sau că un adult a tras un vânt. Şi nu ai voie să spui cuiva „Nu-mi placi", decât dacă persoana cu pricina s-a purtat îngrozitor cu tine.

[7] Prostiile sunt lucruri cum ar fi golirea unui borcan cu unt de alune pe masa din bucătărie şi întinderea acestuia într-un strat uniform care să acopere toată masa până la margini, sau arderea unor obiecte pe aragaz ca să văd ce se întâmplă cu ele, cum ar fi pantofii mei sau o folie de aluminiu sau nişte zahăr.

[8] Am făcut asta o singură dată, luându-i cheile când ea plecase în oraş cu autobuzul şi nu mai condusesem o maşină până atunci şi aveam 8 ani şi 5 luni, aşa că am intrat cu ea într-un zid, iar maşina nu mai e acolo fiindcă mama a murit.

[9] Este permis să fie mutate scaunele şi masa din bucătărie, fiindcă e ceva diferit, dar mă simt zăpăcit şi mi se face rău când cineva mută canapeaua şi fotoliile din camera de zi sau din sufragerie. Mama făcea asta când dădea cu aspiratorul, aşa că îmi desenam un plan special cu locurile unde trebuiau aşezate toate piesele de mobilier şi după aceea le puneam pe toate la locurile lor şi mă sim-

Uneori lucrurile astea îi supărau foarte tare pe mama și pe tata și atunci țipau la mine sau țipau unul la celălalt. Uneori tata spunea: „Christopher, dacă nu te porți cum se cuvine, jur c-o să te bat de-o să-ți zboare fulgii", sau mama spunea: „Fir-ar să fie, Christopher, mă gândesc foarte serios să te trimit într-un internat" sau „O să mă bagi în mormânt de tânără".

țeam mai bine. Dar de când a murit mama, tata n-a mai dat cu aspiratorul, așa că e bine din punctul ăsta de vedere. O dată, doamna Shears a dat cu aspiratorul, dar eu am început să gem, ea a țipat la tata și n-a mai făcut asta niciodată.

79

Când am ajuns acasă, tata stătea la masa din bucătărie și tocmai îmi pregătise cina. Purta o cămașă groasă, de diftină. Cina era alcătuită din fasole coaptă, broccoli și două felii de șuncă, toate fiind așezate pe farfurie în așa fel, încât să nu se atingă între ele.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

— Am fost pe afară, i-am spus.

Asta se numește o minciună nevinovată. O minciună nevinovată nu e câtuși de puțin o minciună. E atunci când spui adevărul, dar nu îl spui în întregime. Ceea ce înseamnă că tot ceea ce spui e o minciună nevinovată, fiindcă atunci când cineva te întreabă, de exemplu, „Ce vrei să faci astăzi?" tu spui „Vreau să pictez cu doamna Peters", dar nu spui „Vreau să mănânc la prânz și vreau să merg la toaletă și vreau să mă duc acasă după școală și vreau să mă joc cu Toby și vreau să mănânc masa de seară și vreau să mă joc la computer și vreau să mă culc". Iar eu am spus o minciună nevinovată, pentru că știam că tata nu voia ca eu să fiu detectiv.

Tata a spus:

— Tocmai am primit un telefon de la doamna Shears.

Am început să mănânc fasolea coaptă și broccoli și cele două felii de șuncă.

Apoi tata a spus:

— Ce naiba căutai în grădina ei?

— Făceam pe detectivul, încercând să aflu cine l-a ucis pe Wellington.

Tata a replicat:

— De câte ori trebuie să-ți spun, Christopher?

Fasolea, broccoli și șunca se răciseră, dar asta nu mă deranja. Mănânc foarte încet, așa că mâncarea mea e aproape întotdeauna rece.

Tata a spus:

— Ți-am spus să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora.

Am spus:

— Cred că domnul Shears l-a omorât pe Wellington.

Tata n-a spus nimic.

Am spus:

— El e principalul meu suspect. Fiindcă, după părerea mea, cineva l-a omorât pe Wellington ca s-o supere pe doamna Shears. Iar o crimă e comisă de obicei de cineva cunoscut...

Tata a izbit cu pumnul în masă atât de tare încât farfuriile, cuțitul și furculița lui au sărit cât colo, iar șunca mea a sărit într-o parte atingând broccoli, așa că n-am mai putut să mănânc șunca și broccoli.

Apoi a țipat:

— Nu mai vreau să aud numele acelui individ în casa mea.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că omul ăla e un om rău! a spus tata.

— Asta înseamnă că e posibil ca el să-l fi omorât pe Wellington? am întrebat.

Tata și-a pus capul în mâini și a spus:

— Doamne Dumnezeule!

Am văzut că tata era supărat pe mine, așa că am spus:

— Știu că mi-ai zis să nu mă amestec în treburile altor oameni, dar doamna Shears e prietenă cu noi.

Iar tata a spus:

— Ei bine, nu mai e prietena noastră.

— De ce? am întrebat eu.

Iar tata a răspuns:

— Bine, Christopher. O să-ți spun lucrul ăsta pentru ultima oară. N-o să ți-l mai spun din nou. Uită-te la mine când vorbesc cu tine, pentru numele lui Dumnezeu! Să nu te mai prind că te duci s-o întrebi pe doamna Shears cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine. Să nu te mai prind că intri de capul tău în grădinile oamenilor. O să încetezi chiar în clipa asta jocul tău ridicol de-a detectivul.

N-am spus nimic.

Tata a spus:

— O să te pun să faci o promisiune, Christopher. Și tu știi ce înseamnă când te pun să promiți ceva.

Știam ce înseamnă să promiți ceva. Trebuie să spui că nu vei mai face niciodată un anumit lucru, și nu trebuie să-l mai faci fiindcă asta ar face din promisiunea respectivă o minciună. Am spus:

— Știu.

Tata a spus:

— Promite-mi că vei înceta să mai faci lucrurile astea. Promite-mi că, din acest moment, vei renunța la jocul ăsta ridicol. OK?

— Promit.

83

Cred că aş putea să fiu un foarte bun astronaut.

Ca să fii un bun astronaut trebuie să fii inteligent, iar eu sunt inteligent. De asemenea, trebuie să înţelegi cum funcţionează maşinile, iar eu înţeleg cu uşurinţă cum funcţionează maşinile. De asemenea, trebuie să-ţi placă să stai singur într-o navă spaţială micuţă la mii şi mii de kilometri depărtare de suprafaţa pământului şi să nu intri în panică, să nu suferi de claustrofobie, să nu ţi se facă dor de casă şi să nu înnebuneşti. Iar mie îmi plac foarte mult spaţiile înguste, atâta timp cât nu mai e nimeni cu mine acolo. Uneori, când vreau să fiu singur, mă bag în nişa de aerisire din baie şi mă strecor lângă boiler, trag uşa după mine şi stau acolo şi mă gândesc ore în şir, iar asta mă face să mă simt foarte calm.

Aşa că va trebui să fiu un astronaut fără însoţitori sau să am partea mea de navă, în care să nu poată intra nimeni.

De asemenea, într-o navă spaţială nu există obiecte galbene sau maro, aşa că şi din punctul ăsta de vedere ar fi bine.

E drept că va trebui să vorbesc cu alți oameni de la Centrul de Control al Misiunii, dar vom face asta printr-o legătură radio și un monitor TV, așa că nu vor fi ca niște oameni adevărați care sunt niște străini, ci va fi ca într-un joc de computer.

De asemenea, n-o să mi se facă deloc dor de acasă, fiindcă voi fi înconjurat de o mulțime de lucruri care-mi plac, și anume mașini, computere și spațiul cosmic. Și voi putea să mă uit pe o ferestruică a navei spațiale și voi ști că nu mai e nimeni în apropierea mea pe o distanță de mii și mii de kilometri, așa cum fac uneori în nopțile de vară când mă duc și mă culc pe iarbă și mă uit la cer, punându-mi mâinile de o parte și de alta a feței ca să nu mai văd gardul, coșul casei și sfoara de rufe și să-mi pot închipui că sunt în spațiul cosmic.

Și nu voi vedea nimic altceva decât stelele. Iar stelele sunt acele locuri în care moleculele din care e alcătuită viața s-au constituit cu miliarde de ani în urmă. De exemplu, tot fierul din sânge, fără de care am fi anemici, a fost creat într-o stea.

Și mi-ar plăcea să-l pot lua și pe Toby cu mine în spațiu, și s-ar putea să mi se îngăduie asta, întrucât uneori animalele sunt duse în spațiul cosmic pentru experimente, așa că dacă m-aș putea gândi la un experiment interesant pe care aș putea să-l fac cu un șobolan, fără să-i facă rău șobolanului, i-aș putea convinge să-mi dea voie să-l iau pe Toby.

Dar chiar dacă nu mi-ar da voie, tot m-aș duce, fiindcă ar însemna Împlinirea unui Vis.

89

A doua zi, la şcoală, i-am spus lui Siobhan că tata mi-a interzis să mai fac pe detectivul, ceea ce însemna că nu mai puteam să scriu cartea. I-am arătat paginile pe care le scrisesem până atunci, cu diagrama universului şi harta străzii şi numerele prime. Iar ea a spus că nu are importanţă, cartea e foarte bună aşa cum e şi ar trebui să fiu foarte mândru că scrisesem cât de cât o carte, chiar dacă e foarte scurtă şi că există cărţi foarte bune care sunt foarte scurte, cum ar fi *Inima întunericului*, scrisă de Conrad.

Dar eu i-am spus că nu e o carte adevărată, fiindcă nu are un final adevărat, căci eu n-am aflat cine l-a omorât pe Wellington, ceea ce însemna că ucigaşul rămânea În Libertate.

Iar ea a spus că era ca în viaţă, că nu toate cazurile de crimă sunt rezolvate şi nu toţi criminalii sunt prinşi. Aşa cum s-a întâmplat cu Jack Spintecătorul.

I-am spus că nu-mi plăcea ideea că ucigaşul a rămas În Libertate. I-am spus că nu-mi place să mă gândesc că persoana care l-a ucis pe Wellington ar putea să trăiască undeva, prin apropiere, şi că m-aş putea întâlni cu ea

seara, când ies să mă plimb. Iar asta este posibil fiindcă o crimă este comisă de obicei de o persoană cunoscută victimei.

Apoi am spus:

— Tata mi-a interzis să mai pomenesc vreodată numele domnului Shears, care e un om rău și poate că asta înseamnă că el e cel care l-a ucis pe Wellington.

Iar ea a spus:

— Poate că pur și simplu tatălui tău nu-i place domnul Shears.

— De ce? am întrebat eu.

— Nu știu, Christopher. Nu știu, fiindcă nu știu nimic despre domnul Shears.

I-am spus:

— Domnul Shears era căsătorit cu doamna Shears și a părăsit-o, ca la un divorț. Dar nu știu dacă sunt divorțați cu adevărat.

Iar Siobhan a spus:

— Ei bine, doamna Shears e prietenă cu voi, nu? Prietenă cu tine și cu tatăl tău. Așa că, probabil, tatălui tău nu-i place domnul Shears fiindcă a părăsit-o pe doamna Shears. Pentru că a făcut ceva rău cuiva care-i este prieten.

Iar eu am spus:

— Dar tata zice că doamna Shears nu mai e prietena noastră.

Iar Siobhan a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Aș vrea să-ți răspund la toate aceste întrebări, dar pur și simplu nu știu.

Apoi soneria a anunțat sfârșitul orelor.

A doua zi am văzut 4 mașini galbene la rând în drum spre școală, ceea ce făcea ca ziua să fie o **Zi Neagră**, așa că n-am mâncat nimic la prânz și am stat toată ziua în-

tr-un colţ şi am citit cartea de matematică pentru examenul de nivel A. Iar în ziua următoare am văzut din nou 4 maşini galbene la rând în drum spre şcoală, ceea ce dădea încă o **Zi Neagră**, aşa că n-am vorbit cu nimeni şi toată după-amiaza am stat într-un colţ al bibliotecii gemând cu capul lipit de îmbinarea dintre cei doi pereţi, iar asta m-a făcut să mă simt calm şi în siguranţă. Dar a treia zi mi-am ţinut ochii închişi tot drumul până la şcoală, până când ne-am dat jos din autobuz, fiindcă după ce am avut 2 **Zile Negre** la rând am voie să fac asta.

97

Dar cartea nu s-a sfârşit aici, fiindcă după cinci zile am văzut 5 maşini roşii la rând, ceea ce făcea să fie o **Zi Foarte Bună** şi am ştiut că o să se întâmple ceva deosebit. Nimic deosebit nu s-a întâmplat la şcoală, aşa că am ştiut că o să se întâmple ceva deosebit după şcoală. Iar când am ajuns acasă, m-am dus la magazinul de la capătul străzii noastre şi mi-am cumpărat nişte şireturi din lemn-dulce* şi un baton de ciocolată Milky din banii mei de buzunar.

Şi după ce mi-am cumpărat şireturile din lemn-dulce şi batonul de ciocolată Milky, m-am întors şi am văzut-o pe doamna Alexander, doamna în vârstă de la numărul 39, care era şi ea în magazin. Acum nu mai purta blugi. Purta o rochie, ca o doamnă bătrână normală. Şi mirosea a bucătărie.

A spus:

— Ce s-a întâmplat cu tine în ziua aceea?

— Care zi? am întrebat.

---

* O bucată din rizomul plantei numite lemn-dulce (*Glycirrhiza glabra*), tăiată în formă de şiret de gheată (*n. t.*).

Iar ea a spus:

— Când am venit afară, plecaseși. A trebuit să mănânc singură toți biscuiții.

I-am spus:

— Am plecat.

— Asta am văzut și eu.

— Mi-a fost teamă c-o să chemați poliția.

— Și de ce naiba aș fi făcut una ca asta? a întrebat doamna Alexander.

— Pentru că îmi băgam nasul în treburile altora și tata a spus că nu trebuie să mai fac investigații despre cine l-a omorât pe Wellington. Iar de la poliție am primit avertisment, așa că dacă mai intru în vreo belea o să fie mult mai rău, din cauza acelui avertisment.

Atunci doamna indiană de la tejghea i-a spus doamnei Alexander:

— Cu ce vă putem servi?

Iar doamna Alexander a spus că ar dori o jumătate de litru de lapte și un pachet de prăjituri Jaffa, iar eu am ieșit din magazin.

Ajuns afară, am văzut că Dachshund-ul doamnei Alexander stătea pe trotuar. Purta o hăinuță din tartan, un material scoțian, în carouri. Îi legase lesa de o conductă din apropierea ușii. Pentru că-mi plac câinii, m-am aplecat să-l salut, iar el mi-a lins mâna. Avea limba aspră și umedă și, plăcându-i mirosul pantalonilor mei, a început să-i adulmece.

Apoi doamna Alexander a ieșit și a spus:

— Îl cheamă Ivor.

N-am spus nimic.

Iar doamna Alexander a remarcat:

— Ești foarte timid, nu-i așa, Christopher?

I-am răspuns:

— Nu am voie să vorbesc cu dumneavoastră.

Iar ea a spus:

— Nu-ți face griji. N-o să sun la poliție și nici tatălui tău n-o să-i spun, fiindcă nu e nimic greșit să stai de vorbă cu cineva. Să discuți cu cineva înseamnă să fii prietenos, nu-i așa?

Am spus:

— N-am voie să discut.

Apoi a spus:

— Îți plac computerele?

Iar eu i-am zis:

— Da. Îmi plac computerele. Am un computer acasă, în dormitor.

Iar ea a spus:

— Știu. Uneori, când mă uit dincolo de stradă, te văd așezat la computer.

Apoi a desfăcut lesa lui Ivor.

Nu aveam de gând să spun nimic, fiindcă nu voiam să intru într-o belea.

Pe urmă m-am gândit că asta era o **Zi Foarte Bună** și că încă nu se întâmplase nimic deosebit, așa că era posibil ca discuția cu doamna Alexander să fie tocmai acel lucru deosebit care urma să se întâmple. Și m-am gândit că s-ar putea să-mi spună ceva despre Wellington sau despre domnul Shears fără ca eu s-o întreb, în așa fel încât să nu-mi calc promisiunea.

Așa că am spus:

— Și-mi mai place matematica și să am grijă de Toby. De asemenea, îmi place spațiul cosmic și îmi place să stau singur.

Iar ea a spus:

— Și pun rămășag că ești foarte bun la matematică, nu?

— Sunt. Luna viitoare o să dau examenul pentru nivelul A la matematică. Și o să iau nota maximă.

Iar doamna Alexander a spus:

— Serios? Nivelul A la matematică?

Am replicat:

— Da. Eu nu spun minciuni.

Iar ea a spus:

— Scuză-mă. N-am vrut să sugerez că ai minți. Mă întrebam doar dacă am auzit bine ce-ai spus. Câteodată sunt un pic cam surdă.

Am spus:

— Mi-aduc aminte. Mi-ați spus.

După care am zis:

— Sunt primul din școala mea care susține un examen pentru nivelul A, întrucât e o școală specială.

Iar ea a spus:

— Ei bine, sunt foarte impresionată. Și sper să iei nota maximă.

— O s-o iau, am spus.

După care doamna Alexander a spus:

— Și un alt lucru pe care-l știu despre tine e că galbenul nu e culoarea ta preferată.

— Nu, am spus eu. Și nici culoarea maro. Culoarea mea preferată e roșul. Și culoarea metalului.

Apoi Ivor a făcut caca, iar doamna Alexander l-a ridicat cu mâna vârâtă într-o pungă de plastic, după care a întors punga pe dos și a legat-o cu un nod, în așa fel încât murdăria să fie închisă ermetic iar ea să n-o atingă cu mâinile.

Pe urmă am făcut un raționament. Mi-am zis că tata mă pusese să promit doar în legătură cu cinci lucruri, și anume:

1. Să nu pomenesc numele domnului Shears în casă la noi.
2. Să n-o întreb pe doamna Shears cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine.
3. Să nu întreb pe nimeni cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine.
4. Să nu intru de capul meu în grădinile oamenilor.
5. Să încetez jocul acesta ridicol de-a detectivul.

Și să pun întrebări despre domnul Shears nu făcea parte dintre aceste lucruri. Iar dacă ești detectiv trebuie să-ți *Asumi Riscuri*, și asta era o **Zi Foarte Bună**, ceea ce însemna că era o zi potrivită ca să-ți *Asumi Riscuri*, așa că am spus:

— Îl cunoașteți pe domnul Shears?

Ceea ce semăna cu o șuetă.

Iar doamna Alexander a spus:

— Nu prea, nu. Vreau să spun că l-am cunoscut atât cât să ne salutăm și să vorbim puțin în stradă, dar nu știu multe lucruri despre el. Cred că lucra la o bancă. National Westminster, din oraș.

— Tata zice că e un om rău. Știți cumva de ce a zis el asta? Este domnul Shears un om rău?

Iar doamna Alexander a spus:

— De ce mă întrebi de domnul Shears, Christopher?

N-am spus nimic, fiindcă nu voiam să investighez omorârea lui Wellington și ăsta era motivul pentru care întrebam de domnul Shears.

Dar doamna Shears a spus:

— E cumva legat de Wellington?

Am încuviințat dând din cap, fiindcă asta nu însemna că fac pe detectivul.

Doamna Alexander n-a spus nimic. S-a dus până la cutia roșie fixată pe stâlpul de lângă intrarea în parc și a pus în cutie rahatul lui Ivor, adică un lucru maro într-un lucru roșu, ceea ce mă făcea să mă simt ciudat, așa că nu m-am uitat. Pe urmă s-a întors la mine.

A tras adânc aer în piept și a spus:

— Poate că ar fi mai bine să nu vorbim despre aceste lucruri, Christopher.

Iar eu am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— Pentru că...

Apoi s-a oprit și a hotărât să înceapă să spună o propoziție diferită.

— Poate că tatăl tău are dreptate și n-ar trebui să pui întrebări despre aceste lucruri.

Iar eu am întrebat:

— De ce?

Ea a răspuns:

— Fiindcă e evident că n-o să-i convină deloc.

Iar eu am spus:

— De ce n-o să-i convină deloc?

După ce a tras din nou aer în piept, doamna Alexander a spus:

— Pentru că... pentru că eu cred că tu știi de ce tatăl tău nu-l are la inimă pe domnul Shears.

Atunci am întrebat:

— Domnul Shears a omorât-o pe mama?

Iar doamna Alexander a spus:

— Dac-a omorât-o?

— Da. A omorât-o pe mama?

Iar doamna Alexander a spus:

— Nu, nu! Firește că n-a omorât-o pe mama ta.

— Dar i-a provocat vreun stres în așa fel încât să moară în urma unui atac de cord?

Iar doamna Alexander a spus:

— Zău că nu știu despre ce vorbești, Christopher.

Am insistat:

— A rănit-o în așa fel încât să fie nevoită să se ducă la spital?

Iar doamna Alexander a spus:

— A trebuit să se ducă la spital?

I-am spus:

— Da. Și, la început, n-a fost ceva grav, dar a suferit un atac de cord pe când se afla în spital.

Iar doamna Alexander a spus:

— Oh, Doamne Dumnezeule!

— Și a murit.

Și doamna Alexander a spus din nou „Doamne Dumnezeule" și apoi a spus:

— Oh, Christopher, îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama.

Atunci am întrebat-o:

— De ce ați spus „Cred că tu știi de ce tatăl tău nu-l are la inimă pe domnul Shears"?

Doamna Alexander și-a dus palma la gură și a spus:

— Oh, măi să fie, măi să fie!

Dar nu mi-a răspuns la întrebare.

Așa că i-am pus din nou aceeași întrebare, fiindcă, într-un roman polițist, când cineva nu vrea să răspundă la o întrebare, înseamnă că încearcă să păstreze un secret sau încearcă să protejeze pe cineva de necazuri, de unde reiese că răspunsurile la acele întrebări sunt cele mai importante dintre toate, așa că de-aia detectivul trebuie să facă presiuni asupra acelei persoane.

Dar doamna Alexander tot nu mi-a răspuns. În schimb, mi-a pus ea o întrebare:

— Deci nu știi?

— Ce să știu?

— Uite ce e, Christopher, poate că n-ar trebui să-ți spun asta.

Apoi a spus:

— Poate că ar fi bine să facem o mică plimbare prin parc, noi doi. Aici nu e locul potrivit pentru a discuta genul acesta de lucruri.

Eram agitat. N-o cunoșteam pe doamna Alexander. Știam că e o doamnă în vârstă căreia-i plăceau câinii. Dar era o străină. Iar eu nu intru niciodată singur în parc pentru că e periculos și oamenii își injectează droguri în spatele toaletelor publice din colț. Voiam să mă duc acasă, să-i dau de mâncare lui Toby și să fac niște exerciții la matematică.

Dar în același timp eram entuziasmat. Fiindcă mă gândeam că s-ar putea să-mi spună un secret. Iar secretul putea să fie despre persoana care-l omorâse pe Wellington. Sau despre domnul Shears. Și atunci poate căpătam mai multe dovezi împotriva lui sau puteam să-l *Exclud din Ancheta Mea*.

Așa că, întrucât era o **Zi Foarte Bună**, am hotărât să merg în parc cu doamna Alexander, chiar dacă asta mă speria.

Când am ajuns în parc, doamna Alexander s-a oprit din mers și a spus:

— O să-ți spun ceva și tu trebuie să-mi promiți că n-o să-i spui tatălui tău că ți-am spus asta.

Am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus. Iar dacă nu-ți explic, o să te întrebi ce-am vrut să spun. Și s-ar putea să-l întrebi pe tatăl tău. Dar nu vreau să faci asta, fiindcă nu vreau să-l superi. Așa că o să-ți explic de ce am spus ceea ce am spus. Dar înainte de asta, va trebui să-mi promiți că n-o să spui la nimeni că ți-am spus asta.

Am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— Christopher, te rog, ai încredere în mine.

Așa că am spus:

— Promit.

Fiindcă dacă doamna Alexander îmi spunea cine l-a omorât pe Wellington sau îmi spunea că domnul Shears a omorât-o într-adevăr pe mama, puteam să mă duc totuși la poliție și să le spun, deoarece ai voie să-ți încalci promisiunea dacă cineva a comis o infracțiune și tu știi despre ea.

Iar doamna Alexander a spus:

— Înainte să moară, mama ta era foarte bună prietenă cu domnul Shears.

— Știu.

— Nu, Christopher, nu sunt sigură că știi. Vreau să spun că erau foarte buni prieteni. Foarte, foarte buni prieteni.

M-am gândit la asta o vreme și am spus:

— Vreți să spuneți că făceau sex?

Iar doamna Alexander a spus:

— Da, Christopher. Asta vreau să spun.

Pe urmă n-a mai spus nimic vreo 30 de secunde.

Apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Zău că n-am vrut să-ți spun nimic care să te supere. Dar am vrut să-ți explic.

De ce am spus ceea ce am spus. Vezi tu, credeam că ştii. De-aia tatăl tău crede că domnul Shears e un om rău. Şi de-aia nu vrea ca tu să îi întrebi pe oameni despre domnul Shears. Fiindcă asta va redeştepta nişte amintiri urâte.

Atunci am spus:

— Ăsta a fost motivul pentru care domnul Shears a părăsit-o pe doamna Shears, fiindcă făcea sex cu altcineva în timp ce era căsătorit cu doamna Shears?

Iar doamna Alexander a spus:

— Da, aşa cred.

Pe urmă a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Zău că-mi pare rău.

La care eu am spus:

— Cred că ar trebui să plec acum.

Iar ea a întrebat:

— Te simţi bine, Christopher?

— Mi-e frică să stau în parc cu dumneavoastră fiindcă sunteţi o străină.

— Nu sunt o străină, Christopher, sunt o prietenă.

— Mă duc acasă acum.

— Dacă vrei să vorbim despre asta, poţi să vii să mă vezi oricând doreşti. Nu trebuie decât să baţi la uşă.

— Bine.

— Christopher?

— Ce e?

— N-o să-i spui tatălui tău despre această discuţie, nu?

Iar eu am spus:

— Nu. Doar am promis.

Iar ea a spus:

— Du-te acasă. Şi nu uita ce ţi-am spus. Oricând.

Apoi am plecat acasă.

101

Domnul Jeavons a spus că-mi place matematica fiindcă este lipsită de pericole. A spus că-mi place matematica fiindcă presupune rezolvarea unor probleme, iar aceste probleme sunt dificile şi interesante, dar în final ajungi la un răspuns simplu. Ce voia el să spună era că matematica nu este ca viaţa, fiindcă în viaţă nu există răspunsuri simple în final. Ştiu că asta a vrut să spună fiindcă asta a spus.

Dar asta se întâmplă pentru că domnul Jeavons nu înţelege numerele.

Iată o povestire celebră numită **Problema Monty Hall**, pe care am inclus-o în această carte, pentru că ilustrează ceea ce vreau să spun.

În America, revista numită *Parade* găzduia o rubrică intitulată *Întrebaţi-o pe Marilyn*. Rubrica era scrisă de Marilyn vos Savant, despre care se spunea în revistă că avea cel mai mare coeficient de inteligenţă din lume şi că făcea parte din *Galeria de Onoare a Cărţii Guinness a Recordurilor Mondiale*. În acea rubrică ea răspundea la problemele de matematică trimise de cititori. Iar în septembrie 1990 problema-întrebare a fost trimisă de Craig

F. Whitaker din Columbia, Maryland (pe care n-o voi reproduce exact, fiindcă am făcut-o mai simplă și mai ușor de înțeles).

Participi la un joc televizat. Scopul acestui joc este câștigarea unei mașini, ca premiu. Prezentatorul concursului îți arată trei uși și-ți spune că în spatele uneia dintre uși se află o mașină, iar în spatele celorlalte două uși sunt niște capre. Îți cere să alegi o ușă. Alegi o ușă, dar ușa nu se deschide. Pe urmă, prezentatorul concursului deschide una dintre ușile pe care nu le-ai ales și-ți arată o capră (pentru că știe ce se află în spatele ușilor). Apoi îți spune că mai ai o singură șansă să te răzgândești înainte ca ușile să fie deschise și să te alegi fie cu o mașină, fie cu o capră. Așa că te întreabă dacă vrei să te răzgândești și să alegi cealaltă ușă închisă. Ce trebuie să faci?

Marilyn vos Savant spune că trebuie neapărat să-ți schimbi alegerea și să alegi ultima ușă, pentru că ai 2 șanse din 3 ca în spatele acelei uși să fie o mașină.

Dar dacă-ți folosești intuiția ți se pare că șansele sunt de 50:50, deoarece crezi că sunt șanse egale ca mașina să se afle în spatele oricărei uși.

O mulțime de cititori au scris la revistă ca să spună că Marilyn vos Savant se înșelase, chiar și după ce ea a explicat foarte amănunțit de ce avea dreptate. 92% din scrisorile primite în legătură cu această problemă susțineau că se înșală și multe dintre ele veneau de la matematicieni și de la oameni de știință. Iată câteva dintre lucrurile pe care le-au spus aceștia:

Sunt foarte îngrijorat de lipsa cunoștințelor de matematică la marele public. Vă rog să ajutați la ameliorarea situației mărturisindu-vă eroarea.

Robert Sachs, Ph.D., Universitatea George Mason

Rata analfabetismului în matematică e și așa destul de mare în țara asta pentru a nu mai fi nevoie ca persoana cu cel mai mare coeficient de inteligență din lume să contribuie la sporirea ei. Rușine!

Scott Smith, Ph.D., Universitatea Florida

Sunt șocat că după ce ați fost corectată de cel puțin trei matematicieni tot nu vedeți unde ați greșit.

Kent Ford, Universitatea de Stat din Dickinson

Sunt sigur că veți primi multe scrisori de la elevi de liceu și de la studenți. Poate că ar fi bine să păstrați adresele câtorva dintre ei ca să vă ajute la alcătuirea rubricilor viitoare.

W. Robert Smith, Ph.D.,
Universitatea de Stat din Georgia

Categoric, vă înșelați... De câți matematicieni înfuriați e nevoie ca să vă răzgândiți?

E. Ray Bobo, Ph.D., Universitatea Georgetown

Dacă toți acești doctori în științe s-ar înșela, atunci țara noastră s-ar afla într-o situație catastrofală.

Everett Harman, Ph.D.,
Institutul de Cercetări al Armatei Americane

Dar Marilyn vos Savant a avut dreptate. Iată 2 moduri în care se poate demonstra asta.

Mai întâi, se poate rezolva matematic astfel:

Să notăm ușile cu X, Y și Z.

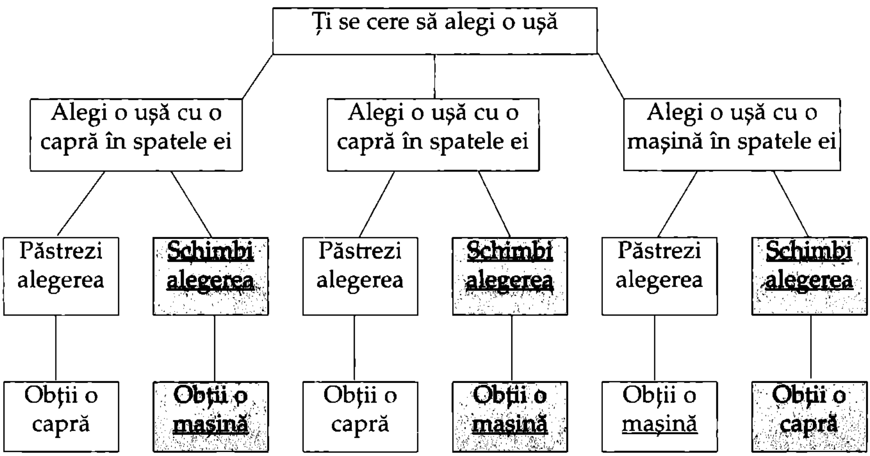
Fie C_x evenimentul ca mașina să se afle în spatele ușii X și așa mai departe.

Fie H_x evenimentul ca prezentatorul să deschidă ușa X și așa mai departe.

Presupunând că ai ales ușa X, probabilitatea ca să câștigi o mașină, dacă după aceea îți schimbi alegerea, este dată de următoarea formulă:

$$P(H_z \wedge C_y) + P(H_y \wedge C_z)$$
$$= P(C_y).P(H_z \mid C_y) + P(C_z).P(H_y \mid C_z)$$
$$= ({}^1/_3.1) + ({}^1/_3.1) = {}^2/_3$$

A doua metodă de calcul constă în desenarea unei diagrame cu toate rezultatele posibile, astfel:

Așadar, dacă-ți schimbi alegerea, în 2 cazuri din 3 obții o mașină. Iar dacă ți-o păstrezi, obții o mașină doar în 1 caz din 3.

Iar asta demonstrează că uneori poți să greșești bazându-te pe intuiție. Intuiția este ceea ce oamenii folosesc în viață pentru a lua decizii. Dar logica ne poate ajuta să găsim răspunsurile corecte.

De asemenea, demonstrează că domnul Jeavons se înșală și uneori numerele sunt foarte complicate și nu sunt câtuși de puțin simple.

Iată de ce îmi place **Problema Monty Hall.**

103

Când am ajuns acasă, acolo era Rhodri. Rhodri e omul care lucrează împreună cu tata, ajutându-l să repare centralele termice și boilerele. Iar uneori vine pe la noi seara ca să bea bere cu tata, să se uite la televizor și să discute cu el.

Rhodri purta o pereche de pantaloni din stambă albă, plini de pete, avea un inel din aur pe degetul mijlociu al mâinii stângi și mirosea a ceva care nu știu cum se numește, și tot așa miroase și tata deseori când vine acasă de la muncă.

Mi-am pus șireturile din lemn-dulce și ciocolata Milky în cutia mea specială pentru alimente de pe raft, pe care tata nu are voie s-o atingă fiindcă e a mea.

Apoi tata a spus:

— Ia zi, băiete, pe unde-ai fost?

Iar eu i-am spus:

— Am fost la magazin ca să-mi iau niște șireturi din lemn-dulce și o ciocolată Milky.

— Ai lipsit mult.

— Am vorbit cu câinele doamnei Alexander care era la ușa magazinului. L-am mângâiat, iar el mi-a mirosit pantalonii.

Ceea ce a fost o altă minciună nevinovată.

Apoi Rhodri mi-a spus:

— Nene, te cam descoase taică-tu, ai?

Dar eu nu știam ce înseamnă *să descoși* pe cineva.

Iar el a spus:

— Și ce mai faci, căpitane?

— Fac bine, mulțumesc, am spus eu, fiindcă așa se cuvine să răspunzi.

— Cât fac 251 ori 864?

M-am gândit și i-am răspuns: „216.864."

Pentru că era o socoteală foarte simplă: nu ai decât să înmulțești **864 × 1000** și obții **864 000**. Pe urmă împarți rezultatul la 4 și obții **216 000**, adică **250 × 864**. Nu mai rămâne decât să aduni la asta **864** și ai obținut cât fac **251 × 864**. Adică **216 864**.

Am întrebat:

— E corect?

Iar Rhodri a spus:

— Habar n-am, fir-aș al naibii, și a râs.

Nu-mi place când Rhodri râde de mine. Rhodri râde de mine mai mereu. Tata spune că încearcă să fie prietenos.

Pe urmă, tata a spus:

— Vezi că ai în cuptor niște chestii din alea Gobi Aloo Sag, OK?

Asta pentru că-mi plac mâncărurile indiene, care au un gust puternic. Dar Gobi Aloo Sag e galbenă, așa că eu pun colorant alimentar roșu în ea înainte s-o mănânc. Și am o sticluță din plastic în cutia mea specială pentru alimente.

Am spus:

— OK.

Iar Rhodri a spus:

— Deci se pare că Parky le-a aranjat, nu?

Dar vorbise cu tata, nu cu mine. Iar tata i-a răspuns.

— Ei bine, plăcile alea cu circuite arătau de parcă erau de pe vremea bunicii.

— Ai de gând să le spui? a întrebat Rhodri.

— Ce rost are? a răspuns tata. E greu de crezut c-or să-l dea în judecată, nu?

— Aş vrea s-o văd şi p-asta! a spus Rhodri.

— Cred că e mai bine să nu tulburăm apele.

Pe urmă m-am dus în grădină.

Siobhan mi-a spus că atunci când scrii o carte trebuie să incluzi şi câteva descrieri ale unor lucruri. I-am zis că aş putea să iau nişte fotografii şi să le pun în carte. Dar ea a spus că într-o carte trebuie să descrii lucrurile folosindu-te de cuvinte, în aşa fel încât oamenii să le citească şi să-şi poată forma o imagine în mintea lor.

Şi a mai spus că cel mai bine era să descrii lucruri interesante sau deosebite.

De asemenea, a zis că ar trebui ca în relatarea mea să descriu oamenii menţionând câte un detaliu, două, despre ei, astfel încât cititorii să-şi poată crea în mintea lor o imagine a acestora. Ăsta a fost motivul pentru care am scris despre găurelele din pantofii domnului Jeavons, despre poliţistul care arăta de parcă ar fi avut doi şoricei în nas şi despre felul cum mirosea Rhodri şi pe care nu ştiam cum să-l numesc.

Aşa că am hotărât să fac o descriere a grădinii. Dar grădina nu era foarte interesantă sau deosebită. Era pur şi simplu o grădină, cu iarbă, un şopron şi o frânghie de întins rufele. Însă cerul era interesant şi deosebit, fiindcă de obicei cerurile arată monoton, pentru că sunt în întregime albastre sau cenuşii, ori sunt acoperite cu un anumit model de nori şi nu arată de parcă s-ar afla la

sute de kilometri deasupra ta. Arată ca și cum cineva le-ar fi pictat pe un tavan uriaș. Dar cerul ăsta are o mulțime de tipuri diferite de nori pe el, la înălțimi diferite, astfel încât să poți vedea cât de mare era, iar asta îl făcea să arate enorm.

Ceva mai departe, pe cer, erau o mulțime de norișori albi care arătau ca niște solzi de pește sau dune de nisip, fiind dispuși într-un model foarte regulat.

Apoi, și mai departe, spre vest, erau niște nori mari, ușor colorați în oranj, fiindcă era pe înserate și soarele coborâse spre orizont.

Pe urmă, mai aproape de pământ, era un nor uriaș care avea culoarea cenușie fiind un nor de ploaie. Era o formă mare și alungită și arăta așa:

Și când m-am uitat la el mai mult timp am văzut că se mișca foarte încet și era ca o navă extraterestră lungă de câteva sute de kilometri, ca în *Dune* sau în *Blake's 7*

sau în *Întâlniri apropiate de gradul III*, atât doar că nu era construit dintr-un material solid, ci din picăturile rezultate în urma condensării vaporilor de apă, acesta fiind materialul din care sunt făcuți norii.

Dar ar fi putut să fie și o navă extraterestră.

Oamenii cred că navele spațiale extraterestre ar trebui să fie solide și construite din metal, să aibă lumini pe toată suprafața lor și să se deplaseze încet pe cer, fiindcă așa am construi noi o navă spațială dacă am fi în stare să construim una așa de mare. Dar extratereștrii, dacă există, ar fi probabil foarte diferiți de noi. Ar putea să arate ca niște limacși imenși, ori să fie plați, ca niște reflexii. Sau ar putea fi mai mari decât planetele. Ori s-ar putea să n-aibă corp deloc. Ar putea fi doar informație, ca într-un computer. Iar navele lor spațiale ar putea semăna cu norii sau ar putea fi alcătuite din obiecte fără nici o legătură, cum ar fi firele de praf sau frunzele.

Apoi am ascultat sunetele din grădină și auzeam o pasăre cum cântă și zgomotul traficului rutier, care semăna cu valurile care se sparg de țărmul mării și mai puteam auzi cum undeva cineva cânta la un instrument, precum și țipete de copii. Iar în intervalele dintre aceste zgomote, dacă ascultam foarte atent și stăteam complet nemișcat, puteam auzi un țiuit slab înăuntrul urechilor mele și aerul intrând și ieșindu-mi prin nas.

Pe urmă am adulmecat aerul ca să văd dacă pot să-mi dau seama a ce miroase aerul din grădină. Dar n-am simțit nici un miros. Nu mirosea a nimic. Era interesant și asta.

După aceea m-am dus în casă și i-am dat să mănânce lui Toby.

107

Câinele din Baskerville este cartea mea preferată.

În *Câinele din Baskerville*, Sherlock Holmes și doctorul Watson primesc o vizită din partea lui James Mortimer, care e doctor în regiunea mlăștinoasă din Devon. Prietenul lui James Mortimer, Sir Charles Baskerville, murise în urma unui atac de cord, iar James Mortimer crede că moartea ar fi putut surveni în urma unei sperieturi zdravene. De asemenea, James Mortimer deține un pergament străvechi care descrie blestemul familiei Baskerville.

Pergamentul spune că Sir Charles Baskerville avusese un strămoș, Sir Hugo Baskerville, care fusese un individ nestăpânit, hulitor și nelegiuit. Și a încercat să facă sex cu fiica unui servitor, dar ea a reușit să fugă, iar el a urmărit-o prin mlaștini. Prietenii lui, care erau niște scandalagii temerari, au pornit în căutarea lui.

Iar când i-au găsit, fiica servitorului murise de epuizare. Și au văzut o fiară imensă, neagră, având forma unui câine, dar mai mare decât orice câine văzut vreodată de ochi omenești, iar acest dulău îi sfâșia beregata lui Sir Hugo Baskerville. Unul dintre prieteni a murit de

frică în aceeași noapte, iar ceilalți doi au rămas distruși pentru tot restul zilelor lor.

James Mortimer crede că tocmai Câinele din Baskerville l-ar fi speriat de moarte pe Sir Charles și se teme că fiul și moștenitorul acestuia, Sir Henry Baskerville, s-ar putea afla în primejdie atunci când se va duce la reședința din Devon.

Așa că Sherlock Holmes îl trimite pe doctorul Watson la Devon împreună cu Sir Henry Baskerville și James Mortimer. Iar doctorul Watson încearcă să afle cine l-a ucis pe Sir Charles Baskerville. Sherlock Holmes spune că va rămâne la Londra, dar ajunge la Devon în secret și face investigații pe cont propriu.

Iar Sherlock Holmes află că Sir Charles a fost ucis de un vecin, pe care-l cheamă Stapleton și care e colecționar de fluturi, fiind și rudă îndepărtată cu cei din familia Baskerville. Fiind sărac, Stapleton încearcă să-l omoare pe Sir Henry Baskerville, ca să poată moșteni reședința familiei.

Ca să facă asta, el a adus de la Londra un câine uriaș, pe care l-a acoperit cu fosfor, ca să apară luminos pe întuneric, și câinele ăsta îl speriase de moarte pe Sir Charles Baskerville. Iar Sherlock Holmes, împreună cu Watson și Lestrade de la Scotland Yard, reușesc să-l prindă. Sherlock Holmes și Watson reușesc să împuște câinele, care devine astfel unul dintre câinii omorâți în această poveste, ceea ce nu e frumos, fiindcă nu e vina câinelui. Iar Stapleton fuge în Grimpen Mire, care face parte din ținutul mlăștinos, și moare înecat într-o mlaștină.

Povestea are câteva părți care nu-mi plac. Una dintre ele se referă la pergamentul străvechi, care e scris într-o limbă veche, greu de înțeles, care sună așa:

Aflați, așadar, din această istorisire că nu trebuie să vă temeți de fructele trecutului, ci mai degrabă să fiți prevăzători în privința viitorului, că acele patimi nelegiuite în urma cărora familia noastră a suferit atât de crâncen nu trebuie dezlănțuite din nou întru nimicirea noastră.

Iar uneori autorul, Sir Arthur Conan Doyle, descrie oamenii în felul acesta:

Fața avea ceva nepotrivit, într-un mod subtil, o anume asprime a expresiei, o anume duritate, poate a privirii, un tremur al buzei care îi strica frumusețea perfectă.

Nu știu ce înseamnă *o anume duritate, poate a privirii* și nu mă interesează fețele.

Dar uneori e distractiv să nu știi ce înseamnă cuvintele, fiindcă le poți căuta în dicționar, cum ar fi *goyal* (care înseamnă râpă adâncă) sau *tors* (care înseamnă dealuri sau culmi stâncoase).

Îmi place *Câinele din Baskerville* fiindcă e un roman polițist, ceea ce înseamnă că în el se găsesc indicii și Piste False.

Iată câteva dintre indicii:

1. O pereche de ghete a lui Sir Henry Baskerville dispare în timp ce el se afla la un hotel din Londra — Asta înseamnă că cineva vrea să i le dea Câinelui din Baskerville să le miroasă, așa cum face un câine de vânătoare, ca să-l poată urmări. De unde reiese că acest câine nu e o ființă supranaturală, ci un câine adevărat.

2. Stapleton este singura persoană care știe cum să treacă prin Grimpen Mire și îi spune lui Watson să nu se apropie de acele locuri, ca să nu pățească ceva — Asta înseamnă că el ascunde ceva în mijlocul acelei zone și vrea ca nimeni să nu-l descopere.

3. Doamna Stapleton îi spune doctorului Watson să se întoarcă imediat la Londra — Asta pentru că ea crede că doctorul Watson e Sir Henry Baskerville și știe că soțul ei vrea să-l ucidă pe acesta.

Și iată și câteva dintre Pistele False:

1. La Londra, Sherlock Holmes și Watson sunt urmăriți de un bărbat cu barbă neagră, într-o trăsură — Asta te face să crezi că bărbatul ar fi Barrymore, care este îngrijitorul de la Reședința Baskerville, fiindcă el este singurul care are barbă neagră. Dar de fapt omul este Stapleton, care poartă o barbă falsă.

2. Selden, criminalul de la Notting Hill — Ăsta e un individ care a evadat de la o închisoare din apropiere și este urmărit în ținutul mlăștinos, ceea ce te face să crezi că ar avea o legătură cu povestea, fiindcă e criminal, dar el nu are absolut nici o legătură cu povestea.

3. Bărbatul de pe dealul stâncos — Asta e silueta unui bărbat pe care doctorul Watson o vede noaptea în mlaștină și n-o recunoaște, ceea ce te face să crezi că acesta ar fi criminalul. Dar e vorba de Sherlock Holmes, care venise în taină la Devon.

De asemenea, îmi place *Câinele din Baskerville* fiindcă îmi place Sherlock Holmes și cred că, dac-ar fi să fiu un

detectiv adevărat, ca el aş vrea să fiu. Este foarte inteligent, rezolvă enigmele şi spune:

Lumea e plină de lucruri evidente pe care nimeni nu le observă niciodată.

Dar el le observă, ca şi mine. De asemenea, în carte se mai spune:

Sherlock Holmes avea, într-o măsură cât se poate de remarcabilă, puterea de a-şi detaşa mintea după bunul său plac.

Şi prin asta seamănă cu mine, căci atunci când sunt foarte interesat de ceva, cum ar fi exercițiile de matematică sau lectura unei cărți despre misiunile Apollo ori despre rechinii albi, nu mai observ nimic altceva şi tata poate să mă strige să vin la masă că eu nu-l aud. Ăsta e şi motivul pentru care sunt foarte bun la şah, fiindcă îmi detaşez mintea atunci când vreau şi mă concentrez asupra tablei de joc, iar după un timp adversarul meu va înceta să se mai concentreze, va începe să se scarpine la nas sau să se uite pe fereastră şi va face o greşeală iar eu voi câştiga.

Totodată, doctorul Watson spune despre Sherlock Holmes:

...mintea lui... era ocupată cu elaborarea unei scheme în care să poată fi încadrate toate acele episoade stranii şi aparent nelegate între ele.

Şi eu tocmai asta încerc să fac scriind această carte.

De asemenea, Sherlock Holmes nu crede în supranatural, care înseamnă Dumnezeu, basme, demoni şi blesteme şi care sunt nişte prostii.

Voi încheia acest capitol cu două amănunte interesante despre Sherlock Holmes:

1. În povestirile originale cu Sherlock Holmes, detectivul n-a fost niciodată descris ca purtând celebra lui căciulă cu urechi, pe care o poartă în toate desenele și caricaturile. Celebra căciulă a fost inventată de un anume Sidney Paget, ilustratorul primelor ediții ale cărților.

2. În povestirile originale cu Sherlock Holmes, acesta nu spune niciodată „Elementar, dragă Watson". Replica asta o spune doar în filme și la televizor.

109

În seara aceea am mai scris câte ceva la carte, iar în dimineața zilei următoare am dus-o la școală ca s-o poată citi Siobhan și să-mi spună dacă am făcut greșeli de ortografie și de gramatică.

Siobhan a citit cartea în pauza de dimineață, când bea o cafea și stă la marginea terenului de joacă împreună cu ceilalți profesori. Iar după pauză a venit și s-a așezat lângă mine ca să-mi spună că citise fragmentul despre discuția cu doamna Alexander și să mă întrebe:

— I-ai spus tatălui tău despre asta?

— Nu, am răspuns eu.

— Și ai de gând să-i spui tatălui tău despre asta?

— Nu.

— Bine, a spus ea. Cred că așa e mai bine, Christopher.

După care m-a întrebat:

— Te-ai întristat când ai aflat lucrul ăsta?

— Ce să aflu?

— Te-ai supărat când ai aflat că mama ta și domnul Shears au avut o relație?

— Nu.

— Spui adevărul, Christopher?

— Eu spun întotdeauna adevărul.

— Știu asta, Christopher. Dar uneori anumite lucruri ne întristează și nu ne place să le spunem și altora că suntem triști din pricina acelor lucruri. Ne place să le ținem ascunse. Alteori suntem triști, dar nu ne dăm seama că suntem triști. Așa că spunem că nu suntem triști. Dar, de fapt, suntem.

Iar eu i-am spus:

— Nu sunt trist.

Ea mi-a zis:

— Dacă totuși începi să te simți trist din pricina asta, să știi că poți să vii la mine să vorbim. Deoarece cred că dacă vei sta de vorbă cu mine te vei simți mai puțin trist. Iar dacă nu te simți trist și vrei doar să vorbești cu mine despre asta, o să fie OK și așa. Înțelegi ce-ți spun?

— Da.

— Bine.

Iar eu am spus:

— Dar nu mă simt trist din cauza asta. Fiindcă mama a murit. Și pentru că domnul Shears nu mai e prin preajmă. Deci ar însemna să fiu trist din cauza a ceva care nu e real și nu există. Iar asta ar fi o prostie.

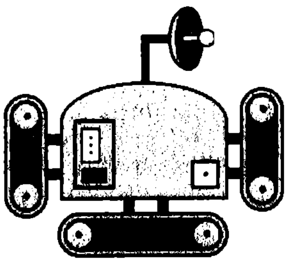
După aceea am făcut exerciții de matematică tot restul dimineții, iar la prânz n-am mâncat *quiche**, fiindcă era galbenă, dar am mâncat morcovi și mazăre cu mult ketchup de tomate. Iar la desert am mâncat niște mure și plăcintă cu mere, dar nu și aluatul, fiindcă era galben, așa că am rugat-o pe doamna Davis să-mi separe aluatul înainte de a-l pune pe farfuria mea, pentru că nu con-

---

* Un fel de plăcintă cu baza din aluat de foi, peste care se pune un amestec de ouă și brânză, după care se coace la cuptor (*n. t.*).

tează dacă diferitele tipuri de mâncăruri se ating înainte de a ajunge efectiv pe farfurie.

Apoi, după masa de prânz, am avut ore de arte plastice cu doamna Peters și am făcut câteva desene de extratereștri care arătau așa:

113

Memoria mea e ca un film. De-aia sunt foarte bun la rememorarea unor lucruri, cum ar fi conversațiile pe care le-am transcris în această carte și cum sunt îmbrăcați oamenii și a ce miros, pentru că memoria mea are o bandă olfactivă care e ca o bandă sonoră.

Iar când oamenii îmi cer să-mi amintesc ceva, n-am decât să apăs pe **Înapoi** sau pe **Repede Înainte** sau pe **Pauză**, ca la un video recorder, sau mai degrabă ca la un DVD, fiindcă nu trebuie să derulez înapoi tot ce s-a întâmplat între timp ca să obțin o amintire despre ceva petrecut cu mult timp în urmă. Și nici butoane nu există, întrucât totul se petrece în capul meu.

Dacă cineva îmi spune: „Christopher, spune-mi cum era mama ta" — pot să dau înapoi la o mulțime de scene diferite și să spun cum era ea în acele scene.

De exemplu, aș putea să derulez până la 4 iulie 1992, când aveam 9 ani și era într-o sâmbătă, iar noi ne aflam în vacanță în Cornwall, iar după-amiaza ne duceam pe plajă într-un loc numit Polperro. Iar mama purta o pereche de pantaloni scurți din dril albastru și un sutien bleu și fuma niște țigări care se numeau Consulate și aveau

aromă de mentă. Și nu înota. Mama se bronza pe un prosop cu dungi roșii și violet și citea o carte scrisă de Georgette Heyer intitulată *The Masqueraders*. Iar după ce a terminat cu bronzatul, a intrat în apă ca să înoate și a spus: „Mamă, ce rece e!" A spus apoi că ar trebui să mă duc și eu să înot, dar mie nu-mi place să înot fiindcă nu-mi place să mă dezbrac de haine. Iar ea a spus că nu trebuie decât să-mi suflec pantalonii și să intru puțin în apă, și asta am făcut. Și am stat în apă. Iar mama a spus: „Uite ce frumos e!" Și s-a aruncat pe spate și a dispărut în apă, iar eu am crezut că a mâncat-o un rechin și am început să țip, iar ea s-a ridicat din apă și a venit spre locul unde mă aflam, cu degetele de la mâna dreaptă desfăcute în evantai, și a spus: „Haide, Christopher, atinge-mi mâna. Haide, nu mai țipa. Atinge-mi mâna. Ascultă-mă, Christopher. Poți s-o faci." Iar după o vreme am încetat să mai țip și mi-am desfăcut degetele de la mâna stângă în evantai și ne-am atins degetele unele de altele. Iar mama a spus: „Liniștește-te, Christopher. Totul e în regulă. Nu există rechini în Cornwall." După care m-am simțit mai bine.

Atât doar că nu-mi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat când încă nu împlinisem 4 ani, fiindcă pe atunci nu mă uitam așa cum trebuie la lucrurile din jur, așa că nu s-au înregistrat bine.

Și iată cum recunosc o persoană, dacă nu știu cine este. Mă uit să văd cum e îmbrăcată, dacă are baston, sau un păr mai haios, sau un anumit tip de ochelari, ori dacă-și mișcă brațele într-un fel aparte și apoi dau o comandă de **Căutare** prin amintirile mele, ca să văd dacă am mai întâlnit-o.

Și tot așa mă dumiresc cum să acționez în situații dificile, când nu știu ce să fac.

De exemplu, dacă oamenii spun lucruri fără noimă, cum ar fi: „Pică pară mălăiață" sau „Ai grijă să n-o mierlești", dau o comandă de **Căutare** să văd dacă am mai auzit pe cineva spunând asemenea lucruri.

Iar dacă cineva zace pe podea la școală, fac o **Căutare** prin memorie ca să găsesc o imagine cu cineva lovit de o criză de epilepsie, după care compar imaginea cu ceea ce se întâmplă în fața mea, ca să pot să-mi dau seama dacă persoana respectivă stă pur și simplu culcată pe jos, se joacă, doarme sau dacă e lovită de o criză de epilepsie. Iar dacă e vorba de o criză epileptică, dau la o parte toate mobilele dimprejur ca să nu se lovească la cap și îmi scot puloverul și i-l pun sub cap, după care mă duc să chem un învățător.

Și alți oameni au imagini în minte. Dar acestea sunt diferite, fiindcă imaginile din mintea mea sunt imagini ale unor lucruri întâmplate cu adevărat. Alți oameni au în minte imagini ale unor lucruri care nu sunt reale și nu s-au întâmplat.

De exemplu, mama spunea uneori: „Dacă nu m-aș fi măritat cu tatăl tău, cred că aș fi locuit într-o mică fermă din sudul Franței, cu cineva pe care-l cheamă Jean. Iar el ar fi fost, ăăă, un om priceput la toate, de prin părțile locului. Știi, care să se pricepă la zugrăvit, la grădinărit, la construirea gardurilor. Și am fi avut o verandă străjuită de smochini, iar în fundul grădinii ar fi fost un câmp de floarea-soarelui, și în depărtare, pe deal, s-ar fi văzut un orășel, iar noi am fi stat seara afară, am fi băut vin roșu și am fi fumat țigări Gauloises și am fi privit cum apune soarele."

Iar Siobhan a spus odată că, atunci când se simțea deprimată sau tristă, închidea ochii și își imagina că locuiește într-o casă la Cape Cod împreună cu prietenul ei

Elly, și că pleacă amândoi într-o călătorie cu barca din portul Provincetown și ies în largul golfului ca să se uite la balenele cu cocoașă, iar asta o face să se simtă calmă, liniștită și fericită.

Iar uneori, când moare cineva, așa cum a murit mama, oamenii spun: „Ce-ai vrea să-i spui mamei tale, dacă ar fi aici?" sau „Ce-ar crede mama ta despre asta?", ceea ce e o prostie, fiindcă mama e moartă și nu poți să le spui nimic unor oameni morți, iar morții nu gândesc.

Și bunica are imagini în mintea ei, dar imaginile ei sunt toate confuze, ca și cum cineva i-ar fi învălmășit filmul și ea nu mai poate desluși ordinea în care s-au întâmplat lucrurile, așa încât crede că cei morți sunt încă în viață și nu știe dacă un lucru s-a petrecut în realitate sau s-a întâmplat la televizor.

127

Când m-am întors de la școală, tata încă nu venise de la muncă, așa că am descuiat ușa din față, am intrat în casă și mi-am scos haina. M-am dus în bucătărie și mi-am pus lucrurile pe masă. Iar unul dintre lucruri era cartea pe care o dusesem la școală ca să i-o arăt lui Siobhan. Mi-am făcut un *milkshake* cu zmeură, l-am încălzit în cuptorul cu microunde și pe urmă m-am dus în sufragerie ca să mă uit la unul dintre filmele mele video din seria ***Planeta albastră,*** despre viața din locurile cele mai adânci ale oceanelor.

Filmul era despre ființele marine care trăiesc în jurul craterelor de sulf, care sunt vulcani subacvatici unde gazele sunt evacuate din scoarța terestră în apă. Oamenii de știință nu se așteptau deloc să găsească acolo organisme vii, din cauza temperaturilor foarte ridicate și a mediului extrem de toxic, dar în acele locuri există ecosisteme în toată regula.

Îmi place acest episod, fiindcă arată că întotdeauna există lucruri noi, pe care știința le poate descoperi, și că toate adevărurile pe care le considerăm de la sine înțelese pot fi complet eronate. Și-mi mai place faptul că se

filmează într-un loc în care e mai greu de ajuns decât pe muntele Everest, deși se află la o distanță de doar câțiva kilometri față de nivelul mării. Și e unul dintre cele mai tăcute, mai întunecoase și mai tainice locuri de pe suprafața pământului. Uneori, îmi place să-mi închipui că mă aflu acolo, într-un submersibil sferic din metal, cu ferestre groase de 30 de cm, astfel încât presiunea apei să nu provoace implozia lor. Și-mi mai imaginez că sunt singura persoană din interiorul vasului și că nu are nici o legătură cu vreo navă de suprafață, putând să funcționeze cu propria energie — iar eu dețin controlul asupra motoarelor și pot să mă deplasez oriunde vreau pe fundul mării, fără să mă poată găsi nimeni.

Tata a venit acasă la 5:48 după-amiază. L-am auzit intrând pe ușa din față. Pe urmă a apărut în sufragerie. Purta o cămașă în carouri verzi ca lămâia necoaptă și albastre precum cerul, iar la unul dintre șireturi avea un nod dublu, dar nu și la celălalt. Adusese o reclamă veche pentru lapte praf marca Fussell's, făcută din metal și vopsită cu email albastru și alb. Reclama era plină de cerculețe de rugină care arătau ca niște găuri de gloanțe, dar nu mi-a explicat de ce o adusese.

A spus: „Sal'tare, camarade!" — asta fiind una dintre glumele lui.

Iar eu i-am răspuns: „Salut."

Am continuat să mă uit la video, iar tata s-a dus în bucătărie.

Uitasem că-mi lăsasem cartea pe masa din bucătărie, fiind prea interesat de filmul ***Planeta albastră***. Asta se numește *Să-ți Lași Garda Jos* și e un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată dacă ești detectiv.

Se făcuse 5:54 când tata s-a întors în sufragerie. A spus:

— Ce-i asta?

Dar a spus-o foarte liniștit, încât nu mi-am dat seama că era supărat, fiindcă nu țipase. Ținea cartea în mâna dreaptă. Am spus:

— E cartea pe care o scriu.

Iar el a spus:

— E adevărat? Ai vorbit cu doamna Alexander?

Și vorbele astea le-a spus foarte calm, așa că nu mi-am dat seama că era supărat.

I-am spus:

— Da.

Atunci tata a spus:

— Fir-ar dracu-al dracului, Christopher! Cât de prost poți să fii?

Asta e ceea ce Siobhan spune că se cheamă o întrebare retorică. Are un semn de întrebare la final, dar nu e nevoie să răspunzi la ea fiindcă persoana care a formulat-o știe deja răspunsul. E dificil să sesizezi o întrebare retorică.

Pe urmă, tata a spus:

— Ce mama dracului ți-am spus eu, Christopher?

De data asta, tonul a fost mult mai răstit. Iar eu i-am răspuns:

— Să nu pomenesc numele domnului Shears la noi în casă. Să nu mă duc s-o întreb pe doamna Shears, și pe nimeni altcineva, cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine. Să nu intru de capul meu în grădinile oamenilor. Și să încetez acest joc ridicol de-a detectivul. Am întrebat-o pe doamna Alexander despre domnul Shears doar pentru că...

Dar tata m-a întrerupt și a spus:

— Nu-ncerca să mă aburești, căcăcios mic ce ești. Ai știut exact ce faci. Nu uita că ți-am citit cartea.

Iar când a spus asta a ridicat cartea și a scuturat-o.

— Și ce ți-am mai spus eu să nu faci, Christopher?

M-am gândit că și asta s-ar putea să fie o întrebare retorică, dar nu eram sigur. Mi-a fost greu să-mi dau seama ce trebuie să spun, pentru că începeam să devin speriat și derutat.

Atunci tata a repetat întrebarea:

— Ce ți-am mai spus eu să nu faci, Christopher?

Am spus:

— Nu știu.

Iar el a zis:

— Haide. Tu ești omul cu memoria beton!

Dar eu nu puteam să gândesc.

Iar tata a spus:

— Să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora. Iar tu, ce faci? Te duci și-ți bagi nasul în treburile altora. Te-apuci și scormonești trecutul și îl pui pe tapet, ca să-l afle oricine poftește. Ce-o să mă fac eu cu tine, Christopher? Ce dracu o să mă fac eu cu tine?

Am spus:

— Cu doamna Alexander n-am făcut decât să stau de vorbă. Nu făceam investigații.

Iar el a spus:

— Am să te rog să faci un singur lucru pentru mine, Christopher. Un singur lucru.

Iar eu am spus:

— Eu n-am vrut să vorbesc cu doamna Alexander. Doamna Alexander a fost cea...

Dar tata m-a întrerupt și m-a apucat de braț foarte tare.

Tata nu mă mai apucase așa de tare niciodată. Mama mă mai bătuse de câteva ori, fiindcă era foarte iute la mânie, ceea ce însemna că se supăra mai ușor decât alți

oameni și țipa mai des. Dar tata e o persoană mai echilibrată, ceea ce înseamnă că nu se supără la fel de repede și nici nu țipă așa de des. Așa că am fost foarte surprins când m-a înșfăcat.

Nu-mi place când oamenii mă înșfacă. Și nu-mi place nici când sunt luat prin surprindere. Așa că l-am lovit, ca pe polițistul care m-a apucat de brațe și m-a ridicat în picioare. Dar tata nu mi-a dat drumul și a continuat să urle. Iar eu l-am lovit din nou. Și pe urmă n-am mai știut ce fac.

N-am avut nici o amintire pentru o scurtă perioadă de timp. Știu că a fost scurtă fiindcă m-am uitat la ceas după aia. A fost ca și cum cineva mi-ar fi întrerupt funcționarea și apoi m-ar fi pornit din nou. Iar când am fost pus din nou în funcțiune, stăteam pe covor, cu spatele lipit de perete, iar pe mâna dreaptă aveam sânge și capul mă durea într-o parte. Tata stătea în picioare, pe covor, la un metru în fața mea, uitându-se la mine, și încă mai ținea în mâna dreaptă cartea mea, dar era îndoită și toate colțurile erau răvășite; pe gât avea o zgârietură, cămașa lui în carouri verzi și albastre avea mâneca sfâșiată iar el gâfâia din greu.

După circa un minut, s-a întors și s-a dus în bucătărie. Pe urmă a descuiat ușa care dădea în grădină și a ieșit afară. L-am auzit săltând capacul tomberonului de gunoi, aruncând ceva în el și închizând la loc capacul. Pe urmă a revenit în bucătărie, dar nu mai avea cartea la el. A încuiat ușa din spate și a pus cheia în carafa chinezească ce avea forma unei călugărițe grase, după care a stat în mijlocul bucătăriei și a închis ochii.

După care a deschis ochii și a spus:

— Simt nevoia să beau ceva, mama mă-sii!

Și și-a desfăcut o cutie cu bere.

131

Iată câteva dintre motivele pentru care urăsc culorile galben și maro:

<u>GALBEN</u>

1. Crema de ouă

2. Bananele (de asemenea, bananele își schimbă culoarea în maro)

3. Liniile galbene duble*

4. Frigurile galbene (aceasta fiind o boală din America tropicală sau Africa de Vest care provoacă o febră puternică, nefrită acută, gălbinare și hemoragii, și este cauzată de un virus transmis prin înțepătura unui țânțar numit *Aëdes aegypti*, care înainte se numea *Stegomyia fasciata*; iar nefrita este inflamarea rinichilor)

---

* În Marea Britanie, sunt linii trasate la marginea unei șosele pentru a le indica șoferilor interdicția de parcare în zona respectivă (*n. t.*).

5. Florile galbene (deoarece fac rinită alergică de la polenul florilor, acesta fiind unul dintre cele 3 tipuri de rinite alergice, iar celelalte sunt provocate de polenul ierbii și polenul ciupercilor, și mă face să mă simt rău)

6. Porumbul zaharat (pentru că îl elimini când faci caca, deci nu-l digeri, ceea ce înseamnă că nu ai de ce să-l mănânci, la fel ca și cu iarba sau frunzele)

MARO

1. Noroiul

2. Sosul de friptură

3. Caca

4. Lemnul (pentru că oamenii construiau pe vremuri mașini și vehicule din lemn, dar acum, fiindcă lemnul se rupe și putrezește și uneori are viermi, oamenii construiesc mașinile și vehiculele din metal și plastic, care sunt mult mai bune și mai moderne)

5. Melissa Brown*(e o fată de la școală, care de fapt nu e maro ca Anil sau Mohammed, așa o cheamă, dar mi-a rupt în două desenul mare cu astronautul, iar eu l-am aruncat chiar și după ce doamna Peters a lipit cele două bucăți cu scotch, fiindcă tot arăta a rupt)

Doamna Forbes a spus că e o prostie să urăști culorile galben și maro. Dar Siobhan a spus că ea n-ar trebui

* În lb. engleză, *brown* înseamnă maro (*n. t.*).

să spună asemenea lucruri și că fiecare are culorile sale preferate. Iar Siobhan are dreptate. Dar și doamna Forbes are puțină dreptate. Pentru că e un pic cam prostesc. Dar în viață trebuie să iei o mulțime de decizii și dacă n-ai lua acele decizii n-ai mai putea să faci nimic, niciodată, fiindcă ți-ai petrece tot timpul alegând între diferite lucruri pe care ai putea să le faci. Așa că e bine să ai motive pentru care să urăști unele lucruri și motive pentru care să-ți placă alte lucruri. E ca la restaurant, când tata mă duce câteodată la Berni Inn și te uiți în meniu și trebuie să alegi ce urmează să mănânci. Dar nu știi dac-o să-ți placă ceva, fiindcă nu ai gustat încă din acel fel de mâncare, așa că ai anumite mâncăruri preferate, pe care le alegi, și ai mâncăruri care nu-ți plac, pe care nu le alegi, și atunci e simplu.

137

A doua zi tata a spus că îi părea rău că mă lovise și că n-a vrut să se întâmple așa. M-a pus să-mi spăl tăietura de la obraz cu Dettol, ca nu cumva să se infecteze, pe urmă mi-a zis să-mi pun un leucoplast pe ea, ca să nu mai sângereze.

Apoi, fiind sâmbătă, a spus că vrea să mă ducă într-o expediție, ca să-mi arate că-i pare rău cu adevărat, și urma să ne ducem la Zoo Twycross. Așa că mi-a pregătit niște sandvișuri cu pâine albă, roșii, lăptuci, șuncă și gem de căpșuni, ca să am ce mânca, fiindcă nu-mi place să mănânc din locuri pe care nu le cunosc. Și mi-a spus că o să fie bine, pentru că n-or să fie prea mulți oameni la grădina zoologică, dat fiind că la buletinul meteo spuseseră că va ploua, iar eu m-am bucurat căci nu-mi plac mulțimile de oameni și îmi place când plouă. Așa că m-am dus și mi-am luat pelerina de ploaie, care e de culoare oranj.

Apoi am plecat cu mașina la Zoo Twycross.

Nu mai fusesem niciodată la Zoo Twycross, așa că nu aveam în memorie nici o imagine a acesteia când am ajuns acolo, drept care am cumpărat un ghid de la ghișeul de informații și după aceea ne-am plimbat prin toa-

tă grădina zoologică, iar eu am decis care erau animalele mele preferate.

Animalele mele preferate au fost:

1. **RANDYMAN**, acesta fiind numele celei mai bătrâne maimuţe „păianjen negru cu faţa roşie" *(Ateles paniscus paniscus)* ţinute vreodată în captivitate. Randyman are 44 de ani, adică e de aceeaşi vârstă cu tata. Înainte a fost mascotă pe o navă şi avea o bandă metalică în jurul stomacului, ca în poveştile despre piraţi.

2. **LEII DE MARE PATAGONEZI**, pe care-i cheamă Miracle şi Star.

3. **MALIKU,** care este un **urangutan**. Mi-a plăcut în mod deosebit pentru că stătea lungit într-un fel de hamac făcut din nişte pantaloni de pijama cu dungi verzi, iar pe plăcuţa din plastic albastru de lângă cuşcă scria că îşi făcuse singur hamacul.

Pe urmă ne-am dus la restaurantul cu autoservire unde tata şi-a luat calcan cu cartofi prăjiţi, o plăcintă cu mere, o îngheţată şi o cană cu ceai Earl Grey, iar eu mi-am mâncat sandvişurile şi am citit ghidul grădinii zoologice.

Iar tata a spus:

— Te iubesc foarte mult, Christopher. Să nu uiţi niciodată asta. Ştiu că uneori îmi mai ies din pepeni. Ştiu că mă mai supăr. Ştiu că mai şi ţip. Şi ştiu că n-ar trebui. Dar mi se întâmplă aşa numai pentru că-mi fac griji pentru tine, fiindcă nu vreau să te văd intrând în belele, fiindcă nu vreau să păţeşti ceva. Ai înţeles?

Nu știam dacă înțelesesem, așa că am spus:

— Nu știu.

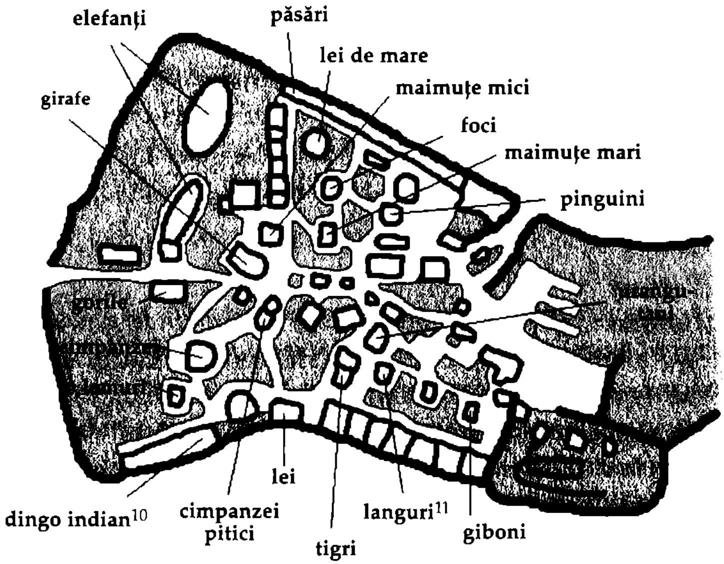
Iar tata a spus:

— Christopher, înțelegi că te iubesc?

Iar eu i-am spus „Da", pentru că a iubi pe cineva înseamnă să-l ajuți când are probleme, să ai grijă de el, să-i spui adevărul, iar tata are grijă de mine când am probleme, ca atunci când a venit la secția de poliție, și mă îngrijește făcându-mi de mâncare, și întotdeauna îmi spune adevărul, ceea ce înseamnă că mă iubește.

Pe urmă și-a ridicat mâna dreaptă și și-a desfăcut degetele în evantai, iar eu mi-am ridicat mâna stângă și mi-am desfăcut degetele în evantai și ne-am atins degetele unele de altele.

Apoi am scos din geantă o foaie de hârtie și am desenat o hartă a grădinii zoologice din memorie, ca un fel de test. Harta arăta așa:

Pe urmă ne-am dus să ne uităm la girafe. Mirosul rahatului lor semăna cu mirosul din cuşca şobolanului de deşert de la şcoală, când am avut asemenea animale, iar când alergau, picioarele lor erau atât de lungi, încât ai fi zis că alergau cu încetinitorul.

Apoi tata a zis că trebuie să mergem acasă până nu se aglomerează şoseaua.

---

[10] Aceştia sunt nişte câini sălbatici din India şi seamănă cu vulpea.

[11] Langurul este Maimuţa Entellus.

139

Îmi place Sherlock Holmes, dar nu-mi place Sir Arthur Conan Doyle, autorul povestirilor cu Sherlock Holmes. Și asta pentru că el nu era precum Sherlock Holmes și credea în supranatural. Iar când a îmbătrânit a devenit membru al Societății de Spiritism, ceea ce însemna că el credea că se poate comunica cu cei morți. Asta pentru că fiul lui murise de gripă în timpul primului război mondial, iar el încă mai dorea să stea de vorbă cu el.

În 1917 a avut loc un eveniment celebru numit **Cazul zânelor de la Cottingley**. 2 verișoare, și anume Frances Griffiths, care avea 9 ani, și Elsie Wright, care avea 16 ani, au spus că se jucau cu zânele pe malul unui râu numit Cottingley Beck și, folosindu-se de aparatul de fotografiat al tatălui lui Frances, au făcut 5 fotografii ale zânelor, precum cea din pagina următoare.

Dar acestea nu erau zâne adevărate. Erau desenate pe niște foi mari de hârtie, pe care le-au decupat și le-au făcut să stea în picioare prinzându-le cu bolduri, pentru că Elsie era o artistă foarte pricepută.

Harold Selling, un expert în fotografiile false, a spus:

Aceste siluete care dansează nu sunt făcute nici din hârtie, nici dintr-un material textil, și nici nu sunt pictate pe un fundal fotografic — ceea ce mă impresionează cel mai mult e faptul că toate aceste siluete s-au mișcat în timpul expunerii.

Dar a fost un prost fiindcă e normal ca hârtia să se mişte în timpul expunerii, iar timpul de expunere a fost foarte lung deoarece în fotografie apare în fundal o cascadă de mici dimensiuni, care se vede neclar.

Sir Arthur Conan Doyle a auzit de aceste fotografii și a spus că el credea că sunt adevărate, într-un articol publicat în revista *The Strand*. Dar și el a fost un prost, fiindcă dacă te uiți la fotografii poți să vezi că zânele arată identic cu zânele din cărțile de povești vechi și că au aripi, rochii, ciorapi și pantofi, ceea ce e ca și cum extratereștrii ar ateriza pe pământ și ar arăta precum Dalek-ii din *Doctor Who* sau ca Trupele de Asalt Imperiale de pe

Steaua Morții din *Star Wars*, ori ca omuleții verzi din caricaturile cu extratereștri.

Iar în 1981, un anume Joe Cooper le-a intervievat pe Elsie Wright și Frances Griffiths, pentru un articol publicat în revista *The Unexplained*, iar Elsie Wright a spus că toate cele 5 fotografii fuseseră falsificate, în vreme ce Frances Griffiths a spus că 4 fuseseră falsificate iar una era reală. Și au mai spus că desenaseră zânele după o carte cu titlul *Cartea cadou a prințesei Mary* de Arthur Shepperson.

Iar asta demonstrează că uneori oamenii vor să fie proști și nu vor să cunoască adevărul.

Și mai arată că ceva ce se cheamă briciul lui Occam e adevărat. Iar briciul lui Occam nu e un brici ca acela cu care se bărbieresc bărbații, ci o lege, care spune

Entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem.

Fraza e în limba latină și înseamnă

Nu trebuie să se presupună că există mai multe lucruri decât este absolut necesar.

Ceea ce înseamnă că victima unei crime este de obicei ucisă de către o persoană cunoscută acesteia, că zânele sunt făcute din hârtie și că nu poți să vorbești cu cineva care a murit.

149

Luni, când m-am dus la școală, Siobhan m-a întrebat de ce am o julitură pe obraz. I-am spus că tata s-a supărat și m-a apucat de mână, drept care l-am lovit și pe urmă ne-am bătut. Siobhan m-a întrebat dacă tata mă lovise, iar eu am spus că nu știu fiindcă am fost foarte supărat și memoria mea a luat-o razna. Pe urmă m-a întrebat dacă tata m-a lovit pentru că era supărat. I-am spus că nu m-a lovit, m-a apucat de braț, dar era supărat. Iar Siobhan m-a întrebat dacă m-a apucat tare și i-am spus că m-a apucat tare. Siobhan m-a întrebat dacă mi-era frică să mă duc acasă și i-am spus că nu mi-e frică. Atunci ea a spus „OK" și n-am mai vorbit despre asta, fiindcă să apuci pe cineva e OK dacă-l apuci de braț sau de umăr atunci când ești supărat, dar nu poți să apuci pe cineva de păr sau de față. Dar lovirea este interzisă, în afară de cazul în care deja te bați cu cineva și atunci nu mai e atât de grav.

Iar când m-am întors acasă de la școală tata era încă la muncă, așa că m-am dus în bucătărie și am luat cheia din vasul chinezesc care avea forma unei călugărițe și am deschis ușa din spate, ca să pot ieși afară și să mă uit în tomberonul de gunoi ca să-mi caut cartea.

Voiam să-mi iau cartea înapoi, căci îmi plăcea să o scriu. Îmi plăcea să am un proiect de realizat și îmi plăcea mai ales dacă era un proiect dificil, cum este scrierea unei cărți. Totodată, încă nu știam cine-l omorâse pe Wellington, iar în carte aveam toate indiciile pe care le descoperisem și nu voiam ca ele să fie aruncate.

Dar cartea mea nu se găsea în tomberon.

Am pus capacul tomberonului la loc și m-am dus în grădină ca să mă uit în lada în care tata ținea resturile din grădină, cum ar fi iarba tăiată sau merele căzute din pom, dar cartea mea nu era nici acolo.

M-am întrebat dacă tata o pusese în duba lui și se dusese până la groapa de gunoi ca s-o arunce într-una dintre lăzile mari de acolo, dar nu voiam ca așa să stea lucrurile, fiindcă însemna că n-o să-mi mai văd cartea niciodată.

O altă posibilitate era ca tata să fi ascuns cartea undeva în casă. Așa că am decis să fac niște cercetări ca să văd dac-o găsesc. Atât doar că trebuia să fiu foarte atent tot timpul ca să pot auzi când parchează mașina în fața casei, astfel încât să nu mă prindă că fac pe detectivul.

Am început să caut în bucătărie. Cartea mea avea dimensiunile de aproximativ **25 cm × 35 cm × 1 cm** așa că nu putea fi ascunsă într-un loc foarte mic, ceea ce însemna că nu trebuia s-o caut în nici unul dintre locurile foarte mici. Am căutat pe dulapuri, în spatele sertarelor, sub aragaz și m-am folosit de lanterna mea specială Maglite și de o oglindă luată din debara ca să pot vedea în spațiile întunecoase din spatele dulapurilor, unde se ascundeau șoarecii din grădină ca să-și nască puii.

Apoi am căutat în debara.

Apoi am căutat în sufragerie.

Apoi am căutat în camera de zi, unde am găsit sub canapea rotiţa care-mi lipsea de la macheta avionului Airfix Messerschmitt Bf 109 G-6.

Apoi mi s-a părut că-l aud pe tata intrând pe uşa din faţă şi am tresărit şi am încercat să mă ridic în picioare repede şi mi-am lovit genunchiul de colţul măsuţei de cafea şi m-a durut foarte tare, dar era doar unul dintre drogaţii din casa învecinată care scăpase ceva pe podea.

Pe urmă m-am dus la etaj, dar n-am făcut pe detectivul în camera mea, gândindu-mă că tata n-ar ascunde ceva de mine în propria mea cameră decât dacă ar fi foarte inteligent şi ar face ceea ce, în romanele poliţiste adevărate, se cheamă *Dublă Cacealma*, aşa că am hotărât să caut în camera mea doar dacă nu găseam cartea altundeva.

Am căutat în baie, dar singurul loc unde mă puteam uita era compartimentul de aerisire, iar acolo nu era nimic.

Ceea ce însemna că singura încăpere care mai putea fi cercetată era dormitorul tatei. Nu ştiam dacă era cazul să caut acolo fiindcă îmi spusese înainte să nu cumva să-i deranjez lucrurile din camera lui. Dar dacă era să ascundă ceva de mine, cel mai bun loc era chiar camera lui.

Aşa că mi-am spus că n-o să-i deranjez lucrurile. O să le dau la o parte şi după aceea o să le pun la loc. Iar el n-o să ştie niciodată că umblasem pe acolo aşa că n-o să se supere.

Am început să caut sub pat. Erau acolo 7 pantofi, un pieptene cu mult păr în el, o ţeavă de cupru, un biscuit cu ciocolată, o revistă porno *Fiesta*, o albină moartă, o cravată cu model Homer Simpson şi o lingură din lemn, dar nu şi cartea mea.

Pe urmă am căutat în sertarele din ambele părţi ale măsuţei de toaletă, dar acestea nu conţineau decât aspirină,

unghiere, baterii, fire dentare, un tampon, batiste din hârtie și un dinte fals de rezervă pentru cazul în care tata ar fi pierdut dintele pe care a trebuit să-l înlocuiască atunci când a căzut de pe scară în timp ce fixa o cușcă pentru păsări în grădină, dar cartea mea nu era nici acolo.

După care m-am uitat în șifonier. Era plin cu haine și umerașe. Mai era și un mic raft în partea de sus, unde mă puteam uita dacă stăteam în picioare pe pat, dar a trebuit să mă descalț ca să nu las vreo urmă de pantof, ceea ce ar fi constituit un indiciu dacă tata se hotăra să facă pe detectivul. Dar singurele lucruri de pe raft erau alte reviste porno, un aparat de prăjit pâinea stricat, 12 umerașe din sârmă și un uscător de păr care fusese al mamei.

Pe fundul șifonierului era o cutie mare de scule, din material plastic, care era plină cu scule pentru diverse reparații, cum ar fi un burghiu, o pensulă, câteva șurubelnițe și un ciocan, dar pe astea le-am văzut fără să deschid cutia fiindcă era făcută din plastic cenușiu transparent.

Apoi am văzut că sub cutia de scule era o altă cutie, așa că am scos cutia de scule din șifonier. Cealaltă cutie era o cutie veche din carton care se numește cutie pentru cămăși deoarece în ele se găsesc cămășile când le cumperi. Iar când am deschis cutia pentru cămăși am văzut că înăuntru era cartea mea.

Atunci n-am mai știut ce să fac.

Eram bucuros pentru că tata nu-mi aruncase cartea. Dar dacă luam cartea el avea să afle că umblasem prin lucrurile din camera lui și avea să se supere foarte tare, iar eu îi promisesem că n-o să umblu în lucrurile din camera lui.

Apoi i-am auzit duba parcând în fața casei și mi-am dat seama că trebuie să gândesc rapid și să fiu deștept. Așa că am decis să las cartea la locul ei, fiindcă m-am gân-

dit că tata nu avea de gând s-o arunce dacă o pusese în cutia pentru cămăși, iar eu puteam să continuu să scriu o altă carte pe care s-o țin ascunsă cu foarte mare grijă și apoi, poate mai târziu, tata se va răzgândi și-mi va înapoia prima carte ca să pot copia acolo ceea ce am scris în noua carte. Și chiar dacă nu mi-o va mai înapoia niciodată, voi putea să-mi amintesc cea mai mare parte din ceea ce am scris în ea ca să transcriu totul în a doua carte secretă, iar dacă erau unele fragmente pe care să vreau să le verific ca să fiu sigur că mi le-am amintit corect puteam să intru în camera lui când era plecat și să verific.

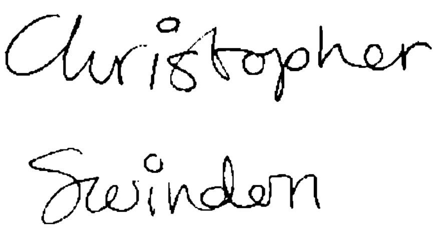
Apoi l-am auzit pe tata închizând ușa dubei.

Și acela a fost momentul în care am văzut plicul.

Era un plic care-mi era adresat și se afla sub carte, în cutia pentru cămăși, împreună cu alte plicuri. L-am ridicat. Nu fusese deschis niciodată. Pe el scria

Christopher Boone
36 Randolph Street
Swindon
Wiltshire

Pe urmă am observat că mai erau acolo foarte multe plicuri și toate îmi fuseseră trimise mie. Erau scrise cam așa:

Nu cunosc decât 3 persoane care pun cerculețe în loc de puncte deasupra literei i. Una dintre ele este Siobhan, una era domnul Loxely, care ne-a fost profesor la școală, și una era mama.

Atunci l-am auzit pe tata deschizând ușa din față așa că am luat plicul de sub carte și am pus la loc capacul cutiei pentru cămăși, după care am închis ușa șifonierului cu mare grijă.

L-am auzit pe tata strigând:

— Christopher?

N-am spus nimic ca să nu-și dea seama unde mă aflu. M-am ridicat în picioare și am ocolit patul ca să ajung la ușă, ținând plicul în mână și încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință.

Tata stătea în josul scărilor și am crezut c-o să mă vadă, dar el se uita în corespondența sosită de dimineață, așa că avea capul îndreptat în jos. Pe urmă s-a dus în bucătărie, iar eu am închis cu mare grijă ușa de la dormitorul lui și m-am dus la mine în cameră.

Voiam să mă uit la plic, dar nu voiam să-l supăr pe tata, așa că am ascuns plicul sub saltea. Pe urmă m-am dus jos ca să-l salut pe tata.

Iar el a spus:

— Ia zi, băiete, ce-ai mai făcut azi?

Și i-am spus:

— Azi am avut ore de *Deprinderi pentru viață* cu doamna Gray. Tema de azi a fost *Cum să folosim banii* și *Transportul public.* La prânz am mâncat supă de roșii și 3 mere. Iar după-amiaza am făcut exerciții la matematică și pe urmă ne-am dus în parc cu doamna Peters și am adunat frunze ca să facem colaje.

Iar tata a zis:

— Excelent, excelent. Ce haleală ai vrea în seara asta?

Haleala înseamnă mâncare.

Am spus că vreau fasole coaptă și broccoli.

Iar tata a zis:

— Cred că asta se poate pregăti foarte simplu.

Pe urmă m-am așezat pe canapea și am mai citit din cartea pe care o citeam, *Haos* de James Gleick.

Apoi m-am dus în bucătărie și am mâncat fasole coaptă și broccoli în timp ce tata a mâncat cârnați cu ouă, pâine prăjită și a băut o cană cu ceai.

După aceea tata a spus:

— Vreau să așez rafturile alea în camera de zi, dacă nu ai nimic împotrivă. O să cam fac gălăgie, așa că dacă vrei să te uiți la televizor o să trebuiască să-l mutăm la etaj.

— Lasă că mă duc în camera mea și-o să stau singur acolo, am spus eu.

Iar el mi-a zis:

— Bravo.

Iar eu am spus „Mulțumesc pentru masă" — fiindcă așa e politicos să spui.

Iar el a zis: „Pentru puțin, puștiule". Iar eu m-am dus la mine în cameră.

Ajuns acolo, am închis ușa și am scos plicul de sub saltea. Am ținut scrisoarea în lumină ca să văd dacă puteam să detectez ce e înăuntrul plicului, dar hârtia plicului era prea groasă. M-am întrebat dacă se cuvenea să deschid plicul, dat fiind că era un obiect pe care-l luasem din camera tatei. Dar pe urmă m-am gândit că-mi era adresat mie, deci îmi aparținea și prin urmare aveam voie să-l deschid. Așa că am deschis plicul. Înăuntru era o scrisoare. Iată ce scria în acea scrisoare:

451c Chapter Road
Willesden
Londra NW2 5N6
0208 887 8907

Dragă Christopher,

Îmi pare rău c-a trecut atâta de mult timp de când ți-am scris ultima scrisoare. Am fost foarte ocupată. Mi-am găsit o nouă slujbă ca secreteră la o fabrică unde se fac lucruri din oțel. Ți-ar place foarte mult. Fabrica e plină de mașini uriașe care fac oțelul și îl taie și îl îndoaie în orișicare formă au nevoie. Săptămâna asta se face un acoperiș pentru un restorant dintr-un centru comercial din Birmingham. Are forma unei flori uriașe și or să întindă o prelată uriașă deasupra ei ca să o facă să semene cu un cort inorm.

De asemeni, ne-am mutat într-un apartament nou în sfârșit, așa cum se vede după adresă. Nu e la fel de drăguț ca ăla vechiul, și nici nu-mi prea place în Willesden, dar e mai ușor pentru Roger să ajungă la servici și l-a cumpărat (pe celălalt doar îl închiriase), așa că ne putem cumpăra propia noastră mobilă și să ne jugrăvim pereții așa cum vrem.

Așa că d-aia a trecut atâta timp de când nu ți-am mai scris fiincă am muncit din greu ca să împachetez toate lucrurile și pe urmă să le despachetez și pe urmă să mă obișnuiesc cu noul meu servici.

Sunt foarte obosită acum și trebuie să mă duc la culcare și vreau să pun scrisoarea la poștă mâine dimineață, așa că o să închei acum și o să-ți scriu curând o nouă scrisoare.

Încă nu mi-ai răspuns, așa că știu că probabil ești încă supărat pe mine. Iartă-mă, Christopher. Dar să știi că eu tot te iubesc. Sper să nu rămâi mereu supărat pe mine. Și mi-ar pla-

ce tare mult dacă ai putea să-mi scrii o scrisoare (dar nu uita s-o trimiți la noua adresă!).

Mă gândesc la tine tot timpu.

Multă, multă dragoste,

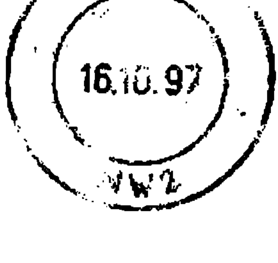
Mămica ta.

XXXXXX

Pe urmă am fost foarte zăpăcit, fiindcă mama nu lucrase niciodată ca secretară la o fabrică unde se făceau obiecte din oțel. Mama lucrase ca secretară la un mare atelier de service din centrul orașului. În plus, mama nu locuise niciodată în Londra. Mama locuise întotdeauna cu noi. Iar înainte mama nu-mi scrisese niciodată vreo scrisoare.

În scrisoare nu era trecută nici o dată, așa că n-am putut să-mi dau seama când o scrisese mama și m-am întrebat dacă nu cumva altcineva scrisese scrisoarea, dându-se drept mama.

Pe urmă m-am uitat pe partea din față a plicului și am văzut că avea o ștampilă poștală și că pe ștampilă era trecută o dată și a fost destul de greu de descifrat dar scria:

Ceea ce însemna că scrisoarea fusese pusă la poștă pe 16 octombrie 1997, adică la 18 luni după moartea mamei.

Pe urmă ușa de la dormitorul meu s-a deschis și tata a spus:

— Ce faci?

— Citesc o scrisoare, i-am spus.

Iar el a zis:

— Am terminat de dat găurile. Dacă te interesează, la teve e programul ăla despre natură al lui David Attenborough.

Am spus:

— OK.

Apoi el s-a dus din nou jos.

M-am uitat la scrisoare și m-am concentrat foarte tare. Era un mister pe care nu-l puteam dezlega. Poate că scrisoarea fusese pusă într-un plic greșit și fusese de fapt scrisă înainte ca mama să moară. Dar de ce îmi scria din Londra? Cea mai lungă perioadă în care lipsise fusese de o săptămână, când se dusese s-o viziteze pe verișoara ei Ruth, care avea cancer, dar Ruth locuia în Manchester.

Pe urmă m-am gândit că poate nu era o scrisoare de la mama.

Poate că era o scrisoare adresată altei persoane pe care o chema Christopher, de la mama acelui Christopher.

Eram incitat. Când am început să scriu cartea n-aveam de dezlegat decât un mister. Acum erau două.

Am decis să nu mă mai gândesc la aceste lucruri în acea noapte, fiindcă nu aveam suficiente informații și puteam foarte ușor *Să Trag Concluzii Greșite*, ca domnul Athelney Jones de la Scotland Yard, ceea ce e periculos, fiindcă trebuie să te asiguri că deții toate indiciile posibile înainte să începi să faci deducții. În felul ăsta scade mult probabilitatea de a greși.

Am hotărât să aștept până când tata pleca de acasă. Pe urmă mă puteam duce în șifonierul din dormitorul lui și să mă uit la celelalte scrisori, ca să văd de la cine erau și ce scria în ele.

Am împăturit scrisoarea și am ascuns-o sub saltea, astfel încât să nu dea tata de ea și să se supere. Apoi m-am dus jos și m-am uitat la televizor.

151

O mulţime de lucruri sunt misterioase. Dar asta nu înseamnă că nu există răspunsuri la ele, ci doar că oamenii de ştiinţă nu au găsit încă acele răspunsuri.

De exemplu, unii oameni cred în fantomele celor întorşi din morţi. Iar unchiul Terry a spus că a văzut o fantomă într-un magazin de încălţăminte de la un centru comercial din Northampton, fiindcă se ducea la subsol când a văzut pe cineva îmbrăcat în cenuşiu trecând peste treapta de jos a scării. Dar când a ajuns la baza scării, subsolul era pustiu şi nu avea nici o uşă.

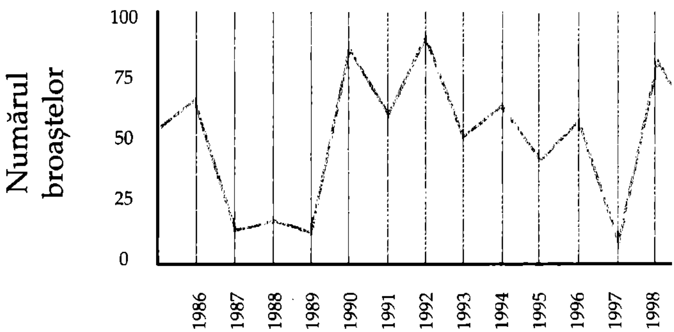
Când i-a vorbit despre asta casieriţei de la parter, aceasta i-a spus că se numea Tuck şi era fantoma unui călugăr franciscan care trăise în mânăstirea care se aflase în acelaşi loc în urmă cu câteva sute de ani, acesta fiind şi motivul pentru care centrul comercial se numea **Centrul Comercial al Călugărilor Franciscani**, şi că se obişnuiseră cu el şi nu le era frică deloc. Până la urmă, oamenii de ştiinţă vor descoperi ceva care să explice fantomele, tot aşa cum au descoperit electricitatea, care explică fulgerele, şi ar putea să fie ceva legat de creierele oamenilor, sau ceva legat de câmpul magnetic terestru,

după cum ar putea fi vorba de o forţă cu totul nouă. Iar după aia fantomele nu vor mai fi un mister. Vor fi ca electricitatea, curcubeele şi tigăile din teflon.

Dar uneori un mister nu e un mister. Iar acesta e un exemplu de mister care nu este un mister.

La şcoală avem un iaz cu broaşte în el, acestea aflându-se acolo pentru ca noi să învăţăm cum să tratăm animalele cu bunătate şi respect, fiindcă unii dintre copiii de la şcoală se poartă îngrozitor cu animalele şi cred că e amuzant să striveşti viermi sau să arunci cu pietre în pisici.

În unii ani sunt foarte multe broaşte în iaz, iar în alţii, sunt foarte puţine. Iar dacă ai desena un grafic cu numărul de broaşte din iaz, el ar arăta aşa (dar acest grafic este *ipotetic*, ceea ce înseamnă că numerele nu sunt numere reale, fiind vorba doar de o *ilustrare*):

Iar dacă te uiţi la grafic ai putea crede că iarna a fost foarte aspră în anii 1987, 1988, 1989 şi 1997 sau că a venit vreun bâtlan care a mâncat o mulţime de broaşte (uneori mai vine câte un bâtlan care încearcă să mănânce broaştele, dar iazul e acoperit cu plasă de sârmă, ca să împiedice acest lucru).

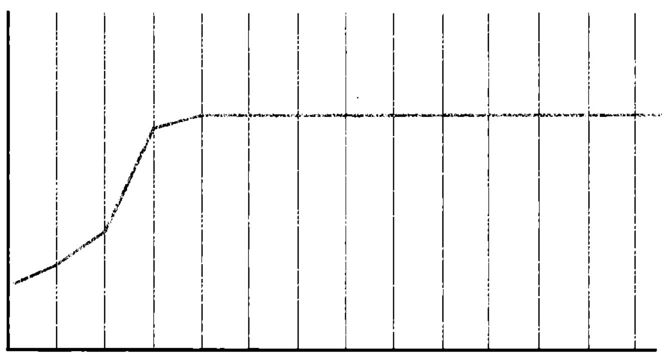
Dar uneori asta nu are nici o legătură cu iernile reci, cu pisicile sau cu bâtlanii. Uneori e vorba doar de matematică.

Iată o formulă pentru o populaţie de animale:

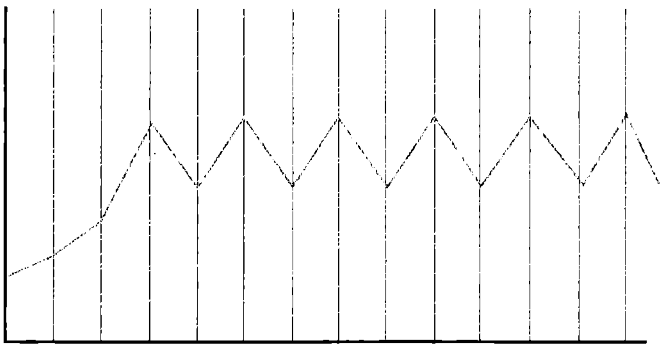
$$N_{nou} = \lambda (N_{vechi}) (1 - N_{vechi})$$

Iar în această formulă N reprezintă densitatea populaţiei. Când **N = 1**, populaţia este maximă pentru situaţia dată. Iar când **N = 0**, populaţia este zero. N_{nou} este populaţia dintr-un anumit an, iar N_{vechi} este populaţia din anul precedent. Iar **λ** este ceea ce se cheamă o constantă.

Când λ este mai mic decât 1, populaţia devine din ce în ce mai mică şi evoluează către extincţie. Iar când λ este cuprins între 1 şi 3, populaţia se măreşte şi apoi rămâne stabilă, ca în graficul de mai jos (şi aceste grafice sunt ipotetice):

Iar când λ este cuprins între 3 şi 3,57, populaţia evoluează în cicluri, ca mai jos:

Dar când λ e mai mare decât 3,57, populaţia devine haotică, la fel ca în primul grafic.

Acest fenomen a fost descoperit de către Robert May, George Oster şi Jim Yorke şi demonstrează că uneori lucrurile sunt atât de complicate, încât este imposibil să prezici ce vor face în continuare, dar ele nu fac decât să se supună unor reguli foarte simple.

Şi mai arată că, uneori, o întreagă populaţie de broaşte, sau de viermi, sau de oameni poate dispărea fără absolut nici un motiv, numai pentru că aşa acţionează numerele.

157

Abia după alte șase zile am reușit să pătrund din nou în camera tatei și să mă uit în cutia pentru cămăși din șifonier.

În prima zi, care a fost o zi de miercuri, Joseph Fleming și-a dat jos pantalonii și a făcut treabă mare pe toată podeaua vestiarului, după care a început s-o mănânce, dar l-a oprit domnul Davis.

Joseph mănâncă orice. Odată a mâncat unul dintre cubulețele de dezinfectant albastru care atârnă înăuntrul toaletelor. Iar altă dată a mâncat o bancnotă de 50 de lire din portofelul maică-sii. Și mai mănâncă sfoară, elastic, șervețele, hârtie de scris, vopsele și furculițe din plastic. De asemenea, își lovește bărbia de tot felul de obiecte tari și țipă întruna.

Tyrone a spus că în rahatul de pe podea erau un cal și un porc, așa că i-am spus că e prost, dar Siobhan a spus că nu este. Erau două animăluțe din plastic din cele pe care profesorii le foloseau ca să-i facă pe oameni să spună povești. Iar Joseph le luase din bibliotecă și le mâncase.

Așa că am anunțat că n-am să mă duc la toaletă fiindcă era rahat pe podea și mă simțeam stânjenit când mă

gândeam la asta, cu toate că domnul Ennison s-a dus și a făcut curățenie. Prin urmare, mi-am udat pantaloni și a trebuit să-mi pun alții curați din dulapul cu haine de rezervă aflat în camera doamnei Gascoyne. Așa că Siobhan a spus că voi putea să mă duc la toaleta personalului timp de două zile, dar numai două zile, după care va trebui să mă duc din nou la toaleta copiilor. Și am încheiat o înțelegere în acest sens.

În a doua, a treia și a patra zi, care au fost joi, vineri și sâmbătă, nu s-a întâmplat nimic interesant.

În a cincea zi, care a fost duminică, a plouat foarte tare. Îmi place când plouă tare. Peste tot se aude ca un zgomot de fond, care seamănă cu liniștea, dar nu e pustiu.

M-am dus la etaj și, din camera mea, am urmărit cum cade apa pe stradă. Stropii de apă cădeau atât de tare, încât semănau cu niște scântei albe (iar asta e tot o comparație, nu o metaforă). Și nu era nimeni pe stradă, fiindcă toată lumea stătea în casă. Și m-a făcut să mă gândesc cum era conectată toată apa de pe planetă, iar apa aceasta se evaporase din oceane undeva în mijlocul Golfului Mexic sau al Golfului Baffin, iar acum cădea în fața casei noastre și avea să se scurgă prin rigole ca să ajungă la o stație de epurare unde va fi filtrată și apoi va ajunge într-un râu și din nou într-un ocean.

Iar în seara zilei de luni tata a primit un telefon de la o doamnă a cărei pivniță se inundase și a trebuit să plece de urgență ca s-o repare.

Dacă e o singură urgență, Rhodri se duce s-o repare, căci soția și copiii lui s-au dus să locuiască în Somerset, ceea ce înseamnă că seara el nu are nimic altceva de făcut decât să joace biliard, să bea și să se uite la televizor, și în plus trebuie să facă ore suplimentare ca să câștige

bani pe care să-i trimită soției sale pentru a-și putea îngriji copiii. Iar tata trebuie să mă îngrijească pe mine. Dar în seara aceea au fost două urgențe, așa că tata mi-a spus să fiu cuminte și să-l sun pe telefonul mobil dacă aveam vreo problemă, după care a plecat cu duba.

Așa că m-am dus în dormitorul lui, am deschis șifonierul, am dat la o parte cutia de scule și am deschis cutia pentru cămăși.

Am numărat scrisorile. Erau 43. Toate îmi erau adresate mie și erau scrise cu același scris de mână. Am luat una și am deschis-o. Înăuntru era această scrisoare.

3 mai

451c Chapter Road
Londra NW2 5NG
0208 88 8907

Dragă Christopher,

În sfârșit, ne-am luat un frigeder și un aragaz nou! Eu și Roger am mers cu mașina în week-end la groapa de gunoi ca să le aruncăm pe cele vechi. Acolo e locul unde oamenii aruncă toate lucrurile. Sunt niște bene imense de trei culori diferite pentru sticle, cartoane, ulei de mașină, și deșeori de grădină și deșeori casnice și obiecte mai mari (acolo am pus frigederul și aragazul vechi).

Pe urmă ne-am dus la un magazin cu mărfuri secondhand și ne-am cumpărat un aragaz nou și un frigeder nou. Acum în casă parcă te simți ceva mai mult ca acasă.

Aseară m-am uitat prin niște poze mai vechi, care m-au întristat. Pe urmă am găsit o poză cu tine când te jucai cu trenulețul pe care ți l-am cumpărat de Crăciun, acum doi ani. Iar asta m-a bucurat fiincă a fost unul din momentele cu adevărat fericite pe care le-am trăit împreună.

Îţi mai aminteşti cum te jucai cu el toată ziulica şi refuzai să te duci seara la culcare fiincă încă mai vroiai să te joci cu el. Şi-ţi mai aduci aminte cum ţi-am spus despre mersul trenurilor şi ţi-ai făcut un mers al trenurilor şi aveai un ceas şi ai făcut trenurile să meargă după orar. Şi mai era şi o mică gară din lemn şi noi ţi-am spus că oamenii care vroiau să meargă cu trenul se duceau la gară şi-şi cumpărau bilet şi după aia se urcă în tren? Şi pe urmă am luat o hartă şi ţi-am arătat liniile alea subţiri care erau liniile de tren care făceau legătura între toate gările iar tu te-ai jucat cu el săptămâni şi săptămâni de-a rândul, iar noi ţi-am cumpărat şi alte trenuleţe iar tu ştiai unde merg toate.

Mi-a plăcut foarte mult să-mi aduc aminte de asta.

Acum trebui să plec. E trei şi jumătate după-amiaza. Ştiu că îţi place să ştii în orice moment cât este ora exactă. Iar eu trebui să mă duc la Co-op şi să cumpăr nişte şuncă pentru ceaiul lui Roger. O să pun scrisoarea la poştă în drum spre magazin.

Cu drag,

Mămica ta
XXXXXX

Pe urmă am deschis alt plic. Iată scrisoarea pe care am găsit-o înăuntru:

Ap. 1, 312 Lausanne Rd
Londra N8 5BV
0208 756 4321

Dragă Christopher,

Ţi-am spus că vreau să-ţi explic de ce am plecat când o să am timp să o fac cum se cuvine. Acum am timp berechet. Aşa

că stau pe canapea aici, cu scrisoarea asta în față și cu radiou pornit, și-am să încerc să-ți explic.

Nu am fost o mamă foarte bună, Christopher. Poate că dacă lucrurile ar fi fost altfel, poate că dacă tu ai fi fost altfel, aș fi putut să fiu mai bună. Dar uite că așa a fost să fie.

Eu nu sunt ca tatăl tău. Tatăl tău are mult mai multă răbdare. El se împacă ușor cu situațiile iar dacă ceva îl supără nu lasă să se vază. Dar eu nu sunt așa și nu pot să fac nimic ca să schimb asta.

Îți mai amintești când ne-am dus odată la cumpărături împreună în oraș? Și ne-am dus la Bentalls și era foarte aglomerat și noi trebuia să luăm un cadou de Crăciun pentru bunica? Iar tu erai speriat din pricina la toți oamenii ăia din magazin. Era în toiul sărbătorilor de Crăciun, când toată lumea iese în oraș. Iar eu stăteam de vorbă cu domnul Land, care lucrează la raionul de obiecte casnice și a fost coleg de școală cu mine. Iar tu te-ai ghemuit la podea și ți-ai lipit palmele la urechi și toată lumea se lovea de tine. Așa că m-am supărat, fiincă nici mie nu-mi place să merg la cumpărături de Crăciun, și ți-am spus să te potolești și am încercat să te ridic și să te mișc de acolo. Dar ai început să țipi și ai răsturnat mixerele alea de pe raft și a fost tămbălău mare. Și toată lumea s-a întors să vadă ce se întâmplă. Iar domnul Land a fost foarte drăguț, dar pe podea erau cutii și cioburi dintr-un castron spart și toată lumea se holba la noi, iar eu am văzut că te udaseși și m-am supărat foarte tare și am vrut să te scot din magazin, dar tu nu mă lăsai să te ating și stăteai întins pe podea și țipai și izbeai cu mâinile și picioarele în podea și a venit șefu de magazin și a întrebat care era problema, iar eu eram la capătul răbdărilor și a trebuit să plătesc două mixere sparte și am fost nevoiți să așteptăm până când te-ai oprit din țipat. Și pe urmă a trebuit să te duc pe jos până acasă, și a durat câteva ore, fiincă știam că n-ai să vrei să te mai urci în autobuz.

Și-mi amintesc că-n seara aia am plâns și am plâns și iar am plâns, iar tatăl tău a fost foarte drăguț la început, ți-a dat să mănânci și te-a dus la culcare și a spus că lucrurile astea se mai întâmplă și că totul o să fie bine. Dar eu am spus că nu mai suport și până la urmă s-a supărat și mi-a spus că sunt o proastă și că să-mi bag mințile-n cap și atunci l-am lovit, ceea ce n-a fost bine, dar eram tare supărată.

Certuri din astea am avut o mulțime. Fiincă am crezut că nu mai suport. Iar tatăl tău e foarte răbdător, dar eu nu sunt, mă enervez, chiar dacă nu vreau asta. Și până la urmă am ajuns să nu mai vorbim unul cu altul prea mult, fiincă știam că întotdeauna se va sfârși cu o ceartă care nu va duce nicăiri. Și mă simțeam tare singură.

Și atunci s-a întâmplat că am început să petrec mult timp cu Roger. Adică noi întotdeauna am petrecut mult timp cu Roger și Eileen. Dar am început să mă văd numai cu Roger fiincă cu el puteam să vorbesc. Era singura persoană cu care puteam să vorbesc într-adevăr. Iar când eram cu el nu mă mai simțeam singură.

Și știu că s-ar putea să nu-nțelegi nimic din toate astea, dar am încercat să-ți explic, ca să știi. Și chiar dacă nu-nțelegi acum, poți să păstrezi scrisoarea asta și s-o citești mai târziu și poate că atunci ai s-o înțelegi.

Iar Roger mi-a zis că el și Eileen nu se mai iubeau și că asta se întâmpla de multă vreme. Ceea ce însemna că și el se simțea singur. Așa că aveam multe în comun. Și atunci ne-am dat seama că eram îndrăgostiți unul de celălalt. Iar el a propus să-l părăsesc pe tatăl tău și să ne mutăm împreună într-o altă casă. Dar eu am spus că nu pot să te părăsesc, iar el s-a întristat din pricina asta dar a înțeles că tu ești foarte important pentru mine.

Și pe urmă tu și cu mine ne-am certat. Îți amintești? A fost vorba de cina ta, într-o seară. Îți făcusem ceva de mân-

care și tu n-ai vrut să mănânci. Nu mâncaseși de câteva zile și slăbiseși foarte mult. Și ai început să țipi și eu m-am enervat și am aruncat mâncarea cât colo. Ceea ce știu că n-ar fi trebuit să fac. Iar tu ai apucat fundul de lemn și l-ai aruncat spre mine și mi-ai rupt degetele de la picior. Pe urmă, binențeles, a trebuit să mergem la spital, unde mi-au pus piciorul în gips. Iar după aceea, acasă, tatăl tău și cu mine ne-am certat îngrozitor. M-a învinuit că m-am enervat pe tine. Și a spus că trebuia să-ți dau exact ce vroiai, chiar dacă era doar o farfurie cu lăptuci sau un milkshake cu căpșuni. Iar eu am spus că n-am vrut decât să te fac să mănânci ceva sănătos. Iar el a spus că tu n-ai putut să te abții. Iar eu am spus, ei bine, nici eu n-am putut să mă abțin și mi-am ieșit din pepeni. Iar el a zis că dacă el putea să-și țină cumpătul, ar trebui ca și eu să-mi păstrez cumpătul. Și cearta a continuat tot așa.

Și n-am putut să merg pe jos o lună, mai ții minte, iar tatăl tău a trebuit să aibă grijă de tine. Și țin mine cum mă uitam la voi doi și vă vedeam împreună și mă gândeam cât de diferit erai când erai cu el. Mult mai calm. Și nici nu țipați unul la altul. Și m-am simțit tare tristă fiincă era ca și cum nici nu mai aveați nevoie de mine. Și într-un fel asta era și mai rău decât tu și cu mine certându-ne mereu fiincă era ca și cum aș fi fost invizibilă.

Și cred că atunci mi-am dat seama că tu și tatăl tău v-ați simți probabil mai bine dacă eu n-aș mai locui în aceeași casă cu voi. Fiincă în felul ăsta el n-ar mai trebui să aibă grijă decât de o singură persoană în loc de două.

Pe urmă Roger mi-a zis că ceruse la bancă să se transfere. Asta înseamnă că îi rugase să se mute cu serviciu la Londra și că urma să plece. M-a întrebat dacă vroiam să plec cu el. M-am gândit la asta multă vreme, Christopher. Pe bune că m-am gândit. Și mi s-a frânt inima, dar până la urmă am

decis că cel mai bine pentru noi toți ar fi dacă aș pleca. Așa că am spus da.

Am vrut să-mi iau rămas-bun. Aveam de gând să mă întorc să-mi iau niște haine după ce te-ai fi întors de la școală. Și atunci vroiam să-ți explic ce făceam și să-ți spun că o să mă întorc să te văd cât de des am să pot și că puteai să vii din când în când la Londra ca să stai cu noi. Dar când l-am sunat pe tatăl tău a spus că nu mai puteam să mă întorc. Era foarte supărat. A spus că nu mai pot să vorbesc cu tine. Nu știam ce să fac. A spus că am fost egoistă și că nu mai am voie să pun piciorul vreodată în casa aia. Așa că n-am mai venit. Dar în schimb ți-am scris aceste scrisori.

Mă întreb dacă vei putea să înțelegi ceva din toate astea. Știu că o să fie foarte greu pentru tine. Dar sper să poți înțelege măcar puțin.

Christopher, n-am vrut nici o clipă să te fac să suferi. Am crezut că ceea ce fac e cel mai bine pentru noi toți. Sper că este. Și vreau să știi că tu nu ai nici o vină.

Înainte visam că totul va fi mai bine. Mai ții minte, îmi spuneai că vrei să te faci astranaut? Ei bine, aveam vise în care tu erai astranaut și te vedeam la televizor și îmi spuneam, ăsta e băiatul meu. Mă întreb ce vrei să te faci acum. Ți-ai schimbat gândurile? Mai lucrezi la matematică? Sper că da.

Te rog, Christopher, scrie-mi și mie din când în când sau dă-mi un telefon. Numărul e la începutul scrisorii.

Te iubesc și te sărut,

Mama ta
XXXXXX

Apoi am desfăcut și al treilea plic. Asta e scrisoarea pe care am găsit-o înăuntru:

18 septembrie

Ap. 1
312 Lausanne Road
Londra N8
0208 756 4321

Dragă Christopher,

Am spus că o să-ți scriu în fiecare săptămână și iată că ți-am scris. De fapt, asta e a doua scrisoare de săptămâna asta, așa că fac mai mult decât am promis.

Mi-am găsit de lucru! Lucrez la Camden, la Perkin și Rashid, care e o firmă de Experți Autorizați. Asta înseamnă că se duc/și se uită la case și calculează cât ar trebui să coste și ce lucrări mai trebuie făcute la ele și cât ar costa acele lucrări. De asemeni, calculează și cât costă să construiești casele, birourile și fabricile noi.

E un birou drăguț. Pe cealaltă secretară o cheamă Angie. Biroul ei e plin de ursuleți și jucării de pluș și poze cu copiii ei (așa că mi-am pus și eu pe birou o poză înrămată cu tine). E tare drăguță și mereu ne ducem la masă împreună.

Totuși, nu știu cât o să rămân aici. Trebuie să fac o grămadă de adunări atunci când trimitem facturile la clienți, iar eu nu prea mă pricep la chestiile astea (tu ai fi mai bun decât mine aici!).

Compania e condusă de doi bărbați, domnul Perkin și domnul Rashid. Domnul Rashid e din Pakistan și e foarte sever și mereu vrea ca noi să muncim mai repede. Iar domnul Perkin e un ciudat (Angie îi spune Perkin Perversu'). Când vine și stă lângă mine ca să-mi pună o întrebare întotdeauna îmi pune mâna pe umăr și se apleacă în așa fel încât stă cu fața foarte aproape de mine, iar eu îi simt mirosu de la pasta de dinți, ceea ce îmi produce replusie. Și nici salariu nu e prea grozav. Așa că o să-mi caut ceva mai bun imediat ce-o să am ocazia.

Într-una din zile m-am dus la Alexandra Palace. E un parc mare aflat imediat cum dai colțu față de apartamentul nostru, iar parcul este un deal uriaș cu un mare centru de conferințe pe culme și m-a făcut să mă gândesc la tine fiincă dacă ai veni pe-aci ne-am duce acolo și am înălța zmeie de hârtie sau ne-am uita cum coboară avioanele către aeroportul Heathrow și știu că ți-ar place asta.

Trebuie să plec acum, Christopher. Îți scriu asta în pauza de prânz (Angie e bolnavă de gripă, așa că nu mai putem lua masa împreună). Te rog să-mi scrii și mie câte o dată și să-mi spui cum te mai simți și ce mai faci la școală.

Sper că ai primit cadoul pe care ți l-am trimis. L-ai rezolvat? Roger și cu mine l-am văzut într-o piață din Camden și știu că întotdeauna ți-au plăcut jocurile de puzle. Roger a încercat să desfacă cele două părți înainte să-l împachetăm și n-a reușit. A spus că dacă tu reușești să-l faci ești un geniu.

Multă multă dragoste

Mama ta
XXXX

Iar asta a fost a patra scrisoare:

23 august

Apartamentul 1
312 Lausanne Road
Londra N8

Dragă Christopher,

Îmi pare rău că nu ți-am scris săptămâna trecută. A trebuit să mă duc la dentist și să-mi scot două măsele. Poate că nu-ți mai amintești când a trebuit să te ducem la dentist. Nu vroiai să lași pe nimeni să bage mâna în gura ta așa că a trebuit să te

adormim ca dentistul să-ți poată scoate unul dintre dinți. Ei bine, pe mine nu m-au adormit, mi-au dat ceea ce se cheamă un anastazic local, ceea ce înseamnă că nu mai simți nimic în gură, iar asta a fost bine fiincă a fost nevoie să-mi taie gingia până la os să-mi scoată dintele. Și nu m-a durut deloc. La drept vorbind, chiar am râs pentru că dentistul a trebuit să tragă, să se opintească și să se chinuie atâta de tare încât mi s-a părut de-a dreptul caraghios. Dar când am ajuns acasă durerea a început să revină și a trebuit să stau întinsă pe canapea vreme de două zile și să iau o mulțime de calmante...

Pe urmă am încetat să mai citesc scrisoarea fiindcă mi s-a făcut rău.

Mama nu suferise un atac de cord. Mama nu murise. Mama fusese vie în tot acest timp. Iar tata mă mințise în privința asta.

Am încercat din răsputeri să mă gândesc dacă exista și o altă explicație, dar n-am găsit nici una. Și pe urmă n-am mai putut să mă gândesc la nimic deoarece creierul meu nu mai funcționa cum trebuie.

Eram buimac. Aveam senzația că încăperea se legăna dintr-o parte în alta, de parcă s-ar fi aflat în vârful unei clădiri foarte înalte și clădirea se legăna înainte și înapoi în bătaia unui vânt puternic (și asta e o comparație). Dar știam că încăperea nu putea să se legene înainte și înapoi, așa că trebuie să fi fost ceva care se întâmpla în capul meu.

M-am trântit în pat și m-am ghemuit.

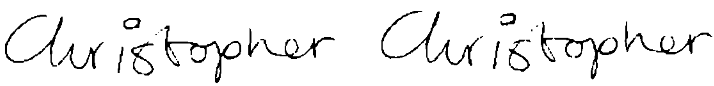
Mă durea stomacul.

Nu știu ce s-a mai întâmplat pe urmă, fiindcă a rămas un gol în memoria mea, ca atunci când o porțiune de bandă este ștearsă. Dar știu că trebuie să fi trecut un timp îndelungat întrucât mai târziu, când am deschis ochii din

nou, am văzut pe fereastră că afară se făcuse întuneric. Iar mie-mi fusese rău cu adevărat fiindcă era vomă pe tot patul, pe mâinile mele, pe braţe şi pe faţă.

Dar înainte de asta l-am auzit pe tata intrând în casă şi strigându-mi numele, acesta fiind un alt motiv pentru care ştiu că trecuse mult timp.

Şi era ciudat căci striga „Christopher...? Christopher...?" şi puteam să-mi văd numele scris în timp ce mă striga. Adesea mi se întâmplă să văd scris ceea ce-mi spune cineva, ca şi cum ar apărea pe un ecran de computer, mai ales dacă persoana se află într-o altă încăpere. Dar acum nu era un ecran de computer. Îl vedeam scris foarte mare, ca o reclamă uriaşă pe un autobuz. Şi apărea cu scrisul de mână al mamei, în felul următor:

Pe urmă l-am auzit pe tata urcând scările şi intrând în cameră. A spus:

— Christopher, ce dracu' faci?

Şi îmi dădeam seama că e în cameră, dar vocea lui părea firavă şi îndepărtată, cum se întâmplă uneori cu vocile oamenilor când eu gem şi nu vreau să fie nimeni în apropierea mea.

Şi apoi a spus:

— Ce mama naibii faci? Ăla e dulapul meu, Christopher. Alea sunt... Of, dar-ar... dar-ar dracii să dea! Mama mă-sii de treabă!

Pe urmă n-a mai spus nimic o vreme.

Apoi şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a întors pe o parte, zicând:

— Of, Dumnezeule!

Dar nu m-a durut când m-a atins, aşa cum se întâmplă de obicei. Îl vedeam cum mă atinge, ca şi cum aş fi urmărit un film despre ce se întâmplă în cameră, dar abia dacă-i simţeam mâna. Parcă ar fi fost o adiere de vânt.

Iar după aceea a tăcut din nou un timp. Apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Îmi pare tare, tare rău.

Pe urmă am remarcat că-mi fusese rău, fiindcă simţeam ceva ud pe mine şi simţeam cum miroase, ca atunci când i se face rău unui copil la şcoală. Apoi a spus:

— Ai citit scrisorile.

După aceea mi-am dat seama că plânge, căci l-am auzit cum se smiorcăie, ca atunci când cineva e răcit şi are o grămadă de muci în nas. Apoi a spus:

— Am făcut-o pentru binele tău, Christopher. Sincer îţi spun. N-am vrut nici o clipă să te mint. Am crezut... am crezut că ar fi mai bine să nu ştii... că... că... n-am vrut să... aveam de gând să ţi le arăt când te făceai mai mare.

Pe urmă a tăcut din nou.

Apoi a spus:

— A fost un accident.

Pe urmă a tăcut din nou.

Apoi a spus:

— N-am ştiut ce să spun... Eram într-o stare groaznică... A lăsat un bilet şi... Pe urmă a sunat şi... Am spus că era la spital fiindcă... fiindcă n-am ştiut cum să-ţi explic. Era atât de complicat. Atât de dificil. Aşa că... am spus că e la spital. Ştiu că n-a fost adevărat. Dar din momentul în care am spus asta... n-am mai putut... n-am mai putut să schimb lucrurile. Mă înţelegi... Christopher...?

Christopher...? Pur și simplu... situația a scăpat de sub control și aș vrea...

Pe urmă a rămas tăcut o lungă perioadă de timp.

Apoi m-a atins din nou pe umăr și a spus:

— Christopher, trebuie să te curăț de mizerie, OK?

Mi-a zgâlțâit umărul un pic, dar eu nu m-am mișcat. Iar el a spus:

— Christopher, o să mă duc la baie și-o să-ți pregătesc o baie fierbinte. Pe urmă o să mă întorc și-o să te duc la baie, OK? După aia o să pun cearșafurile în mașina de spălat.

Apoi l-am auzit ridicându-se, ducându-se la baie și dând drumul la robinete. Am ascultat cum curge apa în cadă. Nu s-a mai întors o vreme. Pe urmă a venit în cameră, mi-a atins din nou umărul și a spus:

— Hai să facem treaba asta binișor, Christopher. O să te ridic, o să-ți dau hainele jos și o să te duc în baie, OK? Va trebui să te ating, dar totul o să fie bine.

Pe urmă m-a ridicat și m-a făcut să stau pe marginea patului. Mi-a scos puloverul și cămașa și le-a pus pe pat. Apoi m-a ridicat în picioare și m-a condus până la baie. Iar eu n-am țipat și nici nu m-am împotrivit. Și nu l-am lovit.

163

Când eram mic și m-am dus prima oară la școală, învățătoarea mea principală se numea Julie, fiindcă Siobhan încă nu începuse să lucreze la școală. Ea a venit să lucreze acolo abia când am împlinit doisprezece ani.

Într-o zi, Julie s-a așezat la pupitrul de lângă mine și a pus un tub de Smarties pe pupitru, zicându-mi:

— Christopher, ce crezi că e în tubul ăsta?

— Smarties, am spus eu.

Dar ea a desfăcut capacul și a întors tubul cu susul în jos, din el ieșind un mic creion roșu. Ea a râs iar eu am spus:

— Nu sunt bomboanele, e un creion.

Pe urmă a pus la loc în tub micul creion roșu și i-a pus capacul. După care a spus:

— Dacă mămica ta ar intra acum, iar noi am întreba-o ce e în tubul de Smarties, ce crezi tu că ar spune? — pentru că pe atunci îi spuneam „mămica", nu „mama".

Iar eu am spus:

— Un creion.

Asta pentru că atunci când eram mic nu înțelegeam cum stau lucrurile cu mințile celorlalți oameni. Iar Julie

le-a spus mamei și tatei că întotdeauna o să mi se pară dificil acest lucru. Dar acum nu mi se mai pare dificil. Pentru că am ajuns la concluzia că e un fel de enigmă, iar dacă ceva e o enigmă, există întotdeauna o cale de a o rezolva.

E ca și cu computerele. Oamenii cred că acestea sunt diferite de oameni fiindcă nu au o minte a lor, chiar dacă, în testul Turing, computerele pot conversa cu oamenii despre vreme, despre vin, despre cum e Italia și pot chiar să spună glume.

Dar mintea nu e altceva decât o mașinărie complicată.

Iar când ne uităm la niște lucruri, noi credem că privim prin ochii noștri ca și cum ne-am uita prin niște mici ferestre și că există o persoană în capul nostru, dar nu e așa. Noi ne uităm la un ecran din mintea noastră, ca la un ecran de computer.

Și poți să înțelegi asta datorită unui experiment pe care l-am văzut la TV, într-un serial intitulat *Cum funcționează mintea*. Iar în acest experiment îți prinzi capul într-un suport și te uiți la o pagină de text pe un ecran. Și pare o pagină normală de text și că nimic nu se schimbă. Dar după un timp, pe măsură ce ochii tăi se mișcă pe pagină în sus și în jos, îți dai seama că se întâmplă ceva foarte ciudat, căci atunci când încerci să citești o porțiune de pagină pe care ai mai citit-o, constați că e diferită.

Și asta pentru că, atunci când ochii tăi trec de la un punct la altul, nu vezi absolut nimic și ești ca și orb. Iar trecerile de la un punct la altul se numesc *sacade*. Fiindcă dacă ai vedea totul când ochii trec de la un punct la altul, te-ai simți amețit. Iar în experiment există un senzor care sesizează trecerea ochilor tăi de la un punct la altul și în acel moment se schimbă o parte din cuvintele aflate pe pagină într-un loc în care tu nu te uiți.

Dar tu nu observi că ești orb în timpul sacadelor, deoarece creierul tău umple ecranul din mintea ta ca să-ți dea impresia că te uiți prin două mici ferestre din capul tău. Și nu bagi de seamă că într-o altă parte a paginii cuvintele s-au schimbat fiindcă în mintea ta se formează o imagine a lucrurilor la care nu te uiți în acel moment.

Iar oamenii se deosebesc de animale întrucât pot să proiecteze pe ecranele din mintea lor imagini ale unor lucruri la care nu se uită. Pot să vadă imagini ale unor persoane aflate în altă încăpere. Sau pot să vadă o imagine a ceea ce urmează să se întâmple a doua zi. Sau imagini cu ei înșiși ca astronauți. Sau pot avea imagini ale unor numere foarte mari. Sau pot avea imagini ale unor raționamente logice atunci când încearcă să găsească o explicație.

Și iată de ce un câine poate să ajungă la veterinar unde să i se facă o operație dificilă și să aibă niște ace metalice lungi înfipte în picior, dar dacă vede o pisică, uită de ace și începe să fugă după pisică. Dar când o persoană este operată, are în minte o imagine despre durerea care va continua luni în șir. Și are o imagine despre toate copcile de la picior, despre osul rupt și despre ace, și chiar dacă vede un autobuz pe care ar vrea să-l prindă, nu o ia la fugă fiindcă are în minte imaginea oaselor care se freacă unul de celălalt, a copcilor care se desfac și a durerii și mai mari care o așteaptă.

Ăsta e motivul pentru care oamenii cred că computerele nu au o minte a lor și-și închipuie că ei au niște creiere speciale și diferite de ale computerelor. Fiindcă oamenii pot să vadă ecranul din mintea lor și cred că în capul lor e cineva care stă și se uită la ecran, asemenea căpitanului Jean-Luc Picard din *Star Trek: Noua generație*, care șade în fotoliul lui de căpitan și se uită la un ecran

mare. Iar ei cred că această persoană este mintea lor umană deosebită care se numeşte *homunculus*, ceea ce înseamnă *omuleţ*. Şi mai cred că computerele nu au un astfel de homunculus.

Dar acest homunculus e doar o altă imagine pe ecranul din mintea lor. Iar când acest homunculus apare pe ecranul din minte (deoarece persoana se gândeşte la homunculus), o altă parte a creierului urmăreşte ecranul. Iar când persoana se gândeşte la acea parte a creierului (partea care urmăreşte homunculusul de pe ecran), proiectează pe ecran acea parte a creierului şi o nouă parte a creierului urmăreşte ecranul. Dar creierul nu observă că se întâmplă acest lucru fiindcă e la fel ca la trecerea ochiului de la un punct la altul, iar oamenii sunt orbi în mintea lor atunci când trec de la gândul la un lucru la gândul la un alt lucru.

Iată de ce creierele oamenilor sunt asemenea computerelor. Şi nu pentru că ar fi deosebite, ci pentru că trebuie să-şi tot întrerupă funcţionarea pentru fracţiuni de secundă atunci când ecranul se schimbă. Şi dat fiind că e ceva pe care nu-l pot vedea, oamenii cred că trebuie să fie deosebit, căci oamenii îşi închipuie întotdeauna că ceea ce nu pot să vadă are ceva deosebit, cum ar fi partea întunecată a lunii, ori cealaltă parte a unei găuri negre, sau întunericul din jur, când se trezesc noaptea şi sunt speriaţi.

De asemenea, oamenii cred că nu sunt computere pentru că au sentimente, iar computerele nu au sentimente. Dar sentimentele înseamnă să ai pe ecranul din mintea ta o imagine a ceea ce urmează să se întâmple a doua zi sau anul viitor ori a ceea ce s-ar fi putut întâmpla în loc de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, iar dacă e o imagine fericită, oamenii zâmbesc, însă dacă e o imagine tristă, plâng.

167

După ce mi-a făcut baie și a curățat voma de pe mine, tata m-a șters cu un prosop, m-a dus în dormitorul meu și m-a îmbrăcat cu haine curate. Apoi a spus:

— Ai mâncat ceva în seara asta?

Dar eu n-am spus nimic. Iar el a spus:

— Poți să mănânci ceva, Christopher?

Dar eu am continuat să nu spun nimic.

Așa că a spus:

— Bine. Uite, o să mă duc să pun hainele tale și cearșafurile în mașina de spălat și pe urmă mă întorc la tine, bine?

Eu stăteam pe pat și mă uitam la genunchi.

Așa că tata a ieșit din cameră, a luat hainele mele de pe podeaua băii și le-a pus pe palier. Pe urmă s-a dus și a luat cearșafurile de pe patul lui și le-a adus pe palier împreună cu puloverul și cămașa mea. După aceea le-a luat pe toate și le-a dus jos. Apoi l-am auzit pornind mașina de spălat și am auzit boilerul pornind și apa din țevi intrând în mașina de spălat.

Asta a fost tot ce am auzit o lungă perioadă de timp.

Am început să dublez 2-uri în minte fiindcă mă făcea să mă simt mai calm. Am ajuns la **33 554 432**, adică $\mathbf{2^{25}}$, ceea ce nu e foarte mult devreme ce altă dată am ajuns la $\mathbf{2^{45}}$, dar creierul meu nu funcționa prea bine.

Pe urmă tata s-a întors în cameră și a spus:

— Cum te simți? Vrei să-ți aduc ceva?

N-am spus nimic. Am continuat să mă uit la genunchi.

Și nici tata n-a spus nimic. S-a așezat lângă mine pe pat, și-a sprijinit coatele în genunchi și a început să se uite la covorul dintre picioarele lui, unde era o mică piesă roșie de Lego, cu opt proeminențe.

Pe urmă l-am auzit pe Toby trezindu-se, căci e o ființă nocturnă, și l-am auzit agitându-se în cușcă.

Iar tata a tăcut o lungă perioadă de timp, după care a spus:

— Uite, poate că n-ar trebui să spun asta, dar... Vreau să înțelegi că poți avea încredere în mine. Și... știu, poate că nu spun adevărul mereu. Dar cerul mi-e martor că mă străduiesc, Christopher, zău că mă străduiesc, dar... Viața e grea, să știi. E al naibii de greu să spui adevărul tot timpul. Uneori e imposibil. Și vreau să știi că îmi dau toată silința. Și poate că nu e momentul cel mai potrivit să-ți spun asta și știu că n-o să-ți placă, dar... Trebuie să înțelegi că de acum înainte o să-ți spun adevărul. Despre tot. Fiindcă... dacă nu spui adevărul acum, pe urmă... pe urmă e și mai dureros. Așadar...

Tata și-a frecat fața cu mâinile, a tras de bărbie cu degetele și a privit fix la perete. Îl vedeam cu coada ochiului.

A spus:

— Eu l-am omorât pe Wellington, Christopher.

M-am întrebat dacă era o glumă, fiindcă eu nu pricep glumele, iar când oamenii spun glume nu vorbesc serios.

Dar tata a spus:

— Te rog, Christopher. Dă-mi... dă-mi voie să-ți explic.

Apoi a tras aer în piept și a spus:

— Când mami a plecat... Eileen... doamna Shears... a fost foarte bună cu noi. Foarte bună cu mine. M-a ajutat să depășesc o perioadă foarte dificilă. Nici nu știu dacă m-aș fi descurcat fără ea. Mă rog, știi și tu că venea pe-aici mai tot timpul. Mă ajuta la gătit și la curățenie. Trecea pe-aici să vadă dacă suntem bine, dacă avem nevoie de ceva... Am crezut... În fine... La naiba, Christopher, încerc să simplific povestea asta... Am crezut că poate-o să continue să vină pe aici. Am crezut... și poate că a fost o prostie din partea mea... am crezut că poate... până la urmă... o să vrea să se mute la noi. Sau să ne mutăm noi la ea... Ne... ne înțelegeam foarte, foarte bine. Am crezut că eram prieteni. Și cred că am înțeles greșit. Cred că... în cele din urmă... se reduce la... Fir-ar să fie... Ne-am certat, Christopher, și... A spus niște lucruri pe care n-am să ți le spun fiindcă nu sunt deloc plăcute, dar m-au durut, și... cred că ținea mai mult la câinele ăla nenorocit decât la mine, sau la noi. Și poate că, dacă privești în urmă, nu-i o prostie atât de mare. Poate că suntem niște indivizi mai dificili. Și poate că e mai simplu să trăiești de unul singur, având grijă de vreun nătâng, decât să-ți împarți viața cu alte ființe omenești adevărate. Vreau să spun, la naiba, noi doi nu suntem chiar așa de ușor de suportat, nu... ? În orice caz, ne-am certat. Ca să fiu sincer, ne-am certat de mai multe ori. Dar după acest mic scandal nasol, m-a dat afară din casă. Și tu știi cum devenise câinele ăla nenorocit după operație. De-a

dreptul schizofrenic. Acu era drăguț foc, se lăsa pe spate să-l gâdili pe burtă, iar în clipa următoare își înfigea colții în piciorul tău. În orice caz, noi țipam unul la altul iar câinele se ușura în grădină. Așa că în momentul când ea mi-a trântit ușa în spate, micul ticălos mă aștepta. Și... Știu, știu. Poate că dacă-i trăgeam un șut m-ar fi lăsat în pace. Dar, la naiba, Christopher, când ți se pune pata... Dumnezeule, știi cum e. Vreau să spun că tu și cu mine nu ne deosebim prea mult. Și altceva n-aveam în minte decât că ținea mai mult la câinele ăsta nenorocit decât la tine sau la mine. Și a fost ca și cum tot ce strânsesem în mine vreme de doi ani, pur și simplu...

Și tata a rămas tăcut preț de o clipă, apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Te rog să mă crezi, n-am vrut nici o clipă ca lucrurile să se întâmple astfel.

Și atunci mi-am dat seama că nu era o glumă și mi s-a făcut foarte frică.

Tata a spus:

— Toți greșim, Christopher. Tu, eu, mămica ta, toată lumea. Și uneori facem greșeli foarte mari. Nu suntem decât niște oameni.

Apoi și-a ridicat mâna dreaptă și și-a desfăcut degetele în evantai.

Dar eu am țipat și l-am îmbrâncit atât de tare, încât a căzut de pe pat pe podea.

S-a ridicat și a spus:

— OK. Uite, Christopher, îmi pare rău. Hai s-o lăsăm așa în seara asta, bine? Eu o să mă duc jos, iar tu o să te culci și mai vorbim mâine dimineață.

Apoi a adăugat:

— O să fie bine. Pe cuvânt. Ai încredere în mine.

După care s-a ridicat în picioare, a tras aer adânc în piept și a ieșit din cameră.

Am stat multă vreme în pat cu privirea în podea. Apoi l-am auzit pe Toby făcând zgomot în cușcă. Am ridicat capul și l-am văzut cum se uita la mine printre gratii.

Trebuia să plec din casă. Tata îl ucisese pe Wellington. Asta însemna că ar putea să mă omoare și pe mine, fiindcă nu mai puteam avea încredere în el, chiar dacă-mi spusese „Ai încredere în mine", căci îmi spusese o minciună în legătură cu un lucru important.

Dar nu puteam să ies din casă imediat fiindcă m-ar fi văzut, așa că trebuia să aștept până adormea. Era ora 11:16 p.m.

Am încercat din nou să dublez 2-urile, dar n-am putut să trec de $\mathbf{2^{15}}$, adică **32 768**. Așa că am gemut ca să fac timpul să treacă mai repede și să nu mai gândesc.

Apoi s-a făcut 1:20 a.m., dar nu l-am auzit pe tata urcând în dormitorul lui, ca să se culce. M-am întrebat dacă adormise jos sau dacă aștepta să vină să mă ucidă. Așa că mi-am scos briceagul militar multifuncțional și am desfăcut lama zimțată, ca să mă pot apăra. Apoi am ieșit cu foarte mare băgare de seamă din dormitor și am ascultat. N-am auzit nimic, așa că am început să cobor treptele foarte încet și în mare liniște. Iar când am ajuns jos, am văzut piciorul tatei prin ușa camerei de zi. Am așteptat preț de 4 minute ca să văd dacă se mișcă, dar nu s-a mișcat. Așa că mi-am continuat drumul până în hol. Atunci m-am uitat pe după ușa camerei de zi.

Tata stătea întins pe canapea, cu ochii închiși.

M-am uitat la el vreme îndelungată.

Deodată a sforăit iar eu am tresărit și auzeam cum îmi curge sângele prin urechi și inimă foarte repede, și am simțit o durere ca și cum cineva mi-ar fi spart un ditamai balonul în piept.

M-am temut ca nu cumva să sufăr un atac de cord.

Ochii tatei au rămas închiși. M-am întrebat dacă nu se prefăcea că doarme. Așa că am strâns briceagul cât am putut de tare și am ciocănit în tocul ușii.

Tata și-a mișcat capul dintr-o parte în alta, piciorul i-a tresărit iar el a spus „Gnnn", dar ochii i-au rămas închiși. După care a sforăit din nou.

Dormea.

Asta însemna că puteam să ies din casă dacă nu scoteam nici un zgomot care să-l trezească.

Mi-am luat amândouă hainele și fularul din cuierul de lângă ușă și le-am îmbrăcat pe toate fiindcă noaptea afară era frig. Pe urmă m-am dus din nou sus, călcând cu mare atenție, dar nu era deloc ușor căci picioarele-mi tremurau. M-am dus în camera mea și am luat cușca lui Toby. Zgâria cușca și făcea gălăgie, așa că mi-am scos una din haine și am pus-o peste cușcă, pentru a mai diminua zgomotul. Pe urmă l-am dus jos.

Tata continua să doarmă.

M-am dus în bucătărie și mi-am luat cutia specială pentru alimente. Am descuiat ușa din spate și am ieșit afară. Pe urmă am ținut clanța apăsată, ca să nu se audă declicul în timp ce închideam ușa. Apoi m-am dus în fundul grădinii.

În fundul grădinii era un șopron. Acolo se găseau mașina de tuns iarbă și mașina de tuns garduri vii, ca și o grămadă de obiecte de grădinărit pe care le folosise mama, cum ar fi ghivece, pungi cu pământ de flori, bețe din bambus, sârme și lopeți. În șopron era ceva mai cald, dar știam că s-ar putea ca tata să mă caute acolo, așa că m-am dus în spate și m-am strecurat în spațiul dintre gard și peretele șopronului, în spatele conductei mari din plastic negru destinată colectării

apei de ploaie. Pe urmă m-am așezat și m-am simțit ceva mai în siguranță.

Am hotărât să las cealaltă haină peste cușca lui Toby, fiindcă nu voiam ca el să răcească și să moară.

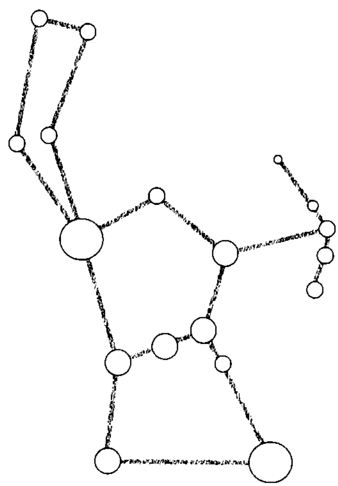
Mi-am deschis cutia specială pentru alimente. Înăuntru erau ciocolata Milky, două șireturi din lemn-dulce, trei clementine și o napolitană roz, precum și colorantul meu alimentar. Nu-mi era foame, dar știam că trebuie să mănânc ceva fiindcă dacă nu mănânci nimic ți se face frig, așa că am mâncat două clementine și ciocolata Milky.

Pe urmă m-am întrebat ce să fac în continuare.

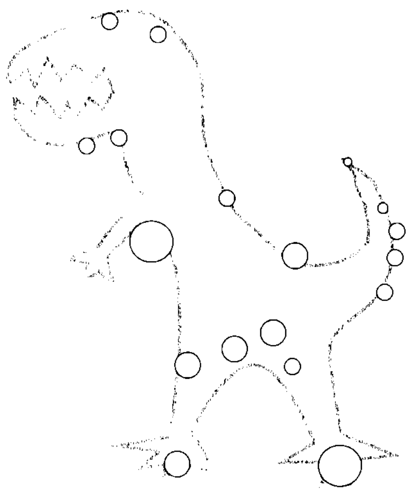
173

Printre acoperişul şopronului şi planta mare care atârnă deasupra gardului dinspre curtea învecinată am putut să văd constelaţia **Orion**.

Oamenii spun că **Orion** se numeşte Orion fiindcă Orion a fost un vânător iar constelaţia arată ca un vânător înarmat cu o bâtă şi un arc, ca în desenul de mai jos:

Dar asta e chiar o prostie pentru că sunt doar nişte stele şi poţi să uneşti punctele oricum vrei, aşa că poţi să-l faci să semene cu o doamnă cu umbrelă care face cu mâna sau cu cafetiera doamnei Shears, care e adusă din Italia, cu mâner şi cu aburul ieşind din ea, sau cu un dinozaur

Iar în spaţiul cosmic nu există linii, aşa că poţi să uneşti fragmente din **Orion** cu fragmente din **Lepus**, **Taurus** sau **Gemini** şi să spui că ar fi o constelaţie numită **Ciorchinele de Struguri**, sau **Isus** sau **Bicicleta** (atât doar că nu existau biciclete pe vremea grecilor şi romanilor, când i s-a zis lui **Orion** Orion).

Şi în orice caz **Orion** nu e nici vânător, nici cafetieră şi nici dinozaur. E vorba doar de Betelgeuse, Bellatrix, Alnilam, Rigel şi alte 17 stele ale căror nume nu le ştiu. Iar acestea sunt nişte explozii nucleare aflate la miliarde de kilometri distanţă.

Şi acesta este adevărul.

179

Am rămas treaz până la 3:47. Asta a fost ultima oară când m-am uitat la ceas înainte să adorm. Ceasul are o față luminoasă și, dacă apeși un buton, se aprinde un beculeț ca să-l pot vedea și pe întuneric. Era frig și mă temeam că tata ar putea să iasă și să mă găsească. Dar mă simțeam mai în siguranță în grădină fiindcă eram ascuns.

M-am uitat multă vreme la cer. Îmi place să mă uit noaptea la cer, din grădină. Uneori, vara, ies afară noaptea cu lanterna și cu planisfera, care e alcătuită din două cercuri din plastic prinse la mijloc cu un bold. În partea de jos e desenată o hartă a cerului, iar în partea de sus e o apertură, care e o deschizătură în formă de parabolă, pe care o răsucești ca să găsești harta cerească pe care o poți vedea în acea zi a anului de la latitudinea nordică de 51,5°, aceasta fiind latitudinea la care se află Swindon, căci cea mai mare porțiune din cer este întotdeauna în cealaltă parte a pământului.

Iar când te uiți la cer știi că te uiți la niște stele aflate la sute și mii de ani-lumină depărtare de tine. Și unele dintre stele nici măcar nu mai există fiindcă lumina de

la ele a făcut un drum atât de lung până la noi încât între timp ele au murit sau au explodat și s-au transformat în pitice roșii. Iar asta te face să te simți foarte mic, iar dacă unele lucruri din viața ta sunt dificile e bine să te gândești că sunt, cum se spune, *neglijabile*, adică sunt atât de mici încât nu trebuie să le iei în considerare atunci când calculezi ceva.

N-am dormit prea bine din cauza frigului, pentru că pământul de sub mine era foarte denivelat și colțuros și fiindcă Toby făcea multă gălăgie în cușca lui. Dar când m-am trezit de-a binelea era în zori și cerul era tot portocaliu, albastru și purpuriu și puteam auzi păsărelele cântând ceea ce se cheamă *Corul din Zori*. Am rămas în locul unde mă aflam încă 2 ore și 32 de minute, până când l-am auzit pe tata ieșind în grădină și strigându-mă: „Christopher...? Christopher...?"

Așa că m-am întors și am găsit un sac din plastic vechi plin de noroi, din acelea pentru îngrășăminte, și m-am înghesuit, împreună cu cușca lui Toby și cutia specială pentru alimente, în colțul dintre peretele șopronului, gard și conducta pentru ape pluviale, acoperindu-mă cu sacul din plastic. Apoi l-am auzit pe tata venind spre fundul grădinii, așa că mi-am scos briceagul din buzunar și i-am desfăcut lama zimțată, ținându-l strâns în mână, pentru eventualitatea când ne-ar fi găsit. L-am auzit deschizând ușa șopronului și uitându-se înăuntru. Pe urmă l-am auzit zicând: „La naiba!" Apoi i-am auzit pașii prin tufișurile de lângă peretele șopronului, iar inima a început să-mi bată foarte repede și am avut din nou senzația aceea de balon care mi se umflă în piept, și cred că s-o fi uitat în spatele șopronului, dar nu-l puteam vedea fiindcă stăteam ascuns, însă nu m-a văzut fiindcă l-am auzit cum se îndreaptă din nou către casă, străbătând grădina.

Pe urmă am stat nemișcat și m-am uitat la ceas și am văzut că am stat nemișcat timp de 27 de minute. După care l-am auzit pe tata pornind motorul dubei. Știam că era duba lui fiindcă am auzit-o de foarte multe ori și era în apropiere și știam că nu e vreuna dintre mașinile vecinilor fiindcă oamenii care consumă droguri au o rulotă Volkswagen, iar domnul Thompson, care stă la numărul 40, are un Vauxhall Cavalier, iar cei care locuiesc la numărul 34 au un Peugeot și toate fac un zgomot diferit.

Iar când i-am auzit mașina îndepărtându-se, am știut că nu mai e nici pericol să ies din ascunzătoare.

Apoi a trebuit să hotărăsc ce să fac pentru că nu mai puteam să locuiesc în aceeași casă cu tata fiindcă era periculos.

Așa că am luat o decizie.

Am hotărât să mă duc să bat la ușa doamnei Shears și să mă duc să locuiesc cu ea, fiindcă o cunoșteam și nu era o străină și mai stătusem la ea în casă înainte, când a fost o pană de curent pe partea noastră de stradă. Iar de data asta n-o să-mi mai spună să plec, căci voi putea să-i spun cine l-a omorât pe Wellington și în felul ăsta o să-și dea seama că-i sunt prieten. În același timp, o să înțeleagă de ce nu mai puteam să locuiesc cu tata.

Am scos din cutie șireturile din lemn-dulce, napolitana roz și ultima clementină din cutia specială pentru alimente și le-am pus în buzunar, iar cutia am ascuns-o sub sacul de îngrășăminte. Pe urmă am luat cușca lui Toby și cea de-a doua haină și am ieșit din spatele șopronului. Am traversat grădina și am trecut pe lângă casă. Am desfăcut zăvorul de la portița grădinii și am ieșit în fața casei.

Nu era nimeni pe stradă, așa că am trecut în partea cealaltă și, după ce am mers pe aleea care ajungea la casa

doamnei Shears, am bătut la ușă. În timp ce așteptam, m-am gândit la ce am să-i spun când o să-mi deschidă ușa.

Dar ea n-a venit la ușă. Așa că am bătut din nou.

Pe urmă m-am întors și am văzut niște oameni pe stradă și mi s-a făcut frică din nou fiindcă erau doi dintre oamenii care iau droguri din casa învecinată. Așa că am luat cușca lui Toby și m-am dus pe după casa doamnei Shears, ascunzându-mă în spatele tomberonului ca să nu fiu văzut.

Pe urmă a trebuit să mă gândesc la ce aveam de făcut.

Și am făcut asta gândindu-mă la toate lucrurile pe care le puteam face și hotărând dacă erau decizii bune sau nu.

Am hotărât că nu mă puteam întoarce acasă.

Am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu Siobhan, fiindcă ea nu putea să aibă grijă de mine după ce se terminau orele de școală, căci ea era profesoară, nu o prietenă sau un membru al familiei mele.

Și am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu unchiul Terry, fiindcă locuia în Sunderland și eu nu știam cum să ajung în Sunderland și nici nu-mi plăcea unchiul Terry pentru că fuma și mă mângâia pe cap.

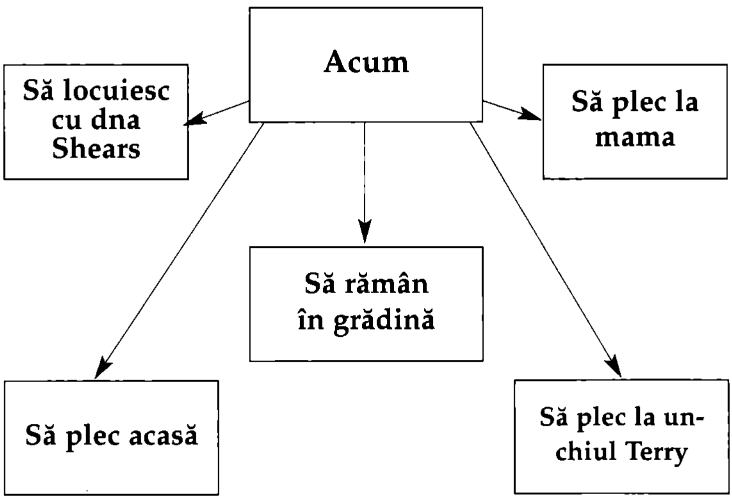
Apoi am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu doamna Alexander pentru că nu era o prietenă sau un membru a familiei mele, chiar dacă avea un câine, și nu puteam rămâne peste noapte la ea și nici să-i folosesc toaleta fiindcă fusese folosită de ea, care era o străină.

Pe urmă m-am gândit că aș putea să mă duc să locuiesc împreună cu mama, fiindcă ea era o rudă apropiată și știam unde stă fiindcă îmi aminteam adresa din scrisorile ei, și anume 451c Chapter Road, Londra NW2

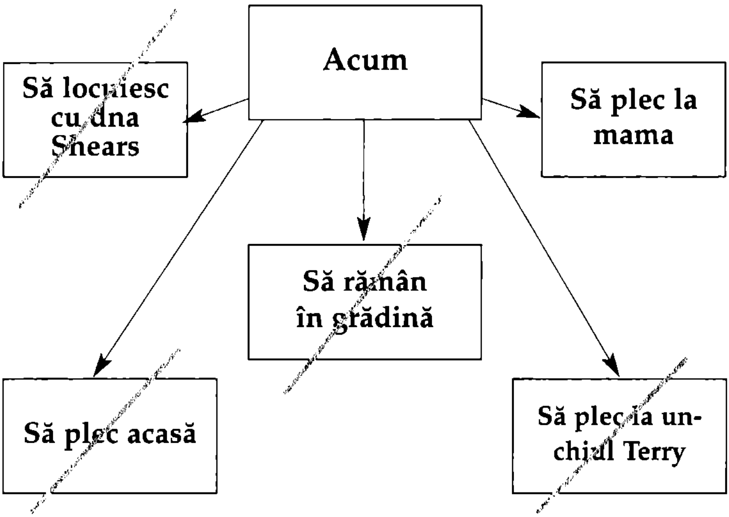
5NG. Atât doar că locuia la Londra, iar eu nu mai fusesem niciodată la Londra. Nu mai fusesem decât la Dover, când am mers în Franța, și la Sunderland, în vizită la unchiul Terry, și la Manchester, ca s-o vizităm pe mătușa Ruth, care avea cancer, numai că atunci când am fost eu acolo ea nu avea cancer. Și n-am mai fost singur niciodată nicăieri în afară de magazinul de la capătul străzii. Iar gândul de a pleca undeva de capul meu era înspăimântător.

Dar pe urmă m-am gândit să mă duc din nou acasă, sau să rămân acolo unde eram, sau să mă ascund în grădină în fiecare noapte până când m-ar fi găsit tata și asta m-a făcut să mă simt și mai înspăimântat. Iar când m-am gândit la asta am simțit că o să mi se facă rău din nou, așa cum pățisem noaptea trecută.

Apoi mi-am dat seama că nu puteam să fac nici un lucru care să fie complet lipsit de primejdii. Și mi-am reprezentat în minte situația în felul următor:

Pe urmă mi-am imaginat cum elimin toate posibilitățile imposibile, ca la un examen de matematică atunci când te uiți la toate întrebările și hotărăști pe care dintre ele o să le faci și pe care dintre ele n-o să le faci, fiindcă după aceea decizia ta e definitivă și nu mai poți să te răzgândești. Iar după asta diagrama arăta astfel:

Ceea ce însemna că va trebui să mă duc la Londra să locuiesc cu mama. Și puteam să fac asta mergând cu trenul, căci știam totul despre trenuri de la trenulețul-jucărie, cum te uiți la mersul trenurilor și te duci la gară să-ți cumperi bilet, apoi te uiți la tabela de plecări să vezi dacă trenul tău circulă regulat și apoi te duci la peronul corespunzător și te urci în vagon. Și aveam să plec din gara Swindon, în care Sherlock Holmes și doctorul Watson s-au oprit să ia masa de prânz în drumul lor de la Ross spre Paddington, în *Misterul din Valea Boscombe.*

Și deodată am văzut, rezemat de peretele de vizavi al micului culoar de lângă casa doamnei Shears, în care

mă aflam, capacul rotund al unei foarte vechi tigăi metalice. Şi era plin de rugină. Şi arăta ca suprafaţa unei planete, fiindcă rugina luase forma unor ţări, continente şi insule.

Pe urmă m-am gândit că nu voi putea să fiu niciodată astronaut, o dată ce a fi astronaut presupune să te afli la sute de mii de kilometri de casă, iar casa mea era acum la Londra, care se afla la o distanţă de 160 de kilometri, adică de 1000 de ori mai aproape decât s-ar afla casa mea dacă m-aş afla în spaţiu, şi numai când mă gândesc la asta simt că mă doare. Ca atunci când am căzut în iarbă la marginea terenului de joacă şi m-am tăiat la genunchi într-un ciob de sticlă aruncat de cineva peste zid, şi mi s-a desfăcut o bucată de piele, iar domnul Davis a trebuit să cureţe cu dezinfectant carnea de sub bucata de piele, ca să îndepărteze microbii şi mizeria de acolo, şi m-a durut atât de tare încât am plâns. Dar durerea asta era în mintea mea. Iar gândul că nu voi putea să fiu niciodată astronaut m-a întristat tare mult.

Apoi mi-am zis că trebuie să fiu ca Sherlock Holmes şi că trebuie să-mi *detaşez mintea după bunul plac într-o măsură remarcabilă*, în aşa fel încât să nu mai bag în seamă durerea dinăuntrul capului meu.

După care mi-am dat seama că o să am nevoie de bani ca să ajung la Londra. Şi o să am nevoie de mâncare pentru că era o călătorie lungă şi n-aveam să ştiu de unde să-mi iau mâncare. În sfârşit, m-am gândit că o să am nevoie de cineva care să aibă grijă de Toby când eram plecat la Londra, fiindcă nu-l puteam lua cu mine.

Pe urmă am *Formulat un Plan*. Iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, căci aveam în minte ceva ordonat, după un anumit model, iar eu nu trebuia decât să urmez instrucţiunile una după alta.

M-am ridicat și m-am asigurat că nu era nimeni pe stradă. Pe urmă m-am dus la casa doamnei Alexander, care se învecinează cu casa doamnei Shears, și am bătut la ușă.

Doamna Alexander mi-a deschis ușa și a spus:

— Christopher, ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine?

Iar eu am întrebat-o:

— Puteți să aveți grijă de Toby, vă rog?

— Cine-i Toby?

— Toby e șobolanul meu.

Apoi doamna Alexander a spus:

— Oh... O da. Îmi amintesc acum. Mi-ai spus.

Am ridicat cușca lui Toby și am spus:

— Ăsta e.

Doamna Alexander a făcut un pas înapoi în hol.

Iar eu am spus:

— Mănâncă niște granule speciale pe care le puteți cumpăra de la un magazin pentru animale de casă. Dar poate să mănânce și biscuiți, morcovi, pâine și oase de pui. Însă nu trebuie să-i dați ciocolată deoarece conține cofeină și teobromină, care sunt metilxantine și, în cantități mari, sunt toxice pentru șobolani. Și, de asemenea, are nevoie de apă proaspătă în fiecare zi, în sticla lui. Și n-o să-l deranjeze că stă în casa altcuiva fiindcă e animal. Îi place să iasă din cușcă, dar nu contează dacă nu-l scoateți afară.

Atunci doamna Alexander a spus:

— Dar de ce ai nevoie de cineva care să aibă grijă de Toby, Christopher?

— Fiindcă plec la Londra.

— Și pentru cât timp pleci?

— Până o să mă duc la universitate.

Iar ea a spus:

— Și nu poți să-l iei pe Toby cu tine?

— Londra e foarte departe și nu vreau să-l iau cu mine în tren, căci s-ar putea să-l pierd.

Iar doamna Alexander a spus:

— Bine.

Pe urmă, a întrebat:

— Cumva tu și tatăl tău vă mutați de aici?

— Nu.

— Atunci, de ce pleci la Londra?

— Mă duc să locuiesc cu mama.

— Parcă ziceai că mama ta a murit.

— Am crezut că a murit, dar trăiește. Tata m-a mințit. Și mi-a mai spus că el l-a omorât pe Wellington.

Iar doamna Alexander a spus:

— Oh, Doamne Dumnezeule!

Iar eu i-am spus:

— Mă duc să locuiesc cu mama, fiindcă tata l-a omorât pe Wellington și m-a mințit și mi-e frică să stau în aceeași casă cu el.

Iar doamna Alexander a spus:

— Mama ta e aici?

— Nu, mama e la Londra.

— Deci te duci la Londra de capul tău?

— Da.

— Uite ce e, Christopher, ce-ar fi să vii în casă, să stăm frumos de vorbă și să vedem ce e mai bine să faci.

Dar eu i-am spus:

— Nu, nu pot să intru în casă. Vreți să aveți grijă de Toby?

Iar ea a spus:

— Zău că nu mi se pare că e cea mai bună idee, Christopher.

Eu n-am spus nimic.

Ea a continuat:

— Unde e tatăl tău în clipa asta, Christopher?

— Nu știu.

— Ei bine, poate că ar trebui să încercăm să-l sunăm și să vedem dacă putem lua legătura cu el. Sunt sigură că e îngrijorat din pricina ta. Și sunt sigură că la mijloc e o neînțelegere îngrozitoare.

Așa că m-am întors și am luat-o la fugă peste drum către casa noastră. Și nu m-am uitat înainte să traversez strada și un Mini-Cooper galben a trebuit să pună frână și cauciucurile au scrâșnit pe asfalt. Și am alergat pe lângă casă și am trecut din nou prin portița grădinii, pe care am încuiat-o în urma mea.

Am încercat să deschid ușa de la bucătărie, dar era încuiată. Așa că am luat o cărămidă de jos și am spart ferestruica, iar cioburile de sticlă s-au împrăștiat peste tot. Apoi mi-am strecurat mâna prin geamul spart și am deschis ușa pe dinăuntru.

Am intrat în casă și l-am așezat pe Toby pe masa din bucătărie. Apoi am alergat pe scări și mi-am luat sacul de școală, în care am pus niște mâncare pentru Toby, câteva cărți de matematică, niște pantaloni curați, o vestă și o cămașă curată. Pe urmă am coborât, am deschis frigiderul și am pus în sac o cutie cu suc de portocale și o sticlă de lapte neîncepută. Și am mai luat două clementine, două conserve de fasole coaptă și un pachet de cremă de ouă din dulap, pe care le-am pus în sac, fiindcă le puteam deschide cu desfăcătorul de conserve de la briceagul meu multifuncțional.

Pe urmă m-am uitat la suprafața de lângă chiuvetă și am văzut telefonul mobil al tatei, împreună cu portofelul și agenda lui, și am simțit cu *mi se încrețește pielea de emoție*, asemenea doctorului Watson în *Semnul celor patru*,

atunci când a văzut urmele mici ale pașilor lui Tonga, pigmeul din insula Andaman, pe acoperișul casei lui Bartholomew Sholto, fiindcă am crezut că tata se întorsese și era în casă, iar durerea din capul meu s-a întețit și mai mult. Dar pe urmă am derulat înapoi imaginile din memorie și am văzut că duba lui nu era parcată lângă casă, așa că probabil își uitase acasă portofelul și agenda când plecase. Atunci i-am scos din portofel cardul bancar, fiindcă așa puteam să fac rost de bani, deoarece cardul are un număr PIN, acesta fiind codul secret pe care trebuie să-l introduci în automatul de la bancă, atunci când vrei să scoți bani, iar tata nu și-l notase într-un loc sigur, cum ar fi trebuit să facă, ci mi l-a spus mie, zicând că n-am să-l uit niciodată. Iar numărul era 3558. Am pus cardul în buzunar.

După aceea l-am scos pe Toby din cușcă și l-am băgat în buzunarul uneia dintre hainele mele, căci cușca era prea grea ca s-o car tocmai până la Londra. Pe urmă am ieșit din bucătărie și din nou în grădină.

Am ieșit pe portița grădinii și, după ce m-am asigurat că nu mă urmărea nimeni, am început să merg către școală, fiindcă era o direcție pe care o cunoșteam, și când ajungeam la școală puteam s-o întreb pe Siobhan unde era gara.

În mod normal, aș fi fost din ce în ce mai înspăimântat în drumul meu către școală, fiindcă nu mai făcusem asta niciodată. Dar eram înspăimântat în două feluri. Mai întâi eram înspăimântat pentru că mă îndepărtam de un loc cu care eram obișnuit, iar apoi eram înspăimântat să fiu aproape de locul unde trăia tata, iar cele două feluri erau *invers proporționale unul față de celălalt*, așa încât frica totală rămânea constantă pe măsură ce mă îndepărtam de casă și de tata, în modul acesta:

$$\textbf{Frica}_{\text{totală}} \approx \textbf{Frica}_{\text{loc nou}} \times \textbf{Frica}_{\text{aproape de tata}} \approx \textbf{constantă}$$

Autobuzul face 19 minute de la mine de acasă până la școală, dar mie mi-a trebuit 47 de minute ca să parcurg pe jos aceeași distanță, așa că eram foarte obosit când am ajuns acolo și speram să mă pot odihni puțin și să mănânc niște biscuiți și să beau niște suc de portocale înainte să plec spre gară. Dar n-am putut, fiindcă o dată ajuns la școală am văzut duba tatei parcată în parcarea din față. Și am știut că era duba lui fiindcă scria **Ed Boone Reparații centrale termice & boilere** pe o parte și avea și o siglă cu două chei încrucișate, care arăta așa:

Iar când am văzut duba mi s-a făcut rău din nou. Dar de data asta am știut că mi se face rău și n-am mai vomitat pe mine, ci doar pe zid și pe trotuar, și nici n-am vomitat mult fiindcă nu mâncasem cine știe ce. Iar când mi s-a făcut rău am vrut să mă ghemuiesc la pământ și să încep să gem. Dar știam că dacă mă ghemuiam și începeam să gem tata ar fi ieșit din școală și m-ar fi văzut și m-ar fi prins și m-ar fi dus acasă. Așa că am făcut respirații profunde, cum mi-a spus Siobhan că trebuie să fac dacă cineva mă lovește la școală, și am numărat cincizeci de respirații și m-am concentrat foarte intens asupra numerelor, pe care le-am ridicat la cub în timp ce le pronunțam. Iar asta a făcut ca durerea să fie mai mică.

Pe urmă m-am şters de vomă la gură şi am hotărât că va trebui să aflu singur cum să ajung la gară şi că voi face asta întrebând pe cineva, care va trebui să fie o femeie, căci atunci când ne-au vorbit la şcoală despre Străinii Periculoşi ni s-a spus că dacă un bărbat se apropie de tine şi îţi vorbeşte iar ţie ţi se face frică, trebuie să strigi şi să găseşti o femeie la care să alergi, fiindcă femeile sunt mai sigure.

Aşa că mi-am scos briceagul multifuncţional şi i-am desfăcut lama zimţată şi l-am ţinut strâns în buzunarul în care nu era Toby, în aşa fel încât să-l pot înjunghia pe cel care ar fi îndrăznit să mă înşface, iar apoi am văzut o tanti pe cealaltă parte a străzii, cu un copil în cărucior şi un băieţel cu un elefant-jucărie, aşa că am hotărât s-o întreb. Iar de data asta m-am uitat în stânga, apoi în dreapta şi din nou în stânga, ca să nu mă calce vreo maşină, şi abia după aia am traversat strada.

Şi i-am spus femeii:

— De unde pot să cumpăr o hartă?

Iar ea a spus:

— Poftim?

— De unde pot să cumpăr o hartă?

Şi simţeam cum îmi tremură mâna în care ţineam briceagul, deşi eu n-o mişcam.

Iar ea a spus:

— Patrick, pune chestia aia jos, e murdară. O hartă pentru ce?

Iar eu i-am spus:

— O hartă pentru aici.

Iar ea a spus:

— Nu ştiu.

După care a întrebat:

— Dar unde vrei să ajungi?

Iar eu i-am spus:

— Vreau să ajung la gară.

Iar ea a râs și a spus:

— Nu-ți trebuie o hartă ca să ajungi la gară.

Dar eu i-am spus:

— Ba-mi trebuie, fiindcă nu știu unde e gara.

Iar ea mi-a spus:

— Poți s-o vezi de aici.

Iar eu i-am zis:

— Nu pot. Și mai trebuie să aflu unde e un automat bancar.

Iar ea mi-a spus, arătând cu degetul:

— Uite acolo. Clădirea aia, pe care scrie sus, *Signal Point*. La capătul celălalt e o siglă a Căilor Ferate Britanice. Gara e la parterul clădirii. Patrick, ți-am spus o dată, ți-am spus de o mie de ori! Nu mai băga în gură tot ce găsești pe jos!

M-am uitat și am văzut o clădire pe acoperișul căreia scria ceva, dar era foarte departe și-mi era greu să citesc, așa că am spus:

— Vă referiți la clădirea aia în dungi, cu ferestre orizontale?

Iar ea a spus:

— Da, aia e.

Am întrebat-o:

— Cum ajung la clădirea aia?

Iar ea a spus:

— Gordon Bennett.

După care a spus:

— Ia-te după autobuzul ăla.

Și mi-a arătat un autobuz care tocmai trecea pe lângă noi.

Așa că am luat-o la goană. Dar autobuzele merg foarte repede, iar eu trebuia să am grijă ca Toby să nu cadă

din buzunar. Cu toate astea, am reușit să mă țin de autobuz cale îndelungată și am traversat 6 drumuri laterale înainte să cotească pe o altă stradă, după care nu l-am mai văzut.

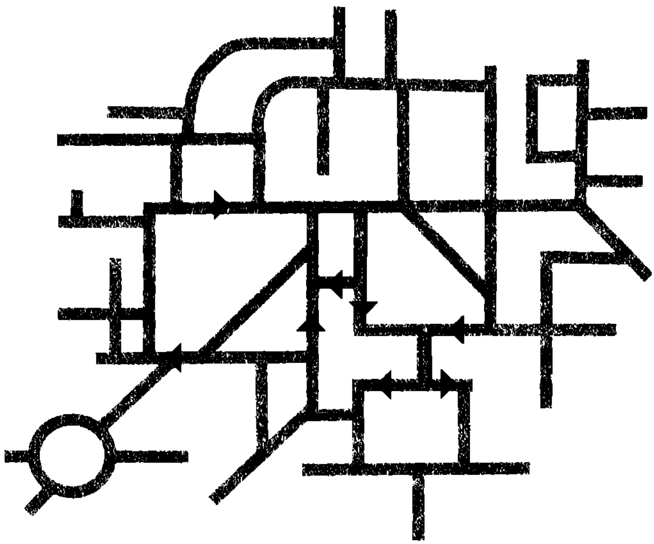
Atunci m-am oprit din alergare, fiindcă abia mai respiram și mă dureau picioarele. Ajunsesem pe o stradă cu multe magazine. Și mi-am amintit că mai fusesem pe strada asta când venisem la cumpărături cu mama. Iar pe stradă erau o mulțime de oameni care făceau cumpărături, dar eu nu voiam ca ei să mă atingă, așa că am mers pe marginea drumului. Și nu-mi plăcea că atâția oameni erau în apropierea mea și toată gălăgia aia, fiindcă era prea multă informație în capul meu și îmi venea greu să gândesc, ca și cum în capul meu s-ar fi auzit tot felul de strigăte. Așa că mi-am lipit palmele de urechi și am început să gem foarte încet.

Pe urmă am remarcat că încă mai puteam să văd semnul ⇌ spre care arătase femeia, așa că am continuat să merg în direcția aceea.

Și deodată n-am mai văzut semnul ⇌. Și uitasem să țin minte unde era, iar asta m-a înspăimântat, fiindcă mă rătăcisem și fiindcă eu nu uit nimic de obicei. În mod normal, mi-aș fi făcut o hartă în minte și m-aș fi orientat după acea hartă, pe care eu aș fi fost ca o cruciuliță care să arate unde mă aflam, dar prea multe lucruri interfe-rau în capul meu și asta m-a făcut să fiu derutat. Așa că am stat sub acoperișul din prelată verde și albă de la intrarea într-un magazin de zarzavaturi și fructe, unde se găseau morcovi, ceapă, păstârnac și broccoli în lădițe căptușite cu covorașe verzi din material plastic, și mi-am făcut un plan.

Știam că gara e undeva prin apropiere. Și poți găsi ceva care se află în apropiere deplasându-te în spirală,

în sensul acelor de ceasornic și făcând mereu la dreapta până când ajungi la un drum pe care ai mers deja, după care o iei pe prima stradă la stânga și faci iarăși mereu la dreapta și așa mai departe, ca în desenul de mai jos (dar și asta e o diagramă ipotetică, și nu e o hartă a localității Swindon)

În felul ăsta am găsit gara, și m-am concentrat foarte tare ca să respect regulile și să-mi alcătuiesc o hartă a centrului orașului în minte în timp ce mergeam, și în felul ăsta mi-a fost mai ușor să ignor oamenii și toată gălăgia din jurul meu.

Și pe urmă am intrat în gară.

181

Eu văd totul.

De aceea nu-mi plac locurile noi. Dacă mă aflu într-un loc cunoscut, ca acasă, la școală, în autobuz, la magazin sau pe stradă, am văzut înainte aproape tot ce era de văzut acolo și tot ce am de făcut este să mă uit la lucrurile care s-au schimbat sau au fost mutate. De exemplu, într-una din săptămâni, afișul cu **Shakespear's Globe** căzuse în sala de clasă de la școală și puteai să-ți dai seama de asta fiindcă fusese lipit la loc ceva mai la dreapta și pe perete, la stânga afișului, rămăseseră trei cerculețe de Blu-Tack. Iar a doua zi, cineva a scris **CROW APTOK** pe stâlpul de iluminat 437 de pe strada noastră, și anume cel din fața casei de la numărul 35.

Dar cei mai mulți oameni sunt leneși. Ei nu se uită niciodată la toate lucrurile din jur. Ei fac ceea ce se cheamă *ricoșeu,* ca atunci când te lovești de ceva și continui să mergi aproape în aceeași direcție, de exemplu când o bilă de biliard ricoșează de o altă bilă. Iar informația din mintea lor e foarte simplă. De exemplu, dacă se află undeva, la țară, ar putea fi:

1. Stau pe un câmp plin de iarbă.
2. Pe câmp sunt câteva vaci.
3. Cerul e senin, cu câțiva nori.
4. În iarbă sunt nişte flori.
5. Se vede un sat în depărtare.
6. La marginea câmpului este un gard, care are o poartă.

După care vor înceta să mai observe ceva fiindcă se vor gândi la altceva, cum ar fi, „Oh, e minunat aici", sau, „Mi-e teamă să nu fi lăsat aragazul aprins", sau, „Oare Julie o fi născut deja?".[12]

Dar dacă eu mă aflu pe un câmp, la țară, observ totul. De exemplu, îmi amintesc cum stăteam pe un câmp într-o zi de miercuri, pe 15 iunie 1994, când tata, mama şi cu mine mergeam cu maşina la Dover ca să luăm feribotul pentru Franța şi am făcut ceea ce tata a numit un *Traseu pitoresc*, ceea ce înseamnă să mergi pe drumuri lăturalnice şi să te opreşti să iei masa la terasa unui restaurant, iar eu a trebuit să mă dau jos să fac pipi şi m-am dus pe un câmp cu vaci şi după ce am făcut pipi m-am oprit şi m-am uitat la câmp şi am observat aceste lucruri:

1. Pe câmp sunt 19 vaci, dintre care 15 sunt negru cu alb, iar 4 sunt maro cu alb.

2. În depărtare e un sat care are 31 de case vizibile şi o biserică cu un turn pătrat şi fără turlă.

3. Pe câmp se văd brazde, ceea ce înseamnă că în epoca medievală câmpul era împărțit prin metoda brazde-

---

[12] Asta e chiar adevărat fiindcă am întrebat-o pe Siobhan la ce se gândesc oamenii când se uită la lucruri, şi asta e ce mi-a spus ea.

lor și făgașelor, iar cei care locuiau în sat aveau, fiecare, câte un lot pe care să-l cultive.

4. În tufiș e o pungă veche din plastic de la Asda, o cutie de Coca-Cola strivită și cu un melc pe ea, precum și o sfoară lungă de culoare oranj.

5. Colțul nord-estic al câmpului e cel mai ridicat, iar cel sud-vestic e cel mai coborât (aveam la mine o busolă fiindcă plecaserăm în vacanță și eu voiam să știu unde se afla Swindon când ne aflam în Franța), iar câmpul era pliat ușor de-a lungul liniei dintre cele două colțuri, în așa fel încât colțul nord-vestic și colțul sud-estic sunt ceva mai coborâte decât ar fi fost dacă acel câmp ar fi fost un plan înclinat.

6. Pot să văd trei tipuri diferite de iarbă și flori de două culori în iarbă.

7. Cele mai multe dintre vaci sunt îndreptate cu fața spre deal.

Și mai erau 31 de lucruri în lista de lucruri pe care le-am observat, dar Siobhan a spus că nu trebuia să le scriu chiar pe toate. Iar asta înseamnă că e foarte obositor dacă mă aflu într-un loc nou pentru că observ toate aceste lucruri, iar dacă m-ar întreba cineva cum arătau vacile, aș întreba care dintre ele și aș putea să le desenez acasă și să spun că o anumită vacă avea pielea colorată într-un anumit fel, cam așa:

Și mi-am dat seama că am mințit în **Capitolul 13** când am afirmat că nu pot să spun glume, fiindcă de fapt știu 3 glume pe care pot să le spun și le înțeleg, iar una dintre ele e despre o vacă, iar Siobhan a spus că nu trebuie să mă întorc și să modific ceea ce am scris în **Capitolul 13,** fiindcă nu contează, pentru că nu e o minciună, ci doar o *clarificare.*

Iată gluma.

Trei oameni călătoresc cu trenul. Unul dintre ei e economist, unul e logician iar al treilea e matematician. Tocmai au trecut granița spre Scoția (nu știu de ce se duceau în Scoția) și, uitându-se pe geam, au văzut o vacă brună care stătea pe un câmp (iar vaca stătea paralel cu trenul).

Economistul spune:

— Ia uite, vacile din Scoția sunt brune.

Iar logicianul zice:

— Nu. În Scoția există vaci, dintre care cel puțin una e brună.

Iar matematicianul spune:

— Nu. În Scoția există cel puțin o vacă, iar una dintre părțile ei laterale pare a fi brună.

Și e amuzant fiindcă economiștii nu sunt oameni de știință adevărați, iar logicienii gândesc mai limpede, dar matematicienii sunt cei mai buni.

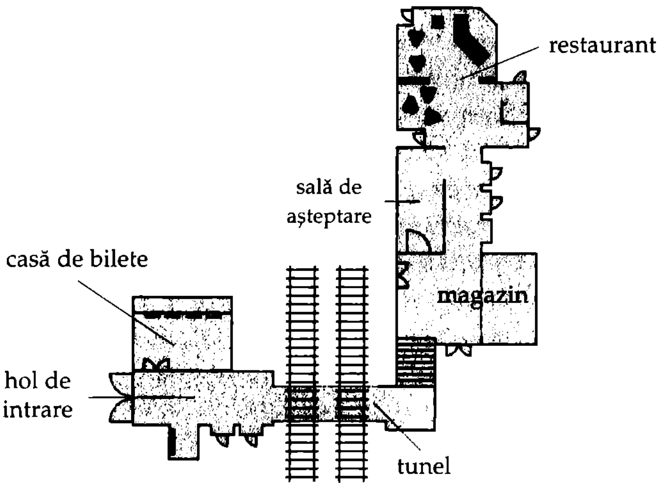
Iar când mă aflu într-un loc nou, fiindcă văd totul, e ca atunci când un computer are de efectuat prea multe operații în același timp, iar unitatea centrală de procesare se blochează și nu mai rămâne nici un pic de loc ca să mă gândesc și la alte lucruri. Iar când mă aflu într-un loc nou și acolo mai sunt și foarte mulți oameni e și mai greu, căci oamenii nu sunt ca vacile, florile și iarba, și pot să-ți vorbească și să facă lucruri la care nu te aștepți, așa că trebuie să observi tot ce există în acel loc și, pe lângă

asta, trebuie să observi şi lucrurile care ar putea să se întâmple. Iar uneori, când mă aflu într-un loc nou şi acolo sunt şi foarte mulţi oameni, e ca atunci când computerul se blochează definitiv şi trebuie să închid ochii, să-mi pun palmele peste urechi şi să gem, ceea ce e ca şi cum aş apăsa combinaţia de taste **CTRL + ALT + DEL**, iar programele s-ar închide, computerul s-ar opri şi ar reporni, ca să-mi pot reaminti ce făceam şi încotro mă îndreptam.

Iată de ce sunt bun la şah, la matematici şi la logică, fiindcă cei mai mulţi oameni sunt aproape orbi şi nu văd majoritatea lucrurilor, astfel că în mintea lor rămâne destul spaţiu care e umplut cu lucruri fără nici o legătură unele cu altele şi de-a dreptul prosteşti, cum ar fi, „Mă tem să nu fi uitat aragazul aprins".

191

Trenulețul meu avea o gară mică alcătuită din două încăperi cu un coridor între ele, dintre care una era casa de bilete de unde cumpărai biletele, iar cealaltă era sala de așteptare unde așteptai trenul. Dar gara din Swindon nu era așa. Erau acolo un tunel și niște scări, un magazin, un restaurant și o sală de așteptare cam ca în desenul de mai jos:

Dar asta nu e o hartă foarte exactă a gării deoarece, fiind speriat, nu observam lucrurile foarte bine, așa că asta e doar ceea ce-mi amintesc, adică e o *aproximație*.

Și mă simțeam de parcă aș fi stat pe o stâncă, în bătaia unui vânt foarte puternic, pentru că mă simțeam amețit și-mi era rău fiindcă era o mulțime de oameni care intrau și ieșeau din tunel și sunetele se auzeau cu ecou și nu era decât o singură cale de acces, de-a lungul tunelului, care mirosea a toaletă și țigări. Așa că m-am rezemat de perete și m-am ținut de marginea unei pancarte pe care scria **Pentru acces la parcare, vă rugăm să folosiți telefonul de serviciu de vizavi, imediat lângă casa de bilete** ca să mă asigur că nu mă prăbușesc și ajung ghemuit pe podea. Și voiam să mă duc acasă. Dar mi-era frică să mă duc acasă și am încercat să-mi fac în minte un plan cu ceea ce ar fi trebuit să fac, dar erau prea multe lucruri de privit și prea multe de auzit.

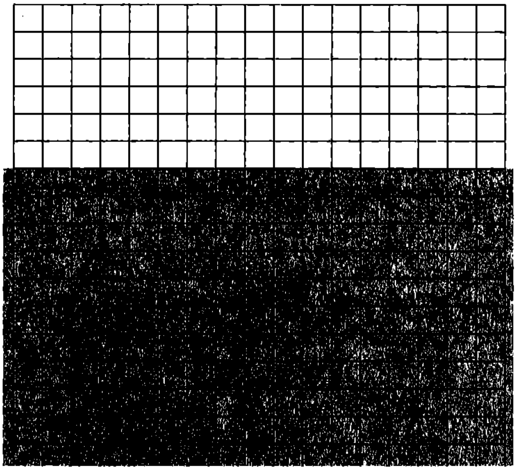
Așa că mi-am pus palmele peste urechi ca să mă izolez față de zgomot și să pot gândi. Și mi-am zis că trebuie să rămân în gară ca să mă pot urca în tren și că trebuia să mă așez undeva, dar în apropierea intrării în gară nu aveai unde să stai, așa că trebuia să merg prin tunel. Prin urmare, mi-am spus, în gând, nu cu glas tare: „O să merg prin tunel și poate o să găsesc undeva un loc unde să mă așez și pe urmă să închid ochii și să gândesc", după care am mers prin tunel, încercând să mă concentrez asupra inscripției de la capătul tunelului care spunea **ATENȚIE TV CU CIRCUIT ÎNCHIS în funcțiune.** Și era ca și cum aș fi părăsit stânca și aș fi pășit pe o frânghie întinsă.

Și până la urmă am ajuns la capătul tunelului și am urcat pe niște trepte, dar și acolo erau foarte mulți oa-

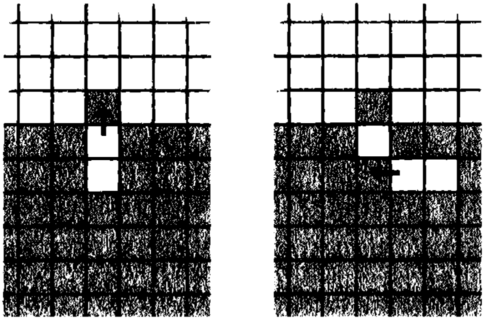
meni și am gemut, iar în capul scărilor erau un magazin și o sală cu scaune, dar era prea multă lume în sala cu scaune, așa că am trecut pe lângă ea. Și se vedeau reclame pe care scria **Great Western** și **Bere rece** și **ATENȚIE PODEA UDĂ** și **Cei 50 de penny ai tăi vor ține în viață un bebeluș prematur 1,8 secunde** și **călătorie transformatoare** și **Înviorător de diferit** și **E DELICIOS DE CREMOS ȘI COSTĂ DOAR 1.30 LIRE CIOCOLATĂ FIERBINTE DELUXE** și **0870 770 7676** și **Lămâiul** și **Fumatul interzis** și **CEAIURI FINE** și erau niște măsuțe cu scaune alături și la una dintre măsuțe nu stătea nimeni și, fiindcă era într-un colț, m-am așezat pe unul din scaunele de lângă ea și am închis ochii. Apoi mi-am băgat mâinile în buzunare, iar Toby s-a cățărat pe mâna mea și i-am dat două granule de hrană din sac, iar cu cealaltă mână am strâns briceagul militar multifuncțional, și a trebuit să gem ca să acopăr zgomotul fiindcă îmi dădusem jos palmele de pe urechi, dar nu atât de tare încât ceilalți oameni să mă audă gemând și să vină să-mi vorbească.

Pe urmă am încercat să mă gândesc la ce trebuia să fac, dar nu puteam gândi, căci erau prea multe alte lucruri în capul meu, așa că am rezolvat o problemă de matematică, pentru a-mi limpezi mintea.

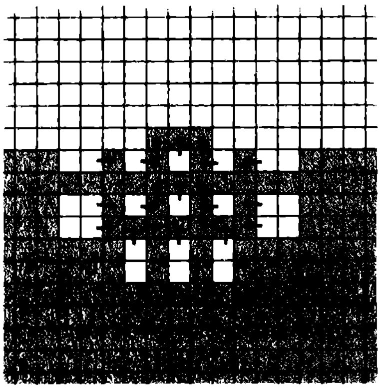
Iar problema pe care am rezolvat-o se numea **Soldații lui Conway**. Iar în Soldații lui Conway ai o tablă de șah care se prelungește la infinit în toate direcțiile și fiecare pătrat de sub o linie orizontală are pe el o plăcuță colorată, ca mai jos:

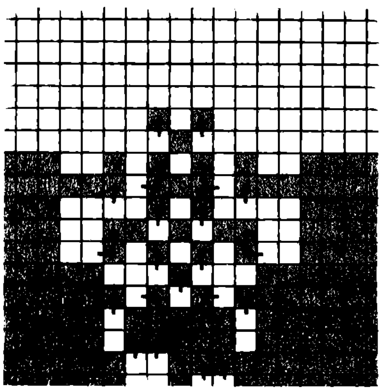
Şi poţi să muţi o plăcuţă colorată numai dacă sare peste altă plăcuţă colorată orizontal sau vertical (dar nu şi în diagonală) într-un pătrat gol aflat la o distanţă de două pătrate. Iar după ce muţi o plăcuţă colorată în felul acesta trebuie să iei de pe tablă plăcuţa colorată peste care ai sărit, ca mai jos:

Și trebuie să vezi cât de departe poți să duci plăcuțele colorate deasupra liniei orizontale inițiale, și începi făcând ceva de genul ăsta:

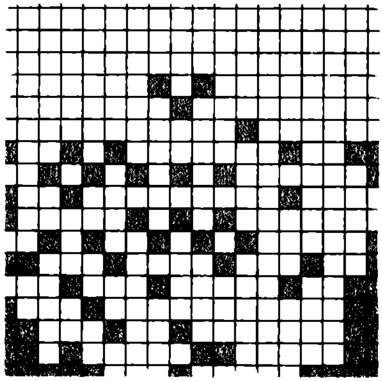
După care faci ceva de genul ăsta:

Iar eu știu care e răspunsul, fiindcă oricum ai muta plăcuțele colorate nu vei putea să duci o plăcuță colora-

tă mai sus de patru pătrate deasupra liniei orizontale, dar este o problemă de matematică foarte bună de rezolvat în minte atunci când nu mai vrei să te mai gândești la altceva, pentru că poți s-o faci cât de complicată ai nevoie ca să-ți umpli creierul mărind tabla de joc cât vrei și făcând mutările cât mai complicate cu putință.

Și am ajuns la

Și atunci m-am uitat în sus și am văzut că în fața mea stătea un polițist care spunea:

— E cineva acasă?

Dar n-am știut ce înseamnă asta. Iar el a spus:

— Ți-e bine, băiete?

M-am uitat la el și m-am gândit preț de o clipă că o să-i dau un răspuns potrivit la întrebare și am spus:

— Nu.

— Nu prea pari în apele tale.

La unul dintre degete avea un inel de aur cu niște litere îmbârligate gravate pe el, dar n-am reușit să văd ce litere erau.

Pe urmă a spus:

— Doamna de la restaurant zice că stai aici de 2½ ore, iar când a încercat să te întrebe de vorbă, erai în transă. Apoi a spus: Cum te cheamă?

— Christopher Boone.

— Unde locuiești?

— Pe strada Randolph, la numărul 36.

Deja începeam să mă simt mai bine fiindcă îmi plac polițiștii și era o întrebare simplă, așa că m-am întrebat dacă ar fi bine să-i spun că tata l-a omorât pe Wellington și dacă el o să-l aresteze pe tata.

Iar el a spus:

— Ce faci aici?

La care i-am răspuns:

— Aveam nevoie să stau jos, să mă liniștesc și să gândesc.

— Bine, hai să simplificăm lucrurile. Ce cauți în gară?

— Mă duc s-o văd pe mama.

— Pe mama?

— Da, pe mama.

— Și când pleacă trenul tău?

— Nu știu. Ea locuiește în Londra. Nu știu când pleacă trenul de Londra.

— Deci nu locuiești cu mama ta?

— Nu, dar voi locui.

Pe urmă polițistul s-a așezat lângă mine și a spus:

— Deci unde locuiește mama ta?

— În Londra.

— Bine, dar unde în Londra?

— 451c Chapter Road, London NW2 5NG.

— Dumnezeule! Ce-i asta?

M-am uitat în jos și i-am spus:

— Ăsta e șobolanul meu, Toby.

Pentru că acesta scosese capul din buzunarul meu și se uita la polițist.

Iar polițistul a spus:

— Șobolanul tău?

— Da, e șobolanul meu. E foarte curat și nu are ciumă bubonică.

Iar polițistul a replicat:

— Ei da, așa m-am mai liniștit.

— Da.

— Dar bilet ți-ai luat?

— Nu.

— Bani să-ți cumperi bilet ai?

— Nu.

— Păi atunci, cum aveai de gând să ajungi la Londra?

Și n-am știut ce să spun, fiindcă aveam cardul tatei în buzunar și era ilegal să furi lucrurile altcuiva, dar aveam de-a face cu un polițist așa că trebuia să spun adevărul, prin urmare am spus:

— Am un card bancar.

L-am scos din buzunar și i l-am arătat. Iar asta a fost o minciună nevinovată.

Dar polițistul a întrebat:

— Cardul ăsta e al tău?

Atunci m-am gândit că s-ar putea să mă aresteze și i-am spus:

— Nu, e al tatei.

— Al tatălui tău?

— Da. Al tatălui meu.

Iar el a spus: „Bine", dar a spus-o cu mare încetineală, strângându-și nasul între degetul mare și arătător.

Apoi am zis:

— El mi-a spus numărul.

Ceea ce era o altă minciună nevinovată. Iar el a spus:

— Ce-ar fi să mergem împreună până la automatul bancar, ei?

L-am prevenit:

— Nu trebuie să mă atingeţi.

La care el a spus:

— Şi de ce crezi tu c-aş vrea să te ating?

— Nu ştiu.

— Păi, nici eu nu ştiu.

Iar eu i-am spus:

— Fiindcă am primit un avertisment pentru lovirea unui poliţist, deşi n-am vrut să-l rănesc, şi dacă o fac din nou o să dau de o belea şi mai mare.

Atunci s-a uitat la mine şi a spus:

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Da, i-am spus eu.

Iar el a spus:

— Ia-o înainte.

— Unde? l-am întrebat.

— Înapoi, la casa de bilete, a spus el şi a arătat direcţia cu degetul mare.

Apoi am făcut cale întoarsă prin tunel, dar de data asta n-a mai fost aşa de înfricoşător, fiindcă eram însoţit de un poliţist.

Pe urmă am băgat cardul în automat, aşa cum mă mai lăsa tata să fac când mergeam la cumpărături împreună, şi a apărut mesajul: **INTRODUCEŢI CODUL PIN**, iar eu am tastat **3558** şi am apăsat tasta **ENTER**, iar automatul a afişat mesajul: **VĂ ROG INTRODUCEŢI SUMA** şi am avut de ales:

← Ł10 **Ł20 →**
← Ł50 **Ł100→**
Alte sume (doar multipli de 10) →

Atunci l-am întrebat pe polițist:

— Cât costă un bilet de tren până la Londra?

— Vreo 20 de coco.

— Asta înseamnă lire? am întrebat.

— Incredibil! a exclamat polițistul și a început să râdă.

Dar eu n-am râs, fiindcă nu-mi place când oamenii râd de mine, chiar dacă sunt polițiști. Iar el s-a oprit din râs și a spus:

— Da. Înseamnă 20 de lire.

Așa că am apăsat butonul din dreptul sumei **Ł50** și cinci bancnote de câte 10 lire au ieșit din automat, împreună cu o chitanță, iar eu am pus bancnotele, chitanța și cardul în buzunar.

Iar polițistul a spus:

— Ei bine, cred că nu mai e cazul să te mai țin de vorbă.

Iar eu l-am întrebat:

— De unde pot să cumpăr un bilet de tren?

Fiindcă atunci când te rătăcești și ai nevoie de indicații, poți să întrebi un polițist.

Iar el mi-a zis:

— Tu chiar ești un specimen aparte, nu-i așa?

Iar eu i-am zis:

— De unde pot să cumpăr un bilet de tren? — fiindcă nu-mi răspunsese la întrebare.

Iar el a spus: „De acolo" — și a arătat spre o încăpere mare cu fereastră din sticlă, aflată de cealaltă parte a intrării în gară.

Apoi a spus:

— Ia zi, ești sigur că știi ce faci?

Iar eu i-am răspuns:

— Da. Mă duc la Londra să stau cu mama mea.

— Și mama ta are un număr de telefon?

— Da.

— Poţi să-mi spui care e numărul?

— Da. E 0208 887 8907.

— Şi o s-o suni dacă o să dai de vreun necaz, nu-i aşa?

I-am spus „Da", fiindcă ştiam că poţi să suni pe cineva de la cabinele telefonice, dacă ai bani, iar acum aveam bani.

Iar el a spus:

— Bine.

Apoi am intrat în casa de bilete şi m-am întors şi am văzut că poliţistul continua să mă supravegheze, aşa că m-am simţit în siguranţă. Şi era un ghişeu lung în cealaltă parte a încăperii spaţioase şi o fereastră la ghişeu, iar în faţa ferestrei stătea un bărbat, iar în spatele ferestrei era un alt bărbat, iar eu i-am spus bărbatului din spatele ferestrei:

— Vreau să ajung la Londra.

Atunci bărbatul din faţa ferestrei a spus: „Dacă nu vă supăraţi" — şi s-a întors cu spatele la mine, iar bărbatul din spatele ferestrei i-a dat o bucată mică de hârtie ca s-o semneze, acesta a semnat-o şi a împins-o înapoi pe sub fereastră şi atunci cel din spatele ferestrei i-a dat un bilet. Apoi bărbatul din faţa ferestrei s-a uitat la mine şi a spus:

— La ce mama naibii te holbezi aşa?

După care a plecat. Şi am văzut că avea părul împletit în codiţe, aşa cum poartă unii oameni de culoare, dar el era alb, iar codiţele ţi le faci atunci când nu te speli niciodată pe cap şi arată ca nişte funii vechi. Şi individul avea pantaloni roşii cu nişte stele pe ei. Iar eu mi-am ţinut mâna pe briceagul multifuncţional, pentru eventualitatea în care m-ar fi atins.

Pe urmă n-a mai rămas nimeni în faţa ferestrei şi i-am spus omului din spatele ferestrei:

— Vreau să ajung la Londra.

Și nu-mi fusese frică atunci când eram cu polițistul, dar m-am întors și am văzut că plecase și m-am speriat din nou, așa că mi-am închipuit că jucam un joc pe computer care se numea **Trenul spre Londra**, și era un joc precum **Myst** sau **A unsprezecea oră**, în care trebuie să rezolvi o mulțime de probleme diferite ca să treci la nivelul următor, și puteam să-l întrerup oricând doream. Iar bărbatul a întrebat:

— Numai dus sau dus-întors?

Iar eu am întrebat:

— Ce înseamnă *dus sau dus-întors*?

Bărbatul a spus:

— Vrei doar să mergi până acolo sau vrei să te duci și apoi să te și întorci?

— Vreau să rămân acolo după ce ajung.

— Cât timp?

— Până o să mă duc la universitate.

Iar bărbatul a spus:

— Atunci, numai dus. Te costă 17 lire.

I-am dat cele cincizeci de lire, iar el mi-a înapoiat 30 de lire și a spus:

— Să nu cumva să le arunci.

Apoi mi-a dat un mic bilet galben și oranj și 3 lire rest în monede și le-am pus pe toate în buzunarul unde aveam briceagul. Și nu mi-a plăcut că biletul era pe jumătate galben, dar trebuia să-l păstrez fiindcă era biletul meu de tren.

Pe urmă omul a spus:

— Te rog să te dai la o parte de la ghișeu.

Iar eu l-am întrebat:

— Când pleacă trenul de Londra?

El s-a uitat la ceas și a spus:

— Peronul 1, în cinci minute.

Iar eu l-am întrebat:

— Unde e peronul 1?

El mi-a arătat cu mâna și a spus:

— O iei prin pasajul subteran și urci scările. O să vezi indicatoarele.

Prin *pasaj subteran* voia să spună *tunel*, fiindcă am văzut încotro arăta, așa că am ieșit din casa de bilete și nu mai semăna câtuși de puțin cu un joc de computer, căci eram în mijlocul acțiunii și toate indicatoarele țipau în capul meu și cineva s-a ciocnit de mine în trecere și am scos un zgomot ca un lătrat de câine ca să-l sperii.

Și mi-am imaginat o linie roșie groasă care pornea de la picioarele mele și trecea prin tunel și am început să merg de-a lungul liniei roșii, spunând: „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept", fiindcă uneori când sunt înspăimântat sau supărat îmi e de folos să fac lucruri ritmice, cum ar fi muzica sau bătutul la tobă, iar ăsta e un lucru pe care Siobhan m-a învățat să-l fac.

Am urcat treptele și am văzut un indicator pe care scria **← Peronul 1,** iar săgeata arăta spre o ușă din sticlă, așa că am trecut prin ea și cineva cu o valiză s-a ciocnit din nou de mine, iar eu am mai lătrat o dată ca un câine, iar ăla a spus: „Fii atent pe unde naiba mergi", dar eu m-am prefăcut că nu era decât unul dintre Demonii Gardieni din **Trenul spre Londra,** și atunci am văzut trenul. Am văzut un bărbat cu un ziar și un sac cu crose de golf apropiindu-se de una dintre ușile trenului și apăsând un buton mare de lângă acestea, iar ușile erau electronice și s-au deschis, ceea ce mi-a plăcut. Apoi ușile s-au închis în urma lui.

Atunci m-am uitat la ceas și am văzut că trecuseră 3 minute de când plecasem din casa de bilete, ceea ce însemna că trenul urma să plece peste 2 minute.

M-am dus la ușă și am apăsat butonul mare, iar ușile s-au deschis și eu m-am urcat în vagon.

Mă aflam în trenul de Londra.

193

Când mă jucam cu trenulețul mi-am făcut un orar, fiindcă îmi plac orarele. Și-mi plac orarele fiindcă îmi place să știu când urmează să se întâmple orice.

Acesta e orarul meu de pe vremea când locuiam în aceeași casă cu tata și credeam că mama murise în urma unui atac de cord (acesta e orarul pentru o zi de luni și totodată e o *aproximație*).

7.20 a.m.	Deșteptarea
7.25 a.m.	Spălat pe dinți și pe față
7.30 a.m.	Dat Toby mâncare și apă
7.40 a.m.	Micul dejun
8.00 a.m.	Îmbrăcat de școală
8.05 a.m.	Pregătit sac pt. școală
8.10 a.m.	Citit carte sau văzut video
8.32 a.m.	Luat autobuz pt. școală
8.43 a.m.	Trecut pe lângă magazin pești tropicali
8.51 a.m.	Sosit la școală
9.00 a.m.	Adunarea la școală
9.15 a.m.	Prima oră de dimineață
10.30 a.m.	Pauză
10.50 a.m.	Oră de artă cu dna Peters[13]

[13] La ora de artă facem artă, dar la Prima oră de dimineață și la Prima oră de după-amiază și la A doua oră de după-amiază facem o mulțime de lucruri diferite, cum ar fi, *Citire, Teste, Deprinderi sociale, Îngrijirea animalelor, Cum ne-am petrecut week-end-ul, Scriere, Matematică, Străinii periculoși, Bani* și *Igienă personală.*

12.30 a.m. Prânz
1.00 p.m. Prima oră de după-amiază
2.15 p.m. A doua oră de după-amiază
3.30 p.m. Luat autobuzul spre casă
3.49 p.m. Coborât din autobuz acasă
3.50 p.m. Băut suc și luat gustare
3.55 p.m. Dat Toby mâncare și apă
4.00 p.m. Scos Toby din cușcă
4.18 p.m. Băgat Toby la loc în cușcă
4.20 p.m. Privit la televizor sau la video
5.00 p.m. Citit o carte
6.00 p.m. Băut ceai
6.30 p.m. Privit la televizor sau la video
7.00 p.m. Exerciții de matematică
8.00 p.m. Făcut baie
8.15 p.m. Îmbrăcat pijama
8.20 p.m. Jucat la computer
9.00 p.m. Privit televizor sau video
9.20 p.m. Băut suc și luat gustare
9.30 p.m. Stingerea

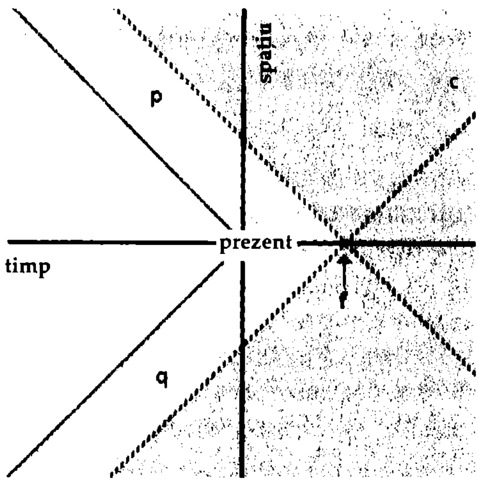
Iar în week-end îmi fac propriul orar, îl scriu pe o foaie de carton și îl lipesc pe perete. Iar pe el trec lucruri ca **Hrănește-l pe Toby** sau **Fă matematică** sau **Du-te la magazin să cumperi dulciuri.** Și ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu-mi place Franța, căci atunci când pleacă în concediu oamenii nu-și mai bat capul cu orarele și trebuia să-i pun pe mama și pe tata să-mi spună în fiecare dimineață ce urma să facem în acea zi, ca să mă simt mai bine.

Și asta pentru că timpul nu e ca spațiul. Când pui un obiect jos, cum ar fi un raportor sau un biscuit, poți să-ți faci o hartă în minte care să-ți spună unde l-ai lăsat, dar chiar dacă nu-ți faci o hartă, el va fi tot acolo, căci o hartă e o *reprezentare* a unor lucruri care există în realitate, astfel încât să poți găsi raportorul sau biscuitul. Iar orarul e o hartă a timpului, atât doar că, dacă nu ai un orar, timpul nu e ceva palpabil, cum ar fi palierul, grădina sau drumul spre școală. Pentru că timpul este doar relația dintre modurile în care diferitele lucruri se schimbă, ca de exemplu pământul care se ro-

tește în jurul soarelui, atomii care vibrează, ceasurile care ticăie, ziua și noaptea, trezirea din somn și adormirea, și e ca vestul sau nord-nord-estul, care nu vor mai exista când pământul își va înceta existența și va cădea în Soare, ele fiind doar o relație între Polul Nord, Polul Sud și orice altă direcție, cum ar fi Mogadiscio, Sunderland sau Canberra.

Și nu e o relație fixă cum e relația dintre casa noastră și cea a doamnei Shears sau ca relația dintre 7 și 865, ci depinde de cât de repede te deplasezi față de un anumit punct. Iar dacă pleci cu o navă spațială și te deplasezi cu o viteză apropiată de viteza luminii, s-ar putea ca la întoarcere să-ți găsești toate rudele moarte, în vreme ce tu ai rămas tânăr, și vei fi în viitor, dar ceasul tău îți va spune că ai fost plecat doar de câteva zile sau luni.

Și pentru că nimic nu se poate deplasa mai rapid decât lumina, asta înseamnă că nu putem cunoaște decât o fracțiune din lucrurile care se întâmplă în univers, ca în desenul de mai jos:

Și asta e o hartă a orice și oriunde, iar viitorul e la dreapta și trecutul la stânga, iar gradientul liniei **c** este viteza luminii, dar noi nu putem cunoaște lucrurile care se întâmplă în zonele umbrite chiar dacă unele dintre ele deja s-au întâmplat, însă când ajungem la **f** va fi posibil să aflăm despre lucrurile care au loc în regiunile mai deschise la culoare **p** și **q**.

Iar asta înseamnă că timpul e un mister, și nici măcar nu e un obiect, și nimeni n-a reușit să rezolve această enigmă: ce este timpul, exact. Și astfel, dacă te rătăcești în timp e ca și cum te-ai rătăci în deșert, numai că nu poți să vezi deșertul, fiindcă nu e un obiect.

Iată de ce îmi plac orarele, pentru că ele te ajută să nu te rătăcești în timp.

197

În tren erau foarte mulți oameni, și nu mi-a plăcut asta, fiindcă nu-mi plac mulțimile de oameni necunoscuți și îmi displace și mai mult când trebuie să stau în aceeași încăpere cu o mulțime de oameni necunoscuți, iar trenul e ca o încăpere din care nu poți să ieși atunci când se mișcă. Iar asta m-a făcut să mă gândesc la ziua când a trebuit să mă întorc acasă cu mașina, deoarece autobuzul se stricase și mama a venit să mă ia, iar doamna Peters a întrebat-o dacă poate să-i ducă acasă și pe Jack și Polly, fiindcă mamele lor nu putuseră să vină să-i ia. Iar mama a spus „da". Dar eu am început să țip în mașină pentru că eram prea mulți în ea, iar Jack și Polly nu erau din clasa mea și, în afară de asta, Jack își izbește capul de diverse lucruri și scoate un zgomot ca de animal, și am încercat să mă dau jos din mașină, care încă mergea, și am căzut pe șosea și a trebuit să-mi pună copci la cap și să-mi radă părul din jurul rănii și au trecut 3 luni până când părul mi-a crescut la loc.

Așa că am stat foarte liniștit în vagon și nu m-am mișcat.

Și deodată am auzit pe cineva zicând:

— Christopher!

Și m-am gândit că o fi cineva cunoscut, vreun învățător de la școală sau unul din cei care locuiesc pe strada noastră, dar nu era. În schimb, apăruse din nou polițistul, care a spus:

— Te-am prins la țanc!

Și respira tare zgomotos, ținându-se de genunchi.

Iar eu n-am spus nimic.

Apoi el a spus:

— Îl avem pe tatăl tău la secția de poliție.

Iar eu m-am gândit că o să-mi spună că îl arestaseră pe tata pentru omorârea lui Wellington, dar nici pomeneală de așa ceva. În schimb, a zis:

— Te caută.

Iar eu am spus:

— Știu.

— Atunci, de ce te duci la Londra?

— Pentru că o să locuiesc cu mama.

Iar polițistul a zis:

— Ei bine, cred că tatăl tău ar putea avea ceva de spus în privința asta.

Pe urmă m-am gândit că o să mă ducă înapoi la tata și asta era înfricoșător pentru că el era polițist și polițiștii ar trebui să fie buni, așa că am dat să fug, dar el m-a prins și eu am țipat. Apoi mi-a dat drumul.

Și a spus:

— Hai să nu ne agităm prea tare.

După care a zis:

— O să te duc la secție și acolo tu, eu și tatăl tău putem să stăm frumos și să vorbim despre cine și unde merge.

Iar eu am spus:

— O să locuiesc cu mama, la Londra.

La care el a spus:

— Deocamdată, cred că nu.

— L-ați arestat pe tata? am întrebat eu.

— Să-l arestăm? Pentru ce?

— A omorât un câine. Cu o furcă. Pe câine îl chema Wellington.

Iar polițistul a zis:

— Serios?

— Da, l-a omorât! am spus eu.

Iar polițistul a zis:

— Ei bine, putem să discutăm și despre asta.

După care a adăugat:

— Gata, tinere, cred că îți ajung aventurile pe ziua asta.

Apoi a întins mâna ca să mă atingă din nou, iar eu am început din nou să țip, ceea ce l-a făcut să zică:

— Uite ce e, maimuțoiule. Ori faci cum îți spun, ori o să fiu nevoit să...

În clipa aceea trenul s-a zgâlțâit și s-a pus în mișcare.

Iar polițistul a zis:

— Futu-i mama mă-sii!

După care s-a uitat la tavanul vagonului și și-a împreunat palmele în dreptul gurii, așa cum fac oamenii când se roagă la Dumnezeu din cer și a suflat cu putere în mâini, scoțând un șuierat, și pe urmă s-a oprit, fiindcă trenul s-a zgâlțâit din nou și a trebuit să se agațe de una dintre curelele de prindere atârnate de tavan.

Apoi a zis:

— Să nu te miști!

După care și-a scos aparatul *walkie-talkie*, a apăsat un buton și a spus:

— Rob...? Da, e Nigel. Am rămas în nenorocitul ăsta de tren. Da. Nici măcar... Uite. Oprește la Didcot Park-

way. Așa că, dacă poți să trimiți pe cineva să mă aștepte cu o mașină... Hai salut. Spune-i bătrânului că l-am găsit, dar c-o să mai dureze un pic, OK? Bine.

Apoi a oprit aparatul și a spus:

— Ia hai să ne luăm câte un loc.

Și a arătat spre două banchete lungi așezate față în față, zicând:

— Ia parchează acolo. Și, fără prostii.

Iar cei care stăteau pe banchete s-au ridicat și au plecat, fiindcă el era polițist, iar noi ne-am așezat față în față. Apoi el a spus:

— Ești tare greu de stăpânit, să știi. Dumnezeule!

Iar eu m-am întrebat dacă polițistul o să mă ajute să găsesc adresa 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG.

M-am uitat pe fereastră și am văzut că treceam pe lângă fabrici și cimitire de mașini vechi, și am văzut 4 rulote pe un câmp mlăștinos, cu 2 câini și rufe întinse la uscat.

Iar dincolo de fereastră era ca o hartă, numai că era în 3 dimensiuni și era în mărime naturală, fiindcă era chiar obiectul a cărui hartă era. Și erau atât de multe lucruri încât mă durea capul, așa că am închis ochii, dar pe urmă i-am deschis din nou pentru că era ca și cum aș fi zburat, numai că mai aproape de pământ, iar eu cred că e bine să zbori. Iar apoi a început regiunea rurală și am văzut câmpii, vaci, cai, un pod, o fermă și mai multe case și o mulțime de drumuri mici cu mașini pe ele. Și asta m-a făcut să mă gândesc că pe planetă trebuie să fie milioane de kilometri de linii de cale ferată și toate trec pe lângă case, drumuri, râuri și câmpuri, și asta m-a făcut să mă gândesc ce mulți oameni trebuie să fie pe lumea asta și toți au case și drumuri pe care să se deplaseze, și mașini, și animale de companie și haine și toți mă-

nâncă și se duc la culcare și fiecare are câte un nume, așa că și acest lucru m-a făcut să mă doară capul, așa că am închis din nou ochii și am început să număr și să gem.

Iar când am deschis ochii, polițistul citea un ziar numit *The Sun*, iar pe prima pagină scria **Scandal cu prostituate** și era poza unui bărbat, iar mai jos, poza unei femei în sutien.

Pe urmă am făcut câteva exerciții de matematică în minte, rezolvând ecuații de gradul II cu ajutorul formulei

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{(b^2 - 4ac)}}{2a}$$

Pe urmă mi-a venit să fac pipi, dar eram în tren. Neștiind cât o să dureze drumul până la Londra, am simțit că mă cuprinde panica și am început să bat ritmic în fereastră cu încheieturile degetelor, ca să mă ajute să aștept și să nu mă mai gândesc că trebuie să fac pipi, și m-am uitat la ceas și am așteptat 17 minute, dar când îmi vine să fac pipi trebuie să mă duc la toaletă foarte repede, și de-aia îmi place să fiu acasă sau la școală și întotdeauna mă duc să fac pipi înainte să mă urc în autobuz, așa că din cauza asta mi-am dat drumul un pic și mi-am udat pantalonii.

Și atunci polițistul s-a uitat la mine și a zis:

— Oh, fir-ar să fie, te-ai...

Apoi a pus ziarul pe banchetă și a spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te naibii la toaletă!

Iar eu am spus:

— Dar suntem în tren!

Iar polițistul a zis:

— Păi să știi că în trenuri există toalete.

Iar eu am întrebat:

— Unde e toaleta în tren?

El a arătat cu degetul și a spus:

— După ușile alea, acolo. Dar o să fiu cu ochii pe tine, ai înțeles?

Iar eu am spus „Nu", fiindcă știam ce înseamnă *să fii cu ochii pe cineva*, numai că el nu putea să se uite la mine când eram în toaletă.

Iar el a spus:

— Lasă, du-te odată la toaleta aia!

Așa că m-am ridicat de pe scaun, am închis ochii în așa fel încât pleoapele să-mi fie deschise doar ca niște fante, ca să nu-i văd pe ceilalți oameni din tren, și m-am dus la ușă, iar după ce am trecut de ea, la dreapta era o altă ușă, care era întredeschisă și scria **TOALETĂ** pe ea, așa că am intrat.

Iar înăuntru era scârbos fiindcă era caca pe scaunul toaletei și mirosea a caca, așa cum miroase toaleta de la școală după ce Joseph s-a dus singur să facă caca, fiindcă se joacă cu el.

Iar eu n-am vrut să folosesc toaleta din cauza rahatului de acolo, care era maro și era rahatul unor oameni pe care nu-i cunoșteam, dar n-am avut încotro, fiindcă trebuia să fac pipi neapărat. Așa că am închis ochii și am făcut pipi, iar trenul s-a legănat și o grămadă de pipi s-a dus pe scaun și pe podea, dar eu mi-am șters penisul cu hârtie igienică, am tras apa și apoi am încercat să folosesc chiuveta, dar robinetul era defect, așa că am scuipat în palme și le-am șters cu hârtie igienică, pe care am aruncat-o în toaletă.

Pe urmă am ieșit și am văzut că vizavi de toaletă erau două rafturi cu valize și rucsacuri pe ele și mi-am adus aminte de compartimentul de aerisire de acasă și cum

mă suiam uneori acolo fiindcă mă simţeam în siguranţă. Aşa că m-am căţărat pe raftul din mijloc şi am mutat una din valize transversal, ca pe o uşă, astfel încât să stau ca într-o cuşcă, şi era întuneric şi nu era nimeni acolo cu mine, şi nici nu-i mai auzeam pe oameni vorbind, aşa că m-am simţit mult mai calm şi era plăcut.

Şi am mai rezolvat câteva ecuaţii de gradul 2, ca:

$$0 = 437x^2 + 103x + 11$$

şi

$$0 = 79x^2 + 43x + 2089$$

şi am mărit unii dintre coeficienţi ca să fie mai greu de rezolvat.

Pe urmă trenul a încetinit şi cineva a venit şi, stând în apropierea raftului, a bătut la uşa toaletei. Era poliţistul, care spunea:

— Christopher...? Christopher...?

Pe urmă a deschis uşa toaletei şi a exclamat „Dar-ar dracii!" şi era foarte aproape, încât îi vedeam aparatul *walkie-talkie* şi bastonul de la centură şi-i simţeam şi mirosul de after-shave. Dar el nu m-a văzut şi eu n-am spus nimic, fiindcă nu voiam să mă ducă la tata.

După care a plecat de acolo alergând.

Deodată trenul s-a oprit şi m-am întrebat dacă ajunsesem la Londra, dar nu m-am mişcat fiindcă nu voiam să mă găsească poliţistul.

Pe urmă o doamnă îmbrăcată cu un pulover, care avea pe el albinuţe şi floricele din lână, a venit şi a luat rucsacul de pe raftul de deasupra mea şi a spus:

— Vai, m-ai speriat de era să-mi stea inima din loc!

Dar eu n-am spus nimic.

— Cred că e cineva pe peron care te caută.

Dar am continuat să nu spun nimic.

Iar ea a spus:

— Mă rog, faci cum te taie capul.

După care a plecat.

Pe urmă alți trei oameni au trecut pe lângă mine și unul dintre ei era un bărbat negru îmbrăcat cu un veșmânt lung și alb, iar acesta a pus un colet mare pe raftul de deasupra, dar nu m-a văzut.

Pe urmă trenul s-a pus din nou în mișcare.

199

Oamenii cred în Dumnezeu fiindcă lumea e foarte complicată și cred că e foarte puțin probabil ca ceva atât de complicat ca o veveriță zburătoare sau ochiul omenesc sau creierul omului să fi apărut printr-o întâmplare. Dar ei ar trebui să gândească logic și, dacă ar gândi logic, ar vedea că sunt în măsură să pună această întrebare tocmai fiindcă acea întâmplare a avut deja loc iar ei există. Și sunt miliarde de planete lipsite de viață, dar nu e nimeni pe acele planete cu mintea necesară ca să observe acest lucru. Și e ca și cum dacă toată lumea de pe planetă ar arunca monede, până la urmă cineva ar obține de 5698 de ori la rând „cap" și ar crede că e o persoană deosebită. Dar n-ar fi, pentru că în același timp ar fi milioane de oameni care n-ar obține „cap" de 5698 de ori.

Iar viața a apărut pe pământ ca urmare a unui accident. Dar e vorba de un tip special de accident. Pentru ca acest accident să aibă loc în acest mod cu totul deosebit, trebuie îndeplinite *3 Condiții*, și anume:

1. Lucrurile trebuie să se poată copia pe ele însele (asta se numește **Replicare**)

2. Atunci când fac asta trebuie să facă mici greșeli (asta se numește **Mutație**)

3. Aceste greșeli trebuie să fie identice în copiile lor (asta se numește **Ereditate**)

Iar aceste condiții sunt foarte rare, dar posibile, și stau la originea vieții. Și pur și simplu se întâmplă. Dar nu trebuie să se încheie cu rinocerii, oamenii și balenele. Ar putea să se încheie cu orice.

Și, de exemplu, unii oameni se întreabă cum se poate ca un ochi să apară printr-un accident? Pentru că un ochi trebuie să evolueze din altceva foarte asemănător cu un ochi și nu se întâmplă pur și simplu în urma unui accident genetic, și la ce-ar sluji o jumătate de ochi? Dar o jumătate de ochi e foarte utilă, fiindcă înseamnă că animalul poate să vadă jumătate din animalul care vrea să-l mănânce și să fugă din calea lui, iar acela îl va mânca pe animalul care are doar o treime de ochi sau 49% din ochi, căci acesta n-a fugit destul de repede din calea lui, iar animalul care a fost mâncat n-o să poată avea urmași pentru că e mort.

Iar oamenii care cred în Dumnezeu cred că Dumnezeu i-a adus pe oameni pe pământ fiindcă ei consideră că oamenii sunt animalele cele mai evoluate, dar omul e doar un animal care va evolua într-un alt animal, iar acel animal va fi mai inteligent și va băga oamenii la grădina zoologică, așa cum băgăm noi gorilele și cimpanzeii. Sau va izbucni o epidemie care va duce la dispariția oamenilor, după cum aceștia pot să piară și în urma poluării prea mari pe care tot ei o vor produce, și pe urmă nu vor rămâne pe planetă decât insectele și acestea vor fi cele mai evoluate animale.

211

Atunci m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să mă dau jos din trenul care poate că tocmai oprise la Londra, şi m-am speriat fiindcă dacă trenul mergea oriunde altundeva aş fi ajuns într-un loc unde nu cunoşteam pe nimeni.

Iar apoi cineva s-a dus la toaletă şi pe urmă a ieşit, dar nu m-a văzut. Şi îi simţeam mirosul rahatului, care era diferit de mirosul pe care-l simţisem în toaletă când mă dusesem acolo.

După aceea am închis ochii şi am mai rezolvat câteva enigme matematice, ca să nu mă mai gândesc unde merg.

Apoi trenul a oprit din nou şi m-am gândit să mă dau jos de pe raft, să-mi iau sacul şi să cobor din tren. Dar nu voiam ca poliţistul să mă găsească şi să mă ducă la tata, aşa că am rămas nemişcat pe raft, şi de data asta nu m-a văzut nimeni.

Pe urmă mi-am amintit de harta de pe peretele uneia dintre sălile de clasă de la şcoală. Era harta Angliei, a Scoţiei şi a Ţării Galilor şi arăta unde erau toate oraşele, iar eu mi-am reprezentat-o în minte cu Swindon şi Londra pe ea, şi în mintea mea arăta aşa:

Iar eu mă uitasem la ceas încă de când plecase trenul din stație, adică de la ora **12:59 p.m.** Prima oprire fusese la **1:16 p.m.,** adică după 17 minute. Iar acum se făcuse **1:39 p.m.**, adică 23 de minute după prima oprire, ceea ce ar fi însemnat că am fi ajuns la mare dacă trenul nu s-ar fi deplasat pe o curbă mare. Dar eu nu știam dacă trenul parcurgea o curbă mare.

Au urmat alte 4 opriri și 4 oameni au venit și și-au luat bagajele de pe rafturi, iar 2 oameni au venit și au pus bagaje pe rafturi, dar nimeni n-a mutat valiza mare aflată în fața mea și doar o singură persoană m-a văzut și a spus: „Ești tare ciudat, amice" și ăsta a fost un bărbat în costum. Și 6 oameni s-au dus la toaletă dar n-au făcut treabă mare urât mirositoare, ceea ce a fost bine.

Și pe urmă trenul a oprit și o doamnă cu un impermeabil galben a venit și a luat valiza din fața mea, zicând:

— Ai atins-o?

Iar eu am spus:

— Da.

După care a plecat.

Iar pe urmă a apărut un bărbat lângă raft și a spus:

— Vino să vezi chestia asta, Barry. Cred că e spiridușul trenului.

Un alt bărbat a venit lângă primul și a spus:

— Ei bine, cred că am băut amândoi cam mult.

Iar primul bărbat a spus:

— Poate că ar trebui să-i dăm niște alune de mâncare.

Iar al doilea bărbat a spus:

— Cred că nu ești în toate mințile, amice.

Iar primul a zis:

— Hai, mișcă-ți hoitu', momârlane. Încă nu mi-am făcut plinu' la bere ca să mă trezesc.

După care au plecat.

Pe urmă s-a făcut foarte liniște în tren și nu s-a mai mișcat din loc și nici n-am mai auzit pe nimeni. Așa că am hotărât să mă dau jos de pe raft și să mă duc să-mi iau sacul și să văd dacă polițistul mai stătea pe banchetă.

Prin urmare, m-am dat jos de pe raft și m-am uitat prin ușă, dar polițistul nu era acolo. Dar totodată dispăruse și sacul meu, în care aveam mâncarea lui Toby, cărțile de matematică, pantalonii, vesta și cămașa de schimb, sucul de portocale, laptele, clementinele, conservele cu cremă de ouă și cu fasole coaptă.

Deodată am auzit zgomot de pași și m-am întors și am văzut un alt polițist, nu cel care fusese în tren înainte, și-l vedeam prin ușă, în vagonul învecinat, și căuta ceva pe sub banchete. Și am ajuns la concluzia că nu-mi mai plac polițiștii atât de mult, așa că m-am dat jos din tren.

Iar când am văzut cât de mare era sala în care se afla trenul și am auzit ce larmă asurzitoare era acolo, a trebuit să îngenunchez preț de o clipă fiindcă am crezut că

o să cad. Iar când am îngenuncheat am calculat în care direcţie s-o iau şi am hotărât să pornesc în direcţia în care mersese trenul când a intrat în staţie, fiindcă dacă asta era ultima staţie, atunci aceea era direcţia în care se afla Londra.

Aşa că m-am ridicat în picioare şi mi-am imaginat o linie roşie groasă care mergea paralel cu trenul până la poarta de la celălalt capăt şi am păşit de-a lungul ei spunând: „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept..." la fel ca şi înainte.

Iar când am ajuns la poartă, un bărbat mi-a spus:

— Cred că te caută cineva, puiule.

Iar eu am întrebat: „Cine mă caută?" — fiindcă m-am gândit că ar putea să fie mama şi că poliţistul din Swindon o sunase la numărul de telefon pe care i-l spusesem.

Dar el a spus:

— Un poliţist.

Iar eu i-am spus:

— Ştiu.

Iar el a spus:

— Oh, desigur. Atunci, aşteaptă aici şi mă duc eu să le spun.

Apoi s-a dus înapoi pe lângă tren.

Aşa că am continuat să merg. Şi aveam din nou senzaţia aia dureroasă de balon care mi se umflă în piept şi mi-am lipit palmele de urechi şi m-am dus şi m-am sprijinit de zidul unei mici prăvălii pe care scria **Rezervări pentru hotel şi cinema la tel: 0207 402 5164** în centrul unei săli mari şi apoi mi-am luat mâinile de la urechi şi am gemut ca să acopăr zgomotul şi m-am uitat în jur la toate indicatoarele ca să văd dacă eram în Londra. Iar indicatoarele arătau aşa:

Sweet Pastries **Heathrow Airport Check-In Here** *Bagel Factory* **EAT** ***excellence and taste*** **YO!** sushi **Stationlink** Buses **W H Smith** MEZZANINE **Heathrow Express** Clinique First Class Lounge FULLERS **easyCar.com** ***The Mad Bishop*** **and Bear Public House** Fuller's London Pride Dixons **Our Price** Paddington Bear at Paddington Station **Tickets** Taxis **Toilets** First Aid **Eastbourne Terrace** ███**ing-ton** Way Out **Praed Street The Lawn** Q Here Please Upper Crust Sainsbury's **Local** ⓘ **Information** GREAT WESTERN FIRST Ⓟ Position Closed **Closed** Position Closed Sock Shop Fast Ticket Point **Millie's Cookies** Coffee FERGIE TO STAY AT MANCHESTER UNITED **Freshly Baked Cookies and Muffins** Cold Drinks **Penalty Fares** Warning **Savoury Pastries** Platforms 9-14 ***Burger King*** **Fresh Filled!** the reef° café bar **business travel** *special edition* TOP 75 ALBUMS Evening Standard

Dar după câteva secunde arătau așa:

Sweathr██owO▮Airpheck-l*agtory*EAenceandtaste YO! suuSetHeesortCWHSmithEANEINStatnH✳ioe*adBho* athrnieFirlassLoULLERnreHe*B*SeasyCar.com*TheMp*anard BebleFuler'sLonPrndoidePaiesstrDzzixonsOur*is*PPurdEboi ceicHousPatCngtoneaswatPoagtonTetsTa*elFac* Toil eddistsFirs– ta *Bu*ngfeFi5us✱✖HPDNLeTerrace█ ███ingtonW✞astayStatio nlinkOutClosedⓘ& qed3iniBr1uowo[CliPraicxiskedPointDrStreetTheLy

pentru că erau prea multe și creierul meu nu funcționa cum trebuie, ceea ce m-a înfricoșat, așa că am închis din nou ochii și am numărat încet până la 50, dar fără să le mai ridic la cub. Și în timp ce stăteam acolo mi-am desfăcut în buzunar briceagul militar multifuncțional, ca să mă simt în siguranță, și l-am strâns tare în mână.

Pe urmă mi-am strâns degetele în așa fel încât să fac un mic tub și, după ce am deschis ochii, am privit prin tub ca să mă pot uita doar la câte un indicator, pe rând, și după mult timp am văzut un indicator pe care scria ⓘ **Informații** și era deasupra ferestrei unui mic magazin.

Atunci s-a apropiat de mine un bărbat îmbrăcat în haină albastră și pantaloni albaștri și încălțat cu niște pantofi maro, iar în mână ținea o carte. El mi-a spus:

— S-ar părea că te-ai rătăcit.

Așa că am scos briceagul meu multifuncțional.

Iar el a spus: „Ho! Ho! Ho! Ho!" și și-a ridicat mâinile cu degetele desfăcute în evantai, ca și cum ar fi vrut ca și eu să-mi desfac degetele în evantai și să-i ating de-

getele fiindcă voia să-mi spună că mă iubește, dar a făcut-o cu amândouă mâinile, nu cum făceau tata și mama, și nici nu știam cine e.

După care s-a întors de unde venise.

Așa că m-am dus la magazinul unde scris ⓘ **Informații** și îmi simțeam inima bătându-mi foarte tare, iar în urechi auzeam un zgomot ca de ocean. Iar când am ajuns la fereastră am spus:

— Aici e Londra?

Dar nu era nimeni în spatele ferestrei.

Pe urmă cineva s-a așezat în spatele ferestrei și era o negresă cu unghii foarte lungi, vopsite în roz, iar eu am repetat:

— Aici e Londra?

Iar ea a spus:

— Desigur, drăguțule.

Iar eu am mai întrebat o dată:

— Aici e Londra?

Iar ea a spus:

— E Londra, într-adevăr.

Am spus:

— Cum ajung la adresa 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG?

— Păi, unde-i asta?

— E în 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG. Iar uneori poți să o scrii *451c Chapter Road, Willesden, Londra NW2 5NG.*

Iar doamna mi-a spus:

— Iei tubul* până la Willesden Junction, drăguțule. Sau Willesden Green. Trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

---

* În Anglia, metroului i se mai spune și *the tube*, cuvânt care înseamnă totodată și tub, conductă, țeavă etc. (*n. t.*).

Iar eu am întrebat:

— Ce fel de tub?

Iar ea a spus:

— Tu chiar vorbești serios?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar ea a spus:

— Uite colo. Vezi scara aia mare cu escalatoare? Vezi indicatorul ăla? Zice *Metrou*. Iei Bakerloo Line până la Willesden Junction sau Jubilee până la Willesden Green. Ai înțeles, drăguțule?

M-am uitat în direcția în care arăta și am văzut o scară mare care cobora sub pământ, iar deasupra ei era un indicator mare care arăta așa:

Și mi-am zis „Pot să fac asta", fiindcă mă descurcasem destul de bine până atunci și ajunsesem la Londra și urma s-o găsesc pe mama mea. Și a trebuit să-mi spun în gând „Oamenii sunt ca niște vaci pe un câmp", și am fost nevoit să mă uit tot timpul în față și să desenez o linie roșie groasă pe podea, în imaginea încăperii mari pe care o aveam în cap, și să merg de-a lungul ei.

Am traversat acea încăpere mare până la escalatoare. Și am ținut strâns în buzunar briceagul meu militar multifuncțional, iar în celălalt buzunar l-am ținut pe Toby, ca nu cumva să scape.

Iar *escalatoarele* erau o scară care se mişca, iar oamenii păşeau pe ea şi îi ducea în jos şi în sus, ceea ce m-a făcut să râd, fiindcă nu mă mai urcasem niciodată pe aşa ceva şi era ca o chestie dintr-un film de science fiction despre viitor. Dar n-am vrut s-o folosesc, aşa că am coborât pe scara normală.

Pe urmă am ajuns într-o încăpere subterană mai mică şi erau foarte mulţi oameni şi mai erau nişte stâlpi care aveau în partea de jos nişte lumini albastre în pământ, iar astea mi-au plăcut, însă oamenii nu mi-au plăcut, aşa că am văzut o cabină foto ca aceea în care am intrat pe 25 martie 1994 ca să-mi fac pozele de paşaport, şi am intrat în cabina foto fiindcă era ca un dulap şi m-am simţit mai în siguranţă şi puteam să mă uit afară prin draperia de la intrare.

Şi am făcut pe detectivul urmărind ce se întâmplă şi am văzut că oamenii introduceau nişte bilete în porţile cenuşii, după care treceau prin ele. Iar unii oameni cumpărau bilete de la nişte maşini mari şi negre lipite de perete.

Şi am urmărit 47 de oameni făcând asta şi am memorat ce aveam de făcut. Pe urmă mi-am imaginat o linie roşie pe podea şi m-am dus către peretele pe care era lipit un afiş ce conţinea o listă cu locuri unde puteai să mergi, iar lista era alfabetică şi am văzut că la Willesden Green scria 2,20 lire şi apoi m-am dus la una dintre maşini, care avea un mic ecran unde scria **APĂSAŢI TIPUL BILETULUI**, iar eu am apăsat butonul pe care-l apăsase majoritatea oamenilor, şi anume **ADULT 1 PERSOANĂ** şi **2,20** lire, iar pe ecran a apărut **INTRODUCEŢI 2,20** lire, aşa că am introdus 3 monede de 1 liră în fantă, s-au auzit nişte clinchete iar pe ecran a apărut **LUAŢI BILETUL ŞI RESTUL**, iar în gaura din partea de jos a

mașinii a apărut un bilet, alături de o monedă de 50 de penny, o monedă de 20 de penny și una de 10 penny, așa că am pus monedele în buzunar și m-am dus la una dintre porțile cenușii unde am introdus biletul în fantă, iar aceasta l-a absorbit și l-a scos din nou afară în cealaltă parte a porții. Iar cineva a spus „Mișcă-te odată!", iar eu am scos zgomotul acela de câine care latră și am pășit înainte, iar poarta s-a deschis de data asta, iar eu mi-am luat biletul așa cum făceau și ceilalți oameni, și mi-au plăcut porțile alea cenușii, fiindcă și acestea semănau cu ceva ce văzusem într-un film science-fiction despre viitor.

Pe urmă a trebuit să mă lămuresc în care parte să merg, așa că m-am rezemat de un perete, în așa fel încât oamenii să nu mă atingă, și am văzut un indicator pentru **Bakerloo Line** și **District and Circle Line**, dar nici unul pentru **Jubilee Line**, cum spusese doamna aceea, așa că mi-am făcut un plan, și anume să merg la *Willesden Junction pe Bakerloo Line.*

Și am mai văzut un indicator pentru Bakerloo Line, care arăta așa:

← Bakerloo Line **peronul 3** **peronul 4**

Harrow & Wealdstone =
Kenton
South Kenton
North Wembley
Wembley Central
Stonebridge Park
Harlesden
Willesden Junction =
Kensal Green
Queens Park
↑ Kilburn Park
Maida Vale
Warwick Avenue
Paddington =
Edgware Road
Marylebone =
↓ Baker Street
Regent's Park
Oxford Circus
Piccadilly Circus
Charing Cross =
Embankment
Waterloo =
Lambeth North
Elephant & Castle =

După ce am citit toate cuvintele, am găsit **Willesden Junction**, aşa că am urmat săgeata care arăta ← şi am intrat în tunelul din stânga, care avea pe mijloc un gard, iar oamenii mergeau drept înainte pe partea stângă a gardului, şi veneau în sens opus pe cealaltă parte, la fel ca pe şosea, aşa că am mers şi eu pe partea stângă, iar tunelul o cotea la stânga şi apoi au apărut alte porţi şi un indicator pe care scria **Bakerloo Line** care arăta în jos spre un escalator, aşa că am fost nevoit să cobor cu escalatorul şi a trebuit să mă ţin de balustrada de cauciuc, care se mişca şi ea, aşa că n-am căzut, iar oamenii stăteau aproape de mine şi am vrut să-i lovesc ca să-i fac să plece, dar nu i-am lovit din cauza avertismentului.

Şi pe urmă am ajuns la baza escalatorului şi a trebuit să sar de pe el, dar m-am împiedicat şi m-am ciocnit de cineva care a zis „Uşurel", şi erau două direcţii în care puteai să mergi şi una dintre ele era **Nord**, iar eu m-am dus într-acolo fiindcă **Willesden** era în jumătatea de sus a hărţii, iar partea de sus înseamnă întotdeauna „nord" pe hărţi.

Pe urmă m-am pomenit într-o altă gară de trenuri, dar era foarte mică şi era într-un tunel şi nu era decât o linie ferată, iar pereţii erau curbaţi şi acoperiţi cu reclame mari pe care scria **IEŞIRE** şi **Muzeul Transporturilor din Londra** şi **Luaţi-vă un răgaz ca să regretaţi cariera pe care v-aţi ales-o** şi **JAMAICA** şi **⇄ Căile Ferate Britanice** şi **🚭 Fumatul interzis** şi **Nu staţionaţi** şi **Nu staţionaţi** şi **Nu staţionaţi** şi **Pentru staţiile de după Queen's Park luaţi primul tren şi schimbaţi la Quenn's Park dacă e necesar** şi **Hammersmith şi City Line** şi **Eşti mai aproape de mine decât familia mea**. Şi erau foarte mulţi oameni care stăteau în acea gară mică, care nu avea nici o fereastră fiindcă era sub pământ, şi nu mi-a

plăcut asta, așa că am găsit o banchetă și m-am așezat la un capăt al banchetei.

Și deodată o mulțime de oameni a început să intre în gara aceea mică. Cineva s-a așezat în cealaltă parte a băncii și era o doamnă care avea o servietă neagră, pantofi violet și o broșă în formă de papagal. Iar oamenii continuau să vină în gara cea mică așa încât a devenit și mai aglomerată decât gara cea mare. Și pe urmă n-am mai putut să văd zidurile, iar partea din spate a hainei cuiva mi-a atins genunchiul și mi s-a făcut rău și am început să gem foarte tare, iar doamna de pe bancă s-a ridicat în picioare și nimeni nu s-a mai așezat. Și mă simțeam ca atunci când am avut febră și a trebuit să stau în pat ziua-ntreagă și mă durea tot corpul și nu puteam nici să merg, nici să mănânc, nici să dorm și nici să fac exerciții de matematică.

Și deodată s-a auzit un zgomot ca de oameni care se luptă cu săbiile și am simțit un vânt puternic și a început să se audă un uruit, iar eu am închis ochii și uruitul s-a auzit și mai tare și am început să gem foarte tare, însă nu mai reușeam să acopăr zgomotul și mi s-a părut că gara cea mică o să se prăbușească sau că a izbucnit vreun incendiu pe undeva, iar eu am să mor. După aceea uruitul s-a transformat într-un clănțănit și un scrâșnet, care s-au atenuat treptat până când au încetat, dar eu am ținut ochii închiși, fiindcă mă simțeam mai în siguranță dacă nu vedeam ce se întâmplă. Pe urmă am auzit din nou oamenii mișcându-se, fiind mai multă liniște. Am deschis ochii. La început n-am putut să văd nimic, fiindcă erau prea mulți oameni. Pe urmă am văzut că se urcau într-un tren care nu fusese acolo mai devreme și uruitul fusese provocat de acel tren. Iar pe față mi se prelingea transpirația de sub păr și am început să scâncesc,

nu să gem, ci altfel, ca un câine rănit, și am auzit sunetul, dar nu mi-am dat seama de la început că eu îl scosesem.

Pe urmă ușile trenului s-au închis și trenul s-a pus în mișcare și a uruit din nou, dar de data asta nu la fel de tare, și 5 vagoane au trecut și au intrat în tunelul de la capătul micii gări, după care s-a făcut liniște din nou și toți oamenii mergeau în tunelurile care ieșeau din gară.

Iar eu începusem să tremur și voiam să fiu din nou acasă, dar pe urmă mi-am dat seama că nu puteam să fiu acasă, fiindcă acolo era tata, iar el îmi spusese o minciună și-l omorâse pe Wellington, ceea ce însemna că aceea nu mai era casa mea, acum casa mea era 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG și m-am speriat, deoarece îmi trecuse prin minte un gând nepotrivit ca „aș vrea să fiu din nou acasă", pentru că asta însemna că mintea nu-mi mai funcționa cum trebuie.

Pe urmă alți oameni au venit în gara cea mică, iar gara s-a aglomerat și apoi uruitul s-a auzit din nou, iar eu am închis ochii și mi s-a făcut rău și am avut senzația că mi se umflă un balon în piept și balonul s-a făcut atât de mare încât nu mai puteam să respir. După care oamenii au plecat cu trenul și gara cea mică s-a golit din nou. Apoi s-a umplut iarăși cu oameni și un alt tren a sosit scoțând același uruit. Și de data asta a fost exact ca atunci când ai febră, fiindcă voiam să se oprească, așa cum poți să tragi din priză ștecherul unui computer atunci când se blochează, căci voiam să adorm, astfel încât să nu mai fiu nevoit să gândesc, deoarece singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de mult mă făcea să sufăr, fiindcă nu mai era loc în mintea mea și pentru altceva, dar nu puteam să adorm și a trebuit să stau acolo și n-aveam altceva de făcut decât să aștept și să sufăr.

223

Iar acum urmează o nouă descriere, fiindcă Siobhan a spus că trebuie să fac și niște descrieri, și e o descriere a unei reclame care se găsea pe peretele de vizavi de mine al micii gări, dar nu-mi mai pot aminti toată reclama, deoarece am crezut că o să mor.

Iar reclama spunea:

Vacanță de **vis**,
gândește **Kuoni**
în **Malaiezia**

și în spatele textului era o fotografie mare cu 2 urangutani, care stăteau atârnați de niște crengi, iar în spatele lor erau niște copaci, dar frunzele erau neclare, fiindcă obiectivul aparatului foto se focalizase asupra urangutanilor, nu asupra frunzelor, iar urangutanii se mișcau.

Iar *urangutan* vine de la cuvântul malaizian ***ōranghūtan*** care înseamnă *omul din pădure.*

Iar reclamele sunt imagini sau programe de televiziune menite să te facă să cumperi lucruri cum ar fi mașini ori Snickers sau să folosești serviciile unui anumit furnizor de Internet. Dar aceasta era o reclamă care voia să te convingă să pleci în vacanță în Malaiezia. Malaiezia se află în Asia de Sud-Est și e alcătuită din Malaiezia peninsulară și din Sabah, Sarawak și Labuan, iar capitala este Kuala Lumpur, muntele cel mai înalt fiind Kinabalu, de 4101 metri, dar asta nu era trecut în reclamă.

Iar Siobhan mi-a zis că oamenii se duc în vacanță ca să vadă lucruri noi și să se relaxeze, dar pe mine asta nu m-ar relaxa, și apoi poți să vezi lucruri noi uitându-te la pământ prin microscop sau desenând forma solidului care se alcătuiește atunci când 3 tije rotunde, de grosimi egale, se intersectează la unghiuri drepte. Și eu cred că sunt atât de multe lucruri într-o singură casă, încât ți-ar lua ani de zile ca să te gândești la toate cum se cuvine. Și, în același timp, un lucru este interesant fiindcă te gândești la el și nu pentru că ar fi nou. De exemplu, Siobhan mi-a arătat că poți să-ți umezești degetul și să freci buza unui pahar subțire, făcându-l astfel să scoată un sunet melodios. Și poți să pui cantități diferite de apă în mai multe pahare și acestea vor emite sunete diferite, fiindcă au ceea ce se cheamă *frecvențe de rezonanță*, și în felul ăsta poți să cânți ***Trei șoareci orbi***. Mulți oameni au pahare subțiri în casele lor, dar nu știu că pot să facă asta.

Iar textul reclamei spunea:

Malaiezia, adevărata Asie.

Priveliștile și miresmele te vor face să-ți dai seama că ai ajuns într-o țară a contrastelor. Vei desco-

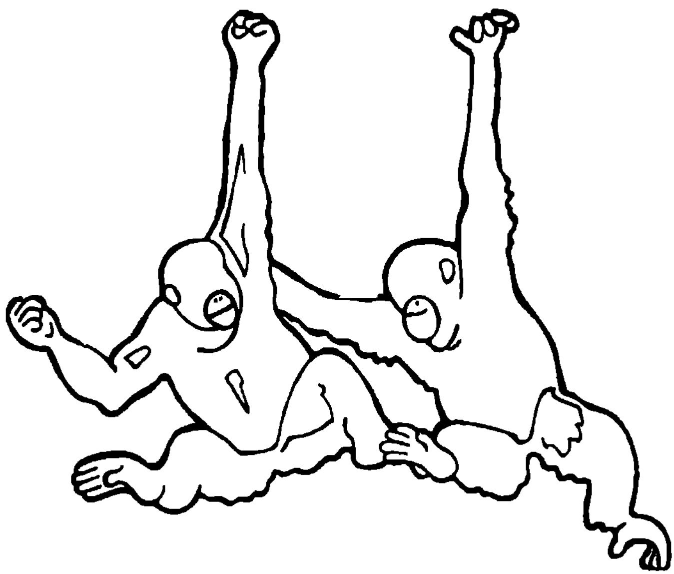
peri împletindu-se aspecte tradiționale, naturale și cosmopolitane. Zilele petrecute în oraș, în rezervațiile naturale și pe plajele însorite îți vor lăsa amintiri de neuitat. Prețuri începând de la 575 de lire de persoană.

Sunați-ne la 01306 747000, vorbiți cu agentul dumneavoastră de turism sau vizitați lumea la www.kuoni.co.uk

O altfel de lume.

Și mai erau alte trei imagini, foarte mici, și acestea înfățișau un palat și o plajă și un palat.

Și iată cum arătau urangutanii:

227

Mi-am ţinut ochii închişi şi nu m-am uitat deloc la ceasul de la mână. Iar sosirea şi plecarea trenurilor din staţie era ritmică, asemenea unei muzici sau a unei bătăi în tobe. Şi era ca atunci când numeri şi spui „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept...", aşa cum m-a învăţat Siobhan să fac ca să mă calmez. Iar eu îmi spuneam în gând: „Sosire tren. Oprire tren. Plecare tren. Linişte. Sosire tren. Oprire tren. Plecare tren...", ca şi cum trenurile ar fi fost doar în mintea mea. În mod normal nu-mi imaginez lucruri care nu se întâmplă, căci e o minciună şi asta mă sperie, dar era mai bine decât să mă uit cum sosesc şi pleacă trenurile din staţie, fiindcă asta mă speria şi mai tare.

Aşa că n-am deschis ochii şi nu m-am uitat la ceas. Şi era ca şi cum m-aş fi aflat într-o cameră întunecoasă, cu draperiile trase, aşa că nu puteam să văd nimic, ca atunci când te trezeşti noaptea şi singurele sunete pe care le auzi sunt cele din mintea ta. Şi asta m-a făcut să mă simt mai bine, căci era ca şi cum gara cea mică n-ar fi fost acolo, în afara capului meu, iar eu mă aflam în pat şi în siguranţă.

Iar pe urmă momentele de liniște dintre sosirile și plecările trenurilor au devenit tot mai lungi. Și puteam sesiza că erau mai puțini oameni în stație când trenul nu era acolo, așa că am deschis ochii și m-am uitat la ceas, care arăta 8:07 p.m., ceea ce însemna că stătusem pe bancă aproximativ 5 ore, dar nu mi se păruse că trecuseră 5 ore, în afară de faptul că mă durea fundul și mi se făcuse foame și sete.

Atunci mi-am dat seama că Toby lipsea, căci nu mai era în buzunarul meu, și nu voiam ca el să dispară, fiindcă nu eram în casa tatei sau în casa mamei și nu avea cine să-i dea de mâncare în gara cea mică, iar el avea să moară sau putea să fie călcat de un tren.

Pe urmă m-am uitat la tavan și am văzut o cutie lungă și neagră, care era un indicator, și acolo scria:

```
1   Harrow & Wealdstone   2 min
3   Queens Park           7 min
```

Iar pe urmă linia de jos s-a deplasat în sus și a dispărut și în locul ei a apărut o altă linie, astfel încât acum pe indicator scria:

```
1 Harrow & Wealdstone   1 min
2 Willesdon Junction    4 min
```

După care s-a schimbat din nou și scria:

```
1 Harrow & Wealdstone
** ATENȚIE TRENUL SOSEȘTE ÎN STAȚIE **
```

Pe urmă am auzit sunetul ca de luptă cu săbiile și uruitul unui tren care intra în stație și am dedus că un-

deva exista un computer mare care știa unde se aflau toate trenurile și trimitea mesaje la cutiile negre din gările mici ca acestea să anunțe când soseau trenurile, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, fiindcă totul se făcea într-o anumită ordine și conform unui plan.

Trenul a sosit în gara cea mică, a oprit și 5 oameni s-au urcat în tren și o altă persoană a venit alergând în stație și s-a urcat, iar 7 oameni s-au dat jos din tren după care ușile s-au închis automat și trenul a plecat. Iar când a sosit următorul tren nu am mai fost așa de speriat, pentru că pe indicator scria TRENUL SOSEȘTE ÎN STAȚIE, așa că știam ce-o să se întâmple.

Pe urmă am hotărât să-l caut pe Toby, fiindcă în stație nu erau decât 3 oameni. Așa că m-am ridicat și am început să-l caut prin toată stația și pe la ușile care dădeau în tuneluri, dar nu l-am văzut pe nicăieri. Pe urmă m-am uitat în porțiunea neagră, situată în partea de jos, unde se aflau șinele.

Și deodată am văzut doi șoareci care erau negri, fiindcă erau plini de mizerie. Și mi-a plăcut asta, căci îmi plac șoarecii și șobolanii. Dar ei nu erau Toby, așa că mi-am continuat căutarea.

Pe urmă l-am văzut pe Toby, care era tot în șanțul unde se aflau șinele, și am știut că era Toby fiindcă era alb și avea pe spate o pată maro în formă de ou. Așa că m-am dat jos de pe peron. Iar Toby mânca un gunoi care era un ambalaj vechi de bomboană. Iar cineva a strigat:

— Dumnezeule! Ce faci acolo?

M-am aplecat să-l prind pe Toby, dar a fugit. M-am dus după el și m-am aplecat din nou și am spus, „Toby... Toby... Toby" și am întins mâna ca să mi-o poată mirosi și să simtă că era a mea.

Iar cineva a spus:

— Ieși de-acolo, 'tui mama mă-sii!

Atunci m-am uitat în sus și am văzut că era bărbatul îmbrăcat în pelerină de ploaie verde, care avea niște pantofi negri și i se vedeau ciorapii gri cu niște rombulețe.

Iar eu am strigat: „Toby... Toby...", dar el a fugit din nou.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a încercat să mă înșface de umăr, așa că am țipat. Și deodată am auzit din nou zgomotul ca de luptă cu săbii, iar Toby a început din nou să fugă, dar de data asta a fugit în cealaltă parte, trecând pe lângă picioarele mele, așa că am reușit să-l prind de coadă.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— Of, Dumnezeule! Of, Dumnezeule!

Apoi am auzit uruitul și l-am ridicat pe Toby și l-am apucat cu amândouă mâinile, iar el m-a mușcat de deget și a început să curgă sângele, așa că am țipat, iar Toby a încercat să sară din mâinile mele.

Pe urmă uruitul s-a auzit și mai tare și m-am întors și am văzut trenul apărând din tunel, ceea ce însemna că urma să mă calce și să mă omoare, așa că am încercat să mă cațăr pe peron, dar era prea înalt iar eu îl țineam pe Toby cu ambele mâini.

Apoi bărbatul cu rombulețe pe ciorapi m-a apucat și m-a tras în sus, iar eu am țipat, dar a continuat să mă tragă până am ajuns pe peron și amândoi am căzut, iar eu am continuat să țip fiindcă mă durea umărul. Și atunci trenul a intrat în stație, iar eu m-am ridicat în picioare și am alergat din nou la bancă și l-am băgat pe Toby în buzunarul hainei, iar el a rămas foarte tăcut și n-a mai mișcat.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi stătea în picioare lângă mine și a spus:

— De-a ce mama dracului te jucai tu acolo?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar el a spus:

— Ce făceai acolo?

Atunci ușile s-au deschis și oamenii s-au dat jos din tren, iar în spatele bărbatului cu rombulețe pe ciorapi s-a oprit o doamnă care căra o cutie de chitară, așa cum are și Siobhan.

Iar eu am spus:

— Îl căutam pe Toby. El e șobolanul meu.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— Sfinte Sisoe!

Iar doamna cu cutia de chitară a întrebat:

— E teafăr?

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— Cine, el? A avut mare noroc. Dumnezeule! Auzi, un șobolan! Fir-ar să fie! Trenul meu!

S-a repezit la tren și a bătut cu pumnii în ușa închisă, dar trenul a luat-o din loc și el a spus:

— Dar-ar dracii!

Iar doamna cu cutia de chitară a spus:

— Ești teafăr?

Și mi-a atins brațul, așa că am țipat din nou.

Iar ea a spus:

— Bine, bine. Liniștește-te.

Iar pe cutia de chitară era un abțibild pe care scria:

Mă așezasem pe peron, iar femeia a lăsat un genunchi jos și a spus:

— Pot să te ajut cu ceva?

Iar dacă ar fi fost o profesoară de la școală aș fi putut să o întreb „Unde este 451c Chapter Road, Willesden, Londra NW2 5NG?"

Dar era o străină, așa că i-am spus: „Stai mai departe" — fiindcă nu-mi plăcea ca ea să fie atât de aproape de mine. Apoi i-am spus:

— Am un briceag militar multifuncțional care are o lamă zimțată și poți să retezi cu ea degetele cuiva.

Iar ea a spus:

— Bine, băiete. Am să iau asta drept un răspuns negativ.

După care s-a ridicat și a plecat.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— E nebun de legat. Dumnezeule!

Și-și tampona fața cu o batistă, iar pe batistă se vedea sânge.

Pe urmă a venit un alt tren și bărbatul cu rombulețe pe ciorapi și doamna cu cutia de chitară s-au urcat în el și au plecat.

Iar după ce au mai trecut 8 trenuri, am hotărât să mă urc într-un tren și să mă gândesc după aia la ce am să fac.

Așa că m-am urcat în trenul următor.

Iar Toby a încercat să iasă din buzunar, așa că l-am luat și l-am băgat în buzunarul exterior, ținându-l acolo cu mâna.

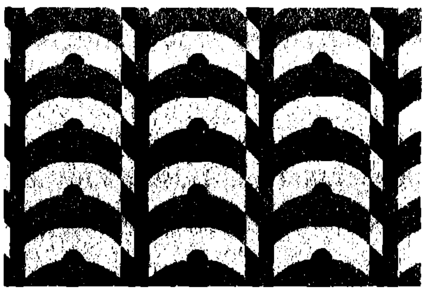
În vagon erau 11 oameni și nu-mi place să fiu în aceeași încăpere cu 11 oameni, pe deasupra și într-un tunel, așa că m-am concentrat asupra lucrurilor din vagon. Erau acolo indicatoare pe are scria **Sunt 53963 de vile de**

vacanţă în Scandinavia şi Germania şi **VITABIOTICS** şi **3435** şi **Amendă 10 lire pentru neprezentarea biletului la control** şi **Descoperiţi aurul, apoi bronzul** şi **TVIC** şi **EPBIC** şi **sugi pixul** şi **Nu vă rezemaţi de uşi — pericol de cădere** şi **BRV** şi **Con. IC** şi **VORBEŞTE LUMII**.

Iar pe pereţi era un model care arăta aşa:

Şi scaunele aveau un model, care arăta aşa:

Pe urmă trenul s-a legănat foarte tare şi a trebuit să mă ţin de o bară de susţinere şi am intrat într-un tunel şi era zgomotos şi am închis ochii şi îmi simţeam sângele pulsând în părţile laterale ale gâtului.

Şi apoi am ieşit din tunel şi am intrat într-o altă gară mică numită **Warwick Avenue** şi numele ei era scris cu litere mari pe perete, iar asta mi-a plăcut, fiindcă aşa ştiai unde mergi.

Am cronometrat distanța dintre stații pe tot drumul până la Willesden Junction și toate intervalele de timp erau multipli de 15 secunde, după cum urmează:

Paddington	**0:00**
Warwick Avenue	**1:30**
Maida Vale	**3:15**
Kilburn Park	**5:00**
Queen's Park	**7:00**
Kensal Green	**10:30**
Willesden Junction	**11:45**

Iar când trenul a oprit la **Willesden Junction** și ușile s-au deschis automat, am coborât din tren. După aceea ușile s-au închis și trenul a plecat mai departe. Și toți cei care coborâseră au urcat pe o scară și au trecut peste un pod, în afară de mine, și pe urmă au mai rămas doar 2 oameni pe care-i puteam vedea, unul fiind un bărbat beat, cu pete maro pe haină și pantofii desperecheați, care cânta, dar nu auzeam ce cântă, iar celălalt era un indian care stătea într-o prăvălie, în spatele unei mici ferestre din perete.

N-am vrut să vorbesc cu nici unul dintre ei, fiindcă eram obosit și mort de foame și deja vorbisem cu o mulțime de străini, ceea ce e periculos, și cu cât mai multe lucruri periculoase faci, cu atât e mai probabil ca ceva rău să ți se întâmple. Dar nu știam cum să ajung la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG, așa că trebuia să întreb pe cineva.

Deci m-am dus la bărbatul din prăvălie și am spus:

— Unde este 451c Chapter Road, Londra, NW2 5NG?

Iar el a luat din raft o cărticică pe care mi-a întins-o, zicând:

— Doo nouă'ş'cinci.

Cartea se numea *Ghidul străzilor londoneze de la A la Z şi Indexul geografic al străzilor*. Am deschis-o şi am văzut că erau acolo o mulţime de hărţi.

Iar bărbatul din prăvălie a spus:

— Ai de gând să-l cumperi sau nu?

Iar eu i-am spus:

— Nu ştiu.

Iar el a zis:

— Ei, atunci, dacă nu te superi, ia-ţi ghearele murdare de pe el — şi mi-a luat cartea înapoi.

Atunci eu am spus:

— Unde e 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG?

La care el a spus:

— Ori cumperi ghidul, ori poţi să-ţi iei tălpăşiţa de-aci. Că doar n-oi fi enciclopedie ambulantă.

— Ăla este ghidul? am spus eu arătând spre carte.

Iar el a spus:

— Nu, e un crocodil cu mustăţi.

— Ăla este ghidul? am întrebat eu din nou, fiindcă nu era crocodil şi am crezut că n-am auzit bine din cauza accentului.

Atunci el a zis:

— Da, ăla e ghidul.

— Pot să-l cumpăr? am întrebat.

El n-a spus nimic.

— Pot să-l cumpăr? am întrebat din nou.

Iar el a spus:

— Două lire nouăzeci şi cinci, dar mai întâi îmi dai banii. Nu vreau s-o ştergi fără să plăteşti.

Şi atunci mi-am dat seama că atunci când spusese „doo nouă'ş'cinci" vrusese să spună 2,95 lire.

Atunci i-am dat 3 lire din banii mei, iar el mi-a dat restul exact ca la magazinul de acasă, după care m-am dus și m-am așezat pe pardoseală, rezemându-mă de perete exact ca individul cu haine murdare, dar la mare distanță de acesta, și am deschis cartea.

Iar în interiorul primei coperte era un plan mare al Londrei, având indicate pe el locuri ca **Abbey Wood** și **Poplar** și **Acton** și **Stanmore**. Și scria **CHEIA PAGINILOR CU PLANURI**. Iar planul era acoperit cu o grilă și fiecare pătrat al grilei era marcat cu două numere. Iar **Willesden** era în pătratul marcat cu **42** și **43**. Și am dedus că acelea erau numerele paginilor unde puteai găsi un plan a acelui pătrat din Londra, desenat la o scară mai mare. Și întreaga carte era un plan mare a Londrei, care însă fusese fragmentat, în așa fel încât să se poată aranja ca o carte, iar asta mi-a plăcut.

Dar Willesden Junction nu era la paginile 42 și 43. În schimb am găsit-o la pagina 58, care se afla chiar sub pagina 42 la **CHEIA PAGINILOR CU PLANURI** și se unea cu pagina 42. Și am căutat Willesden Junction parcurgând planul în spirală, ca atunci când căutam gara din Swindon, dar de data asta cu degetul pe plan.

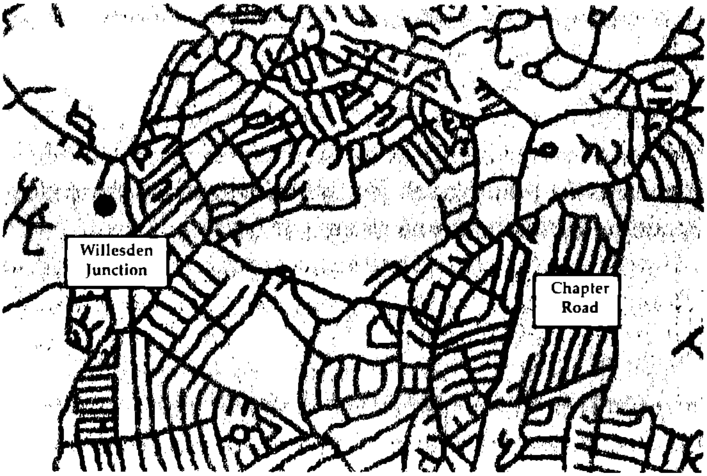
Iar bărbatul cu pantofii desperecheați a apărut în fața mea și a spus:

— O mare brânză. O, da. Dădacele. Niciodată. Mincinos nenorocit. Un mincinos al dracului de nenorocit.

După care a plecat.

Și mi-a luat mult timp să găsesc Chapter Road, fiindcă nu era la pagina 58. Era tot la pagina 42, dar era în pătratul 5C.

Iată cum arătau drumurile dintre Willesden Junction și Chapter Road.

Și ăsta a fost traseul meu:

Așa că am urcat scara, am trecut peste pod, am băgat biletul în mica poartă cenușie și am ieșit în stradă, unde erau un autobuz și o mașină mare cu un indicator pe ea pe care scria **Căile Ferate Engleze, Galeze și Scoțiene,**

dar era galben și m-am uitat în jur și era întuneric și se vedeau o mulțime de lumini strălucitoare, iar eu nu mai fusesem afară de foarte multă vreme și mi-a venit rău. Mi-am ținut pleoapele abia întredeschise și m-am uitat doar la forma drumurilor și așa am știut care erau drumurile **Station Approach** și **Oak Lane**, acestea fiind drumurile pe care trebuia să merg.

Așa că am început să merg, dar Siobhan a spus că nu trebuie să descriu tot ce s-a întâmplat, ci doar lucrurile care au fost interesante.

Așa că mi-a luat 27 de minute ca să ajung la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG și nu era nimeni înăuntru când am apăsat pe butonul de la **Apartamentul C**, și singurul lucru interesant care s-a întâmplat pe drum au fost 8 bărbați îmbrăcați în costume de vikingi, cu căști cu coarne, care strigau, dar nu erau vikingi adevărați, fiindcă vikingii au trăit cu aproape 2000 de ani în urmă, și de asemenea a trebuit să fac din nou pipi și m-am dus pe aleea de lângă un service auto numit **Burdett Motors**, care era închis, și nu mi-a plăcut să fac asta, dar n-am vrut să fac pe mine din nou, și în rest n-a mai fost nimic interesant.

Așa că am hotărât să aștept, cu speranța că mama nu era plecată în vacanță, fiindcă asta ar fi însemnat că putea să fie plecată o săptămână întreagă, dar am încercat să nu mă gândesc la asta, pentru că nu mă puteam întoarce la Swindon.

M-am așezat pe pământ în spatele tomberoanelor de gunoi din grădinița aflată în fața clădirii de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG, și asta era sub un tufiș mare. La un moment dat a venit o doamnă cu o cutie care avea un grilaj la un capăt și un mâner în partea de sus, ca acelea în care sunt duse pisicile la veterinar, dar

n-am putut să văd dacă era vreo pisică înăuntru, iar doamna avea pantofi cu toc și nu m-a văzut.

Pe urmă a început să plouă și din cauza asta m-am udat, iar apoi am început să tremur fiindcă era frig.

Era 11:32 când am auzit glasuri de oameni care mergeau pe stradă. Iar o voce spunea:

— Nu-mi pasă dacă ți s-a părut amuzant sau nu.

Și era vocea unei doamne. Iar o altă voce a spus:

— Judy, te rog, îmi pare rău.

Asta era o voce de bărbat. Iar cealaltă voce, care era a unei doamne, a replicat:

— Ei, poate că ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte să mă pui în postura aia complet ridicolă.

Iar aceea era vocea mamei.

Și mama a intrat în grădină, însoțită de domnul Shears, iar cealaltă voce era a lui. Așa că m-am ridicat și am spus:

— Nu erai în casă, așa că te-am așteptat.

Iar mama a spus:

— Christopher!

Iar domnul Shears a spus:

— Ce?!

Iar mama m-a luat în brațe și a spus:

— Christopher, Christopher, Christopher.

Dar eu am împins-o cât colo, fiindcă mă luase în brațe și nu mi-a plăcut, și am împins-o atât de tare încât am căzut.

Iar domnul Shears a spus:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Iar mama a spus:

— Iartă-mă, Christopher. Am uitat.

Eram întins pe pământ, iar mama și-a ridicat mâna dreaptă și și-a desfăcut degetele în evantai, ca să-i pot

atinge degetele, dar în acel moment am observat că Toby fugise din buzunarul meu, așa că trebuia să-l prind.

Iar domnul Shears a spus:

— Presupun că asta înseamnă că și Ed e aici.

Grădina era împrejmuită cu un zid, deci Toby nu putea să evadeze, căci ajunsese într-un colț și n-a putut să se cațere pe zid îndeajuns de repede așa că l-am prins, l-am băgat în buzunar și am spus:

— Îi este foame. Aveți ceva de mâncare pentru el, și niște apă?

Iar mama a întrebat:

— Unde e tatăl tău, Christopher?

Iar eu i-am spus:

— Cred că e la Swindon.

Iar domnul Shears a spus:

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Iar mama a spus:

— Dar cum ai ajuns aici?

Dinții îmi clănțăneau din pricina frigului și nu-i puteam opri, și am spus:

— Am venit cu trenul. Și mi-a fost foarte frică. Și am luat cardul lui tata ca să pot scoate bani și un polițist m-a ajutat. Dar pe urmă a vrut să mă ducă înapoi la tata. Și era în tren cu mine. Dar pe urmă n-a mai fost.

Iar mama a spus:

— Christopher, ești ud leoarcă. Roger, nu sta acolo ca o stană de piatră.

Pe urmă a spus:

— Of, Doamne, Christopher. N-am... n-am crezut că o să... De ce ai venit aici singur?

Iar domnul Shears a spus:

— Aveți de gând să intrați sau să stați afară toată noaptea?

Iar eu am spus:

— Vreau să locuiesc cu tine, fiindcă tata l-a omorât pe Wellington cu o furcă și mi-e frică de el.

Iar domnul Shears a spus:

— Dumnezeule mare și bun!

Iar mama a spus:

— Roger, te rog. Haide, Christopher, să mergem înăuntru și să vedem ce facem cu hainele alea ude.

Așa că m-am ridicat în picioare și am intrat în casă, iar mama a spus:

— Mergi după Roger.

Și am mers după domnul Shears pe scări și am ajuns pe un palier și la o ușă pe care scria Apartamentul C, și mi-a fost frică să intru pentru că nu știam ce e înăuntru.

Iar mama a spus:

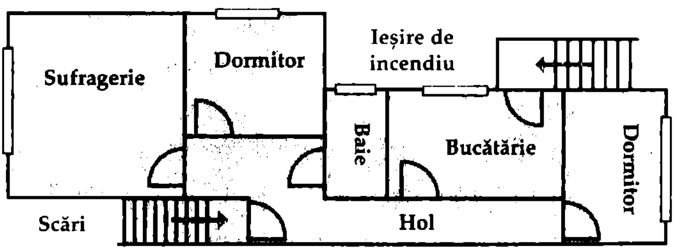
— Haide, intră, să nu pățești vreo dandana!

Dar eu nu știam ce înseamnă *să nu pățești vreo dandana* și am intrat în casă.

Apoi mama a spus:

— O să-ți pregătesc baia.

Iar eu m-am plimbat prin tot apartamentul ca să-mi fac în minte un plan al acestuia și astfel să mă simt mai în siguranță, iar apartamentul arăta așa:

Pe urmă, mama m-a pus să-mi dau hainele jos de pe mine și să intru în baie și mi-a spus că pot să folosesc prosopul ei, care era de culoare violet, cu flori verzi la un capăt. Și i-a dat lui Toby o farfurie cu apă și niște fulgi de cereale, iar eu l-am lăsat să alerge prin baie. Și a făcut trei răhăței sub chiuvetă, pe care i-am luat și i-am aruncat la toaletă, după care m-am întors în cadă fiindcă apa era călduță și plăcută.

Apoi mama a intrat în baie, s-a așezat pe scaunul toaletei și m-a întrebat:

— Ți-e mai bine, Christopher?

Iar eu i-am spus:

— Sunt foarte obosit.

Iar ea a spus:

— Știu, dragul meu. Apoi a spus: Ești foarte curajos.

Iar eu am spus:

— Da.

Iar ea a spus:

— Nu mi-ai scris niciodată.

Iar eu am spus:

— Știu.

Apoi ea a spus:

— De ce nu mi-ai scris, Christopher? Ți-am scris atâtea scrisori. Mă tot gândeam că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor sau că v-ați mutat de acolo și că n-o să aflu niciodată unde te-ai dus.

Iar eu am spus:

— Tata a zis că ai murit.

Iar ea a spus:

— Ce?

Iar eu am spus:

— A zis că te-ai dus la spital, fiindcă aveai ceva la inimă. Și că pe urmă ai suferit un atac de cord și ai murit

şi toate scrisorile alea le-a ţinut într-o cutie pentru cămăşi în şifonierul din dormitorul lui, iar eu le-am găsit când căutam cartea pe care o scriu despre omorârea lui Wellington, iar el mi-a luat cartea şi a ascuns-o în cutia pentru cămăşi.

Atunci mama a spus:

— Doamne Dumnezeule!

Pe urmă n-a mai zis nimic vreme îndelungată. Apoi a scos un vaiet prelung, ca un animal dintr-un film de la televizor, despre viaţa în sălbăticie.

Şi nu mi-a plăcut că a făcut asta, fiindcă zgomotul a fost puternic, şi am spus:

— De ce faci aşa?

Iar ea n-a spus nimic un timp, după care a zis:

— Oh, Christopher. Îmi pare atât de rău.

Iar eu am spus:

— Nu e vina ta.

Pe urmă, ea a spus:

— Ticălosul! Ticălosul!

Apoi, după un timp, a spus:

— Christopher, lasă-mă să te ţin de mână. Doar o dată. Fă-o pentru mine. Vrei? N-o să te strâng tare.

Şi a întins mâna. Iar eu am spus:

— Nu-mi place ca oamenii să mă strângă de mână.

Iar ea şi-a tras mâna înapoi şi a spus:

— Nu. Bine. Nu-i nimic. Apoi a spus: Hai acum să ieşi din cadă ca să te ştergi, bine?

Am ieşit din cadă şi m-am şters cu prosopul violet. Dar n-aveam pijama, aşa că mi-am pus un tricou alb şi o pereche de pantaloni scurţi care erau ai mamei, dar nu m-a deranjat fiind foarte obosit. Şi în timp ce făceam asta, mama s-a dus în bucătărie şi mi-a încălzit nişte supă de tomate, fiindcă era roşie.

Pe urmă am auzit cum cineva deschide ușa apartamentului și era vocea unui bărbat străin afară, așa că am încuiat ușa de la baie. Și afară se auzea o ceartă și un bărbat a spus:

— Trebuie să vorbesc cu el.

Iar mama a spus:

— A trecut deja prin destule astăzi.

Iar bărbatul a spus:

— Știu. Dar tot trebuie să vorbesc cu el.

Atunci mama a bătut la ușă și a spus că un polițist vrea să-mi vorbească și că va trebui să deschid ușa. Și a mai spus că n-o să-l lase să mă ia de acolo și a promis. Așa că l-am luat pe Toby de jos și am deschis ușa.

Iar la ușă era un polițist și acesta a spus:

— Tu ești Christopher Boone?

Și i-am spus că eu sunt.

Iar el a spus:

— Tatăl tău spune că ai fugit de acasă. E adevărat?

— Da, i-am spus eu.

Iar el a spus:

— Dumneaei e mama ta? — și a arătat spre mama.

I-am spus:

— Da.

Iar el a spus:

— De ce ai fugit de acasă?

Atunci i-am spus:

— Pentru că tata l-a omorât pe Wellington, care este un câine, și mi s-a făcut frică de el.

Iar polițistul a spus:

— Așa mi s-a spus și mie.

Apoi m-a întrebat:

— Vrei să te întorci la Swindon, la tatăl tău, sau vrei să rămâi aici?

Iar eu i-am spus:
— Vreau să rămân aici.
Iar el a spus:
— Și ce părere aveți despre asta?
Iar eu am spus:
— Vreau să rămân aici.
Iar polițistul a spus:
— O clipă. Am întrebat-o pe mama ta.
Iar mama a spus:
— I-a spus lui Christopher că am murit.
Iar polițistul a spus:
— OK. Hai să... hai să nu intrăm într-o discuție despre cine și ce a spus. Vreau doar să știu dacă...
Iar mama a spus:
— Bineînțeles că poate să rămână.
Și atunci polițistul a spus:
— Ei bine, cred că, în ceea ce mă privește, problema e rezolvată.
Iar eu am spus:
— Și-o să mă duci înapoi la Swindon?
Iar el a spus:
— Nu.
Atunci am fost fericit, fiindcă puteam să rămân cu mama.
Iar polițistul a spus:
— Dacă soțul dumneavoastră vine pe-aici și vă face necazuri, dați-ne un telefon. Altfel, va trebui să vă descurcați singuri.
Apoi polițistul a plecat, iar eu mi-am mâncat supa de tomate, iar domnul Shears a stivuit niște cutii în camera de musafiri, ca să poată întinde pe podea o saltea pneumatică pe care să dorm, apoi m-am culcat.

Pe urmă m-am trezit, fiindcă în apartament se auzeau strigăte de oameni, și era 2:31 a.m. Iar unul dintre oameni era tata și mi s-a făcut frică. Dar ușa de la camera de musafiri nu se încuia.

Iar tata striga:

— Vorbesc cu ea, indiferent dacă-ți place sau nu. Și n-am să accept ca tocmai tu, dintre toți oamenii, să-mi spui ce să fac.

Iar mama a strigat:

— Roger, te rog. Nu...

Iar domnul Shears a strigat:

— Nu permit să mi se vorbească așa în casa mea.

Iar tata a strigat:

— Ba o să-ți vorbesc exact cum am chef.

Iar mama a strigat:

— N-ai nici un drept să vii aici.

Iar tata a strigat:

— Nici un drept? Nici un drept, zici? Păi, poate c-ai uitat, dar e fiul meu, fir-ar să fie!

Iar mama a strigat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în mintea ta de i-ai spus copilului toate lucrurile alea?

Iar tata a strigat:

— Ce-a fost în mintea mea? Tu ești cea care-a plecat de-acasă.

Iar mama a strigat:

— Așa că ai hotărât ca pur și simplu să mă elimini cu totul din viața lui, da?

Iar domnul Shears a strigat:

— Haide, eu zic să ne calmăm cu toții, nu credeți?

Iar tata a strigat:

— Păi, nu asta ai vrut?

Iar mama a strigat:

— I-am scris în fiecare săptămână. În fiecare săptămână.

Iar tata a strigat:

— I-ai scris? Şi la ce mama dracului crezi că i-ar fi folosit?

Iar domnul Shears a strigat:

— Ho, ho, ho! Ajunge!

Iar tata a strigat:

— I-am făcut de mâncare, i-am spălat hainele, m-am ocupat de el în fiecare week-end. L-am îngrijit de câte ori a fost bolnav. L-am dus la doctor. M-am îmbolnăvit de grijă ori de câte ori o pornea pe undeva noaptea. M-am dus la şcoală de fiecare dată când se bătea cu vreun copil. Şi tu? Ce-ai făcut? I-ai scris nişte amărâte de scrisori!

Iar mama a strigat:

— Deci ţi s-a părut normal să-i spui că maică-sa a murit!

Iar domnul Shears a strigat:

— Acum nu e momentul...

Iar tata a strigat:

— Tu, cară-te de-aici sau...

Iar mama a strigat:

— Ed, pentru Dumnezeu...

Iar tata a spus:

— Am de gând să-l văd. Şi dacă încercaţi să mă opriţi...

Pe urmă tata a intrat în camera mea. Dar eu aveam pregătit briceagul militar multifuncţional, cu lama zimţată desfăcută, în eventualitatea că m-ar fi atins. Iar mama a venit şi ea în cameră şi a spus:

— Nu-i nici o problemă, Christopher. N-o să-l las să-ţi facă nimic. Eşti în siguranţă.

Iar tata s-a lăsat pe genunchi lângă pat și a spus:

— Christopher?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar el a spus:

— Christopher, îmi pare foarte, foarte rău. Despre tot. Despre Wellington. Despre scrisori. Despre faptul că te-am făcut să fugi de acasă. N-am vrut nici o clipă... Îți promit că n-am să mai fac niciodată așa ceva. Hei, haide, băiete.

Apoi și-a ridicat mâna dreaptă și și-a desfăcut degetele în evantai, ca eu să-i pot atinge degetele, dar n-am făcut-o fiindcă mi-a fost frică.

Iar tata a spus:

— Fir-ar să fie, Christopher. Te rog.

Și lacrimile-i șiroiau pe obraji.

Și nimeni n-a spus nimic o vreme.

Apoi mama a spus:

— Cred că e timpul să pleci acum.

Dar vorbea cu tata, nu cu mine.

Pe urmă polițistul s-a întors, fiindcă domnul Shears sunase la secția de poliție, și i-a spus tatei să se calmeze și l-a scos din apartament.

Iar mama a spus:

— Acum, culcă-te, Christopher. Totul o să fie bine, îți promit.

Atunci, am adormit din nou.

229

În timp ce dormeam am avut unul dintre visele mele preferate. Uneori îl am și în timpul zilei, dar atunci înseamnă că visez cu ochii deschiși. Dar deseori îl visez și noaptea.

Și în visul ăsta aproape toți oamenii de pe pământ sunt morți, fiindcă au fost atacați de un virus. Dar nu e un virus normal. E ca un virus de computer. Iar oamenii se îmbolnăvesc din cauza semnificației spuselor unei persoane infectate sau a expresiei feței lor atunci când spun ceva, ceea ce înseamnă că oamenii pot să ia virusul și dacă se uită la o persoană infectată la televizor, iar asta înseamnă că se răspândește în toată lumea foarte rapid.

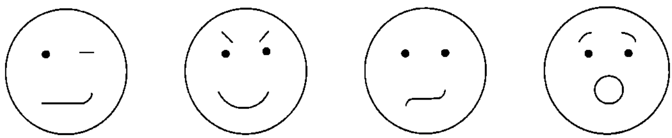
Iar când oamenii iau virusul, nu fac decât să stea tolăniți pe canapea, fără să mai facă nimic altceva, fără să mănânce sau să bea, așa că mor. Dar uneori am versiuni diferite ale visului, ca atunci când poți să vezi două versiuni diferite ale unui film, cea normală și cea care se cheamă *Director's Cut**, așa cum a fost cazul cu *Blade*

---

* Filmul în forma dorită de regizor, înainte de a i se face modificările pentru versiunea finală, destinată marelui public (*n. t.*).

Runner. Iar în unele versiuni ale visului, virusul îi face pe oameni să-şi distrugă maşinile, sau să se arunce în mare şi să se înece, ori să sară în apa râurilor, şi cred că versiunea asta e mai bună, fiindcă atunci nu sunt peste tot cadavre de oameni.

Şi până la urmă nu mai rămân pe pământ decât oamenii care nu se uită la feţele altor oameni şi care nu ştiu ce înseamnă aceste imagini:

iar aceştia sunt cu toţii oameni aparte, ca mine. Şi lor le place să stea singuri şi rareori se întâmplă să-i văd, fiindcă sunt precum Okapi din jungla din Congo, aceasta fiind o specie de antilopă, foarte sfioasă şi greu de găsit.

Iar eu pot să mă duc oriunde în lume şi ştiu că nimeni n-o să vorbească cu mine, şi nici n-o să mă atingă sau să-mi pună întrebări. Dar dacă eu nu vreau să merg nicăieri, nu trebuie să plec, şi pot să stau acasă şi să mănânc broccoli, portocale şi şireturi din lemn-dulce tot timpul, sau pot să mă joc la computer o săptămână întreagă, sau pot să stau pur şi simplu într-un colţ al camerei şi să frec o monedă de o liră înainte şi înapoi de suprafaţa ondulată a caloriferului. Şi nici nu trebuie să mă duc în Franţa.

Şi ies din casa tatei şi mă plimb pe stradă, şi e foarte liniştit, deşi e miezul zilei, şi nu se aude nici un zgomot în afară de ciripitul păsărelelor şi de vânt şi uneori se mai aude în depărtare câte-o clădire care se prăbuşeşte, iar dacă stau foarte aproape de semafor pot să aud câte un ţăcănit uşor când se schimbă culorile.

Și intru în casele oamenilor și mă joc de-a detectivul și pot să sparg ferestrele ca să intru, fiindcă oamenii sunt morți și nu mai contează. Și intru în magazine și iau tot ce doresc, cum ar fi biscuiți roz sau cremă de zmeură și mango, sau jocuri de computer, sau cărți și casete video.

Și iau o scară din duba tatei și mă sui pe acoperiș, iar când ajung la marginea acoperișului întind scara peste golul dintre acoperișuri ca să ajung la următorul, fiindcă în vis îți este îngăduit să faci orice.

Pe urmă găsesc cheile de la mașina cuiva și mă urc în acea mașină și pornesc la drum, și nu contează dacă mă ciocnesc de lucruri, și mă duc până la țărmul mării, iar acolo parchez mașina și cobor, iar afară plouă cu găleata. Și-mi iau o înghețată de la un magazin, și o mănânc. Apoi mă plimb pe plajă. Iar plaja e acoperită cu nisip și stânci mari și pe un promontoriu e un far, dar lumina nu e aprinsă pentru că paznicul farului e mort.

Iar eu intru în apă și vine un val și-mi udă pantofii. Și nu mă duc să înot de teama rechinilor. Și stau și mă uit la orizont și-mi scot rigla metalică lungă și o ridic paralel cu linia care unește cerul cu marea și astfel demonstrez că acea linie e o linie curbă și că pământul e rotund. Iar felul cum valul vine și-mi acoperă pantofii, după care se retrage, e ritmic, ca o muzică sau ca o bătaie de tobe.

Pe urmă îmi iau niște haine uscate din casa unei familii ai cărei membri sunt cu toții morți. Și mă duc acasă la locuința tatei, atât doar că nu mai e locuința tatei, e a mea. Și-mi prepar un Gobi Aloo Sag cu colorant alimentar roșu și un *milkshake* de băut, după care mă uit la un video despre Sistemul Solar, mă joc la computer și mă duc la culcare.

Iar apoi visul se termină și eu sunt fericit.

233

A doua zi de dimineața am mâncat tomate prăjite la micul dejun, și o conservă de fasole verde, pe care mama a încălzit-o în tigaie.

Pe la mijlocul micului dejun, domnul Shears a spus:

— În regulă. Poate să rămână câteva zile.

Iar mama a spus:

— O să rămână atât timp cât e nevoie să stea aici.

Iar domnul Shears a spus:

— Abia încăpem doi inși în apartamentul ăsta, darămite trei.

Iar mama a spus:

— Să știi că înțelege ce spui.

Iar domnul Shears a spus:

— Și ce-o să facă? Nu există o școală la care să se poată duce. Amândoi avem serviciu. E de-a dreptul ridicol.

Iar mama a spus:

— Roger, destul!

Pe urmă mi-a făcut un ceai de plante Red Zinger cu zahăr, dar nu mi-a plăcut, iar ea a spus:

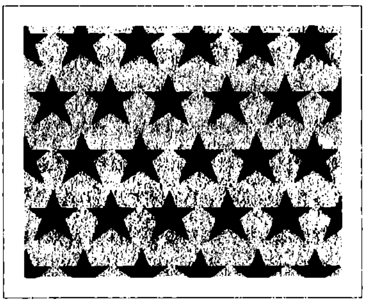
— Poți să stai cât timp dorești.

Iar după ce domnul Shears s-a dus la serviciu, mama a sunat la birou și și-a luat o *Învoire pentru probleme personale*, ca atunci când îți moare o rudă sau e bolnavă.

Pe urmă a spus că trebuie să mergem să cumpărăm niște haine pentru mine și o pijama și o periuță de dinți și o vestă din flanelă. Așa că am ieșit din apartament și am mers pe drumul principal, care era Hill Lane sau A4088, și era foarte aglomerat și am prins autobuzul numărul 266 până la centrul comercial Brent Cross. Numai că în magazin erau prea mulți oameni și mi s-a făcut frică, așa că m-am culcat pe pardoseală lângă raionul de ceasuri și am început să țip, iar mama a trebuit să mă ducă acasă cu un taxi.

Apoi mama a trebuit să se întoarcă la magazin ca să-mi cumpere haine, pijama, periuță de dinți și o flanelă, iar eu am rămas în camera de musafiri cât timp a fost plecată fiindcă nu voiam să stau în aceeași cameră cu domnul Shears, căci îmi era frică de el.

Iar când mama s-a întors acasă, mi-a adus un pahar cu *milkshake* de căpșuni și mi-a arătat noua mea pijama, care avea un imprimeu cu steluțe în 5 colțuri pe un fond violet, care arăta așa:

După aceea am spus:

— Trebuie să mă întorc la Swindon.
Iar mama a spus:
— Christopher, abia ai ajuns aici.
Iar eu am spus:
— Trebuie să mă întorc, fiindcă trebuie să-mi susțin examenul pentru nivelul A la matematică.
Iar ea a întrebat:
— Dai examen pentru nivelul A la matematică?
Iar eu am spus:
— Da, o să-l dau săptămâna viitoare, miercuri, joi și vineri.
Iar mama a spus:
— Dumnezeule!
Iar eu am spus:
— Reverendul Peters o să-mi fie supraveghetor.
Iar mama a spus:
— Vreau să spun, e grozav!
Iar eu am spus:
— Și-o să obțin nota maximă. Și de-aia trebuie să mă întorc la Swindon. Numai că nu vreau să-l văd pe tata. Așa că trebuie să merg la Swindon cu tine.
Atunci mama și-a dus mâinile la față, a oftat cu putere și a spus:
— Nu știu dacă asta o să fie posibil.
Iar eu am spus:
— Dar trebuie să merg.
Iar mama a spus:
— Hai să vorbim despre asta altă dată, bine?
Iar eu am zis:
— Bine. Dar trebuie să mă duc la Swindon.
Iar ea a spus:
— Christopher, te rog.
Și am băut puțin din *milkshake*.

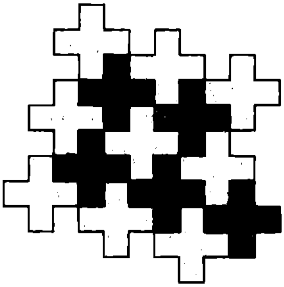
Și, mai târziu, la 10:31 p.m., am ieșit pe balcon ca să constat dacă pot să văd vreo stea, dar n-am văzut nici una din cauza norilor și a ceea ce se cheamă *Poluarea luminoasă*, care este lumina de la iluminatul stradal și de la farurile și stopurile mașinilor și luminile de la clădiri care se reflectă de particulele minuscule din atmosferă și se interpune în calea luminii de la stele. Așa că m-am întors în casă.

Dar n-am putut să dorm. M-am trezit la 2:07 a.m. și mi s-a făcut frică de domnul Shears, așa că m-am dus jos și am ieșit din clădire pe Chapter Road. Pe stradă nu era nimeni și era mai liniștit decât ziua, chiar dacă se auzeau în depărtare zgomotele mașinilor și sirenele, așa că m-am simțit mai calm. Am mers pe Chapter Road și m-am uitat la toate mașinile și la modelele pe care cablurile telefonice le făceau pe fondul norilor portocalii și la lucrurile pe care oamenii le aveau în grădinile din fața caselor, cum ar fi un pitic, un aragaz, o mică piscină și un ursuleț din pluș.

Pe urmă am auzit doi oameni venind pe stradă, așa că m-am ghemuit între o benă de gunoi și o dubă Ford Transit, și oamenii vorbeau într-o limbă care nu era engleza, dar nu m-au văzut. Iar în apa murdară din rigola de la picioarele mele erau doi mici dinți de roată dințată, ca dinții de la un ceas mecanic.

Și mi-a plăcut între benă și duba Ford Transit, așa că am rămas acolo vreme îndelungată. Și m-am uitat la stradă. Și singurele culori care se vedeau erau oranj și negru și amestecuri de oranj și negru. Și nu puteai să-ți dai seama ce culori vor avea mașinile în timpul zilei.

Și m-am întrebat dacă se poate alcătui un mozaic din cruci, și am calculat că se poate, imaginându-mi acest desen:

Deodată am auzit vocea mamei, care striga:

— Christopher...? Christopher... ?

Și am auzit-o alergând pe stradă, așa că am ieșit din ascunzătoare, iar ea a fugit spre mine și a spus:

— Doamne Dumnezeule!

Și a rămas în fața mea și, îndreptând un degete spre mine, a spus:

— Dacă mai faci asta odată, mă jur, Christopher, te iubesc, dar... nu știu ce-am să fac.

Așa că m-a pus să promit că n-am să mai plec niciodată din apartament de capul meu, fiindcă era periculos și nu puteai să ai încredere în oamenii din Londra, pentru că erau niște străini. Iar a doua zi a trebuit să se ducă din nou la magazin și m-a pus să promit că n-o să deschid ușa nimănui, în caz că suna cineva la soneria de la intrare. Iar când s-a întors a adus niște granule de mâncare pentru Toby și trei casete video cu filmul *Star Trek* pe care le-am vizionat în camera de zi, până când s-a întors domnul Shears și atunci m-am dus din nou în camera mea. Și aș fi vrut ca apartamentul de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG să aibă o grădină, dar n-avea.

Iar în ziua următoare, cei de la biroul la care lucra mama au sunat și i-au spus că nu mai avea de ce să se

întoarcă la lucru, fiindcă găsiseră pe altcineva să-i facă treaba, iar ea s-a supărat foarte tare și a spus că era ilegal și că o să facă o plângere, dar domnul Shears a spus:

— Nu fi proastă, ce naiba. Era o slujbă temporară, pentru numele lui Dumnezeu!

Iar când mama a venit în camera mea înainte să mă culc, i-am spus:

— Trebuie să merg la Swindon ca să dau examenul de nivel A.

Iar ea a spus:

— Christopher, te rog, nu acum. Tatăl tău mă sună și mă amenință că mă cheamă la tribunal. Roger mă dojenește. Nu e momentul potrivit.

Iar eu am spus:

— Dar trebuie să mă duc fiindcă totul a fost aranjat, iar reverendul Peters o să mă supravegheze.

Iar ea a spus:

— Uite ce e. E doar un examen. O să sun la școală și-o să-i rog să-l amâne. Poți să-l susții altă dată.

Iar eu am spus:

— Nu pot să-l susțin altă dată. A fost aranjat. Și am făcut o mulțime de exerciții. Iar doamna Gascoyne a spus că putem folosi o sală de clasă de la școală.

Iar mama a spus:

— Christopher, abia dacă mai reușesc să stăpânesc situația. Și mai lipsește doar atâtica să-mi scape lucrurile de sub control, pricepi? Așa că, te rog, lasă-mă să...

Pe urmă a încetat să mai vorbească, și-a dus mâna la gură, s-a ridicat și a ieșit din cameră. Iar eu am început să simt o durere în piept, ca atunci, în metrou, fiindcă mă gândeam că n-o să reușesc să mă întorc la Swindon și să-mi iau examenul de nivel A.

În dimineața următoare m-am uitat pe fereastra din sufragerie ca să număr mașinile și să văd dacă urma să fie o **Zi Destul de Bună**, o **Zi Bună** sau o **Zi Foarte Bună**, ori o **Zi Neagră**, dar nu era ca în autobuz, în drum spre școală, pentru că te puteai uita pe fereastră oricât doreai, iar eu m-am uitat vreme de trei ore și am văzut 5 mașini roșii la rând și 4 mașini galbene la rând, ceea ce însemna că era în același timp o **Zi Bună** și o **Zi Neagră**, așa încât sistemul nu mai funcționa. Dar dacă mă concentram pe număratul mașinilor, mă făcea să uit de examen și de durerea din piept.

După-amiază mama m-a dus la Hampstead Heath cu un taxi și am stat pe culmea dealului și ne-am uitat la avioanele care soseau pe aeroportul Heathrow, în depărtare. Iar eu mi-am luat o acadea roșie de la un vânzător ambulant de înghețată. Atunci mama mi-a spus că-i telefonase doamnei Gascoyne și-i spusese că urma să-mi susțin examenul de matematică anul viitor, așa că am aruncat cât colo acadeaua și am țipat multă vreme, iar pieptul mă durea atât de tare, încât abia mai puteam să respir și a venit un bărbat care a întrebat dacă pățisem ceva, iar mama i-a spus: „Păi, dumitale cum ți se pare?" — iar bărbatul a plecat.

Pe urmă am obosit să mai țip și mama m-a dus acasă cu un alt taxi, iar dimineața următoare a fost sâmbătă, așa că i-a spus domnului Shears să se ducă și să-mi ia niște cărți de știință și de matematică de la bibliotecă, iar acestea se numeau *100 de enigme cu numere* și *Originile universului* și *Energia nucleară*, dar erau pentru copii și nu erau prea grozave, așa că nu le-am citit, iar domnul Shears a zis:

— Ei bine, mă bucur să văd că-mi este apreciată contribuția.

Nu mai mâncasem de când aruncasem acadeaua roşie pe Hamstead Heath, aşa că mama mi-a desenat nişte stele pe o foaie de hârtie, ca atunci când eram foarte mic, şi a umplut o cană gradată cu Complan şi aromă de căpşuni şi am primit o stea de bronz când am băut 200 ml, o stea de argint când am băut 400 ml şi una de aur când am băut 600 ml.

Iar când mama şi domnul Shears au început să se certe am luat din bucătărie micul aparat de radio, m-am dus în camera mea şi l-am potrivit între două posturi, aşa încât să nu mai aud decât zgomotul de fond, şi am dat volumul foarte tare şi l-am ţinut lipit de ureche, iar sunetul mi-a umplut capul şi m-a durut, încât n-am mai simţit nici un alt fel de durere, cum era durerea din piept, şi nu i-am mai auzit pe mama şi pe domnul Shears certându-se şi nu m-am mai putut gândi la faptul că nu aveam cum să-mi susţin examenul de matematică sau la faptul că apartamentul de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG nu avea grădină sau la faptul că nu puteam să văd stelele.

Şi pe urmă a fost luni. Era noapte, foarte târziu, şi domnul Shears a intrat în camera mea şi m-a trezit, şi băuse bere, fiindcă mirosea ca tata după ce bea bere cu Rhodri. Şi a spus:

— Şi zici că eşti al dracului de deştept, ai? Te gândeşti vreodată, măcar o clipă, şi la ceilalţi? Bag mâna-n foc că eşti tare încântat de tine însuţi, nu?

Iar mama a venit şi l-a scos din încăpere şi a spus:

— Christopher, iartă-mă. Te rog să mă ierţi.

A doua zi de dimineaţă, după ce domnul Shears a plecat la serviciu, mama şi-a împachetat o mare parte din haine în două valize şi mi-a spus să merg jos, să-l iau şi pe Toby şi să mă urc în maşină. Şi-a pus apoi valizele în

portbagaj și am plecat. Dar era mașina domnului Shears, așa că am întrebat:

— Ai furat mașina?

Iar ea a spus:

— Nu, doar am împrumutat-o.

Iar eu am spus:

— Unde mergem?

Iar ea a spus:

— Mergem acasă.

— Vrei să spui acasă, la Swindon?

— Da.

— Și-o să fie și tata acolo?

— Te rog, Christopher. Nu mă bate la cap acum, bine?

— Nu vreau să fiu cu tata.

— Of... fir-ar să fie... Christopher, totul o să fie bine, da? O să fie bine.

— Ne întoarcem la Swindon ca să-mi pot susține examenul de matematică?

Iar mama a spus:

— Ce?

Și i-am spus:

— Păi urma să dau examenul de matematică mâine.

Iar mama a vorbit foarte rar când a spus:

— Ne întoarcem la Swindon fiindcă dacă mai rămânem la Londra... cineva o să sufere. Și nu mă refer neapărat la tine.

Iar eu am întrebat:

— Ce vrei să spui?

Iar ea a zis:

— Acum aș vrea să taci un timp.

Iar eu am spus:

— Cât timp vrei să tac?

Iar ea a spus:

— Dumnezeule! O jumătate de oră, Christopher. Am nevoie ca tu să taci o jumătate de oră.

Și întreg drumul până la Swindon ne-a luat 3 ore și 12 minute, și a trebuit să oprim să punem benzină, iar mama mi-a cumpărat o ciocolată Milky, dar n-am mâncat-o. Și am fost prinși mult timp într-un blocaj de trafic, provocat de faptul că cei din față încetineau ca să se uite la un accident care se produsese pe sensul celălalt de mers. Și am încercat să calculez o formulă ca să determin dacă un blocaj rutier ar putea fi provocat doar de faptul că șoferii încetinesc și cum era influențat acest lucru a) de densitatea traficului, b) de viteza de rulaj a vehiculelor și c) de cât de repede frânau șoferii când vedeau că se aprindeau luminile de frână ale mașinilor din față. Dar eram prea obosit pentru că nu dormisem în noaptea trecută, căci mă gândisem că n-o să-mi pot susține examenul de matematică. Așa că am adormit.

Iar când am ajuns la Swindon, mama avea cheile de la casă, așa că am intrat, iar ea a spus: „Hello?" — dar nu era nimeni acasă fiindcă era 1:23 p.m. Și mi s-a făcut frică, dar mama a spus că nu e nici un pericol, așa că m-am dus sus, în camera mea, și am închis ușa. L-am scos pe Toby din buzunar și l-am lăsat să alerge prin cameră, iar eu am jucat ***Minesweeper***, și am terminat versiunea ***Expert*** în 174 de secunde, adică, cu 75 de secunde mai mult decât cel mai bun timp al meu.

Iar când s-a făcut 6:35, l-am auzit pe tata întorcându-se acasă cu duba lui și am proptit patul în ușă, ca să nu poată pătrunde în cameră, iar el a intrat în casă și el și mama au început să țipe unul la celălalt.

Iar tata a zis:

— Cum mama dracului ai intrat în casă?

Iar mama i-a răspuns:

— În caz că ai uitat, îți amintesc că asta e și casa mea.

Iar tata a țipat:

— Hăndrălăul tău chipeș e și el cu tine?

În acel moment am luat toba *bongo* pe care mi-o cumpărase unchiul Terry, am îngenuncheat într-un colț al încăperii, mi-am apăsat capul în îmbinarea dintre pereți și am început să bat în tobă și să gem și am făcut asta timp de o oră, până când a venit mama și mi-a spus că tata plecase. A mai spus că tata se dusese să locuiască la Rhodri acasă o vreme, până ne găseam un loc unde să stăm în următoarele săptămâni.

Apoi m-am dus în grădină și am găsit cușca lui Toby în spatele șopronului, așa că am adus-o în casă, am curățat-o și l-am pus pe Toby în ea.

Pe urmă am întrebat-o pe mama dacă puteam să dau a doua zi examenul de matematică.

Iar ea a spus:

— Îmi pare rău, Christopher.

Iar eu am spus:

— Pot să-mi dau examenul de matematică?

Iar ea a spus:

— Nu mă asculți, Christopher, nu-i așa?

Iar eu am spus:

— Ba te ascult.

Iar mama a spus:

— Păi, ți-am mai spus o dată. Am sunat-o pe directoare, i-am spus că ești la Londra și că o să dai examenul la anul.

Iar eu am spus:

— Dar acum sunt aici și pot să-l dau.

Iar mama a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Am încercat să fac lucrurile cum se cuvine, să nu le încurc și mai tare.

Atunci a început din nou să mă doară pieptul, mi-am încrucișat brațele, am început să mă legăn înainte și înapoi și să gem.

Iar mama a spus:

— N-am știut că o să ne întoarcem.

Dar eu am continuat să gem și să mă legăn înainte și înapoi.

Atunci mama a spus:

— Ei, haide. Asta n-o să rezolve nimic.

Apoi m-a întrebat dacă vreau să vizionez unul dintre filmele mele video preferate, din seria *Planeta albastră*, despre viața de sub calota glaciară arctică sau despre migrațiunea balenelor cu cocoașă, dar eu n-am spus nimic fiindcă știam că n-o să-mi pot susține examenul de matematică pentru nivelul A și era ca atunci când îți lipești unghia de caloriferul fierbinte și începe să te doară și te face să plângi, iar durerea nu încetează nici după ce ți-ai luat degetul de pe calorifer.

Pe urmă mama mi-a pregătit niște morcovi și broccoli cu ketchup, dar nu le-am mâncat.

Și nici n-am dormit în noaptea aceea.

A doua zi mama m-a dus la școală cu mașina domnului Shears, pentru că am pierdut autobuzul. Și tocmai când ne urcam în mașină, doamna Shears a venit de peste drum și i-a spus mamei:

— Da' tu chiar ai tupeu, să știi.

Iar mama a spus:

— Urcă-te în mașină, Christopher.

Dar nu puteam să fac asta fiindcă portiera era încuiată.

Iar doamna Shears a spus:

— Deci, până la urmă, ți-a dat și ție papucii?

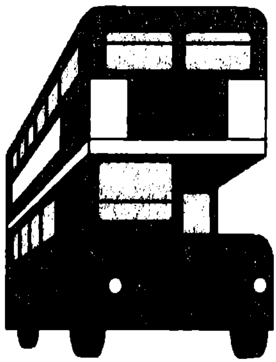
Atunci mama a deschis portiera ei, s-a urcat în mașină, mi-a deschis și portiera mea, m-am urcat și am plecat.

Iar când am ajuns la școală, Siobhan a spus:

— Deci dumneavoastră sunteți mama lui Christopher.

Iar Siobhan a spus că se bucură să mă vadă din nou și m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu i-am spus că sunt obosit. Iar mama i-a explicat că eram supărat fiindcă nu puteam să susțin examenul de matematică, motiv pentru care nu mâncasem și nu dormisem bine.

După care mama a plecat iar eu am desenat un autobuz văzut din perspectivă ca să nu mă mai gândesc la durerea din piept, iar autobuzul arăta așa:

Iar după masa de prânz, Siobhan mi-a spus că vorbise cu doamna Gascoyne, care încă mai ținea în sertar cele trei plicuri sigilate cu problemele pentru examenul meu.

Așa că am întrebat dacă mai pot să dau examenul.

Iar Siobhan a spus:

— Cred că da. O să-l sunăm pe reverendul Peters în după-amiaza asta, ca să fim siguri că poate să vină să te supravegheze. Iar doamna Gascoyne o să scrie la comi-

sia de examinare să le spună că, până la urmă, o să susții totuși examenul. Și să sperăm că ei nu vor avea nimic împotrivă. Dar nu putem să fim siguri.

Pe urmă s-a oprit din vorbit câteva secunde.

— M-am gândit să-ți spun chiar acum, ca să te poți gândi la asta.

Iar eu am spus:

— Să mă gândesc la ce?

Iar ea a spus:

— Ești sigur că vrei să faci asta, Christopher?

M-am gândit la întrebare și n-am fost sigur care era răspunsul, fiindcă voiam să-mi susțin examenul, dar eram foarte obosit și, când încercam să mă gândesc la matematică, creierul nu-mi funcționa cum trebuie, iar când am încercat să-mi amintesc anumite lucruri, cum ar fi formula logaritmică pentru numărul aproximativ de numere prime mai mici decât **(x)**, nu mi-am amintit-o și asta m-a înspăimântat.

Iar Siobhan a spus:

— Nu ești obligat să-l dai, Christopher. Dacă tu spui că nu vrei să-l susții, nimeni n-o să fie supărat pe tine. Și n-o să fie ceva greșit, ilegal sau stupid. O să fie doar ceea ce vrei tu și totul va fi în regulă.

Iar eu am spus:

— Vreau să-l susțin.

Pentru că nu-mi place să-mi programez anumite lucruri și după aceea să le elimin din orarul meu, fiindcă atunci când fac asta mi se face rău.

Iar Siobhan a spus:

— OK.

Apoi l-a sunat pe reverendul Peters, care a venit la școală la 3:27 și a spus:

— Deci, tinere, suntem pregătiți să-i dăm drumul?

Și am rezolvat **Setul 1** de exerciții din cadrul examenului de matematică în Sala de Arte. Iar reverendul Peters era supraveghetorul și a stat la catedră în timpul examenului și a citit din cartea *Prețul uceniciei* de Dietrich Bonhoeffer și a mâncat un sandviș. Iar pe la mijlocul examenului, a ieșit să fumeze o țigară pe coridor, dar m-a urmărit uitându-se pe fereastră, ca să nu copiez.

Iar când am deschis plicul și am citit enunțurile, n-am știut cum să răspund la nici una dintre problemele de acolo și nici nu puteam să respir cum trebuie. Și-mi venea să lovesc pe cineva sau să-l înjunghii cu briceagul meu militar multifuncțional, dar nu aveam pe cine să lovesc sau să înjunghii cu briceagul meu militar multifuncțional, în afară de reverendul Peters, care era foarte înalt, și dacă-l loveam sau îl înjunghiam cu briceagul meu militar multifuncțional n-avea să-mi mai fie supraveghetor în celelalte zile de examen. Așa că am făcut respirații profunde, așa cum mă învățase Siobhan să fac ori de câte ori îmi venea să lovesc pe cineva la școală și am numărat cincizeci de respirații și am ridicat la cub numerele cardinale în timp ce număram, după cum urmează:

1, 8, 27, 64, 125, 216, 343, 512, 729, 1 000, 1 331, 1 728, 2 197, 2 744, 3 375, 4 096, 4 913... etc.

Iar asta m-a făcut să mă simt ceva mai calm. Dar examenul dura 2 ore, din care trecuseră deja douăzeci de minute, așa că a trebuit să lucrez foarte repede și n-am mai avut timp să verific cum se cuvine răspunsurile.

Iar în noaptea acelei zile, imediat după ce m-am întors de la școală, tata a venit și el acasă, iar eu am început să țip, dar mama a spus că n-are să îngăduie să mi se întâmple nimic rău și atunci m-am dus în grădină și m-am

culcat pe iarbă ca să mă uit la stelele de pe cer și să mă fac neglijabil. Iar când tata a ieșit din casă, s-a uitat la mine vreme îndelungată, apoi a lovit cu pumnul în gard atât de tare, încât a făcut o gaură în acesta, după care a plecat.

Iar eu am dormit puțin în noaptea aceea, fiindcă aveam de susținut examenul de matematică pentru nivelul A. Iar la cină am mâncat niște supă de spanac.

A doua zi am făcut **Setul 2** de exerciții, iar reverendul Peters a citit *Prețul uceniciei* de Dietrich Bonhoeffer, dar de data asta n-a mai ieșit să fumeze, iar Siobhan m-a pus să mă duc la toaletă înainte de examen, după care m-a lăsat să stau singur și să fac exercițiile de respirație și de numărare.

Iar seara mă jucam *A unsprezecea oră* la computer când un taxi a oprit în fața casei. Din taxi a coborât domnul Shears, care a aruncat pe gazon o cutie mare din carton, plină cu lucruri de-ale mamei. Printre ele erau un uscător de păr, niște chiloți, un șampon L'Oreal, o cutie de musli, două cărți, *DIANA Povestea ei adevărată* de Andrew Morton și *Rivalele* de Jilly Cooper, și o fotografie de-a mea cu ramă argintie. Iar sticla fotografiei înrămate a crăpat când a căzut pe pământ.

Pe urmă, domnul Shears a scos niște chei din buzunar, s-a urcat în mașină și a plecat, iar mama a ieșit din casă, a alergat în stradă și a strigat:

— Nici să nu te gândești să te mai întorci!

Apoi a aruncat cutia de musli și i-a lovit portbagajul din mers, iar doamna Shears se uita pe fereastră la mama.

Ziua următoare am făcut și **Setul 3**, iar reverendul Peters a citit *Daily Mail* și a fumat trei țigări.

Iată care a fost întrebarea mea preferată:

Demonstrați următoarea afirmație:

„Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma **$n^2 + 1$, $n^2 - 1$ și $2n$ (unde $n > 1$)** este un triunghi dreptunghic."

Arătați, cu ajutorul unui contraexemplu, că reciproca e falsă.

Iar eu aveam de gând să scriu aici cum am răspuns la întrebare, numai că Siobhan a zis că nu e interesant, dar eu am spus că e. Iar ea a spus că oamenii n-or să vrea să citească răspunsul la o întrebare de matematică într-o carte și că aș putea să pun răspunsul într-o anexă, care constituie un capitol separat la sfârșitul cărții, pe care îl vor citi numai cei interesați. Și asta am și făcut.

Iar după aceea pieptul nu m-a mai durut așa de tare și mi-a fost mai ușor să respir. Dar tot mi-era rău, fiindcă nu știam dacă rezolvasem bine problemele și nu știam nici dacă comisia de examinare o să-mi ia în considerare lucrările, după ce doamna Gascoyne îi anunțase că n-o să mai susțin examenul.

Și cel mai bine e când știi că o să se întâmple un lucru bun, cum ar fi o eclipsă sau că o să primești un microscop de Crăciun. Și e rău când știi că o să se întâmple ceva rău, cum ar fi să te duci la dentist pentru o plombă sau să pleci în Franța. Dar cel mai rău cred că e atunci când nu știi dacă ceea ce are să se întâmple va fi un lucru bun sau rău.

Iar în noaptea aceea tata a trecut pe acasă, iar eu stăteam pe canapea și urmăream emisiunea *Concurs universitar* și răspundeam la întrebările de știință. Iar el a rămas în pragul camerei de zi și a spus:

— Să nu țipi, Christopher. N-o să-ți fac nici un rău.

Iar mama stătea în spatele lui, așa că n-am țipat.

Pe urmă s-a apropiat un pic de mine și s-a lăsat pe vine, așa cum faci cu câinii, ca să le arăți că nu ești un Agresor, și a spus:

— Voiam să te întreb cum a fost la examen.

Dar eu n-am spus nimic.

Iar mama a spus:

— Poți să-i spui, Christopher.

Dar eu tot n-am spus nimic.

Iar mama a spus:

— Te rog, Christopher.

Așa că am spus:

— Nu știu dacă am rezolvat corect toate exercițiile fiindcă eram obosit și nu mâncasem nimic, așa că n-am putut să gândesc cum trebuie.

Iar tata a încuviințat din cap și nu a spus nimic preț de câteva secunde. După care a spus:

— Mulțumesc.

Iar eu l-am întrebat:

— Pentru ce?

Iar el a spus:

— Pur și simplu... mulțumesc.

Pe urmă a spus:

— Sunt foarte mândru de tine, Christopher. Foarte mândru. Sunt sigur că te-ai descurcat excelent.

După aceea a plecat iar eu am urmărit restul programului *Concurs universitar.*

Săptămâna următoare tata i-a spus mamei că va trebui să plece din casă, ceea ce ea nu putea să facă, fiindcă n-avea nici un ban cu care să plătească chiria pentru un apartament. Iar eu am întrebat dacă tata o să fie arestat și-o să fie dus la pușcărie pentru că-l omorâse pe Welling-

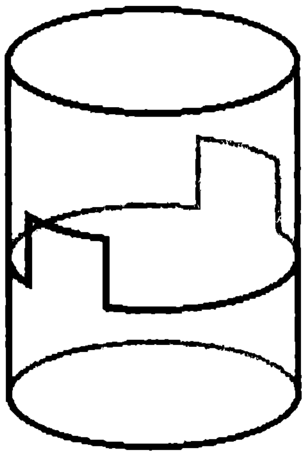
ton, fiindcă în felul ăsta am fi putut să locuim în casa noastră. Dar mama a spus că poliţia nu-l va aresta pe tata decât dacă doamna Shears îi făcea ceea ce se cheamă o *reclamaţie*, care înseamnă să le spui poliţiştilor să aresteze pe cineva fiindcă a comis o infracţiune, pentru că altfel poliţia nu îi arestează pe oamenii care au comis infracţiuni mărunte decât dacă le ceri tu s-o facă, şi mama a spus că omorârea unui câine e o infracţiune măruntă.

Dar pe urmă totul a fost bine, fiindcă mama a obţinut o slujbă de casier la o florărie, iar doctorul i-a dat nişte pastile pe care să le ia ca să nu se mai simtă tristă, numai că uneori pastilele îi dădeau ameţeli şi cădea dacă se ridica prea repede în picioare. Aşa că ne-am mutat într-o cameră dintr-o clădire mare, construită din cărămizi roşii. Iar patul era în aceeaşi încăpere ca şi bucătăria, şi nu mi-a plăcut fiindcă era mică, iar coridorul era vopsit cu maro şi avea o toaletă şi o baie pe care o foloseau şi alţi oameni, iar mama trebuia s-o cureţe înainte de a o folosi eu, altfel nu mă duceam, iar uneori făceam pe mine, căci era altcineva în baie. Iar coridorul de lângă cameră mirosea a sos de carne şi a dezinfectantul cu care se curăţau toaletele de la şcoală. Iar în cameră mirosea a ciorapi şi a aromatizant de aer cu miros de brad.

Şi nu mi-a plăcut că trebuia să aştept rezultatele examenului meu de matematică. Şi ori de câte ori mă gândeam la viitor, nu vedeam nimic clar în mintea mea, iar asta îmi provoca un început de panică. Aşa că Siobhan a spus că nu trebuie să mă mai gândesc la viitor. A spus:

— Gândeşte-te la ziua de azi. Gândeşte-te la lucruri care s-au întâmplat. Mai ales la lucrurile bune care ţi s-au întâmplat.

Iar unul dintre lucrurile bune a fost că mama mi-a cumpărat un puzzle din lemn, care arăta aşa:

Trebuia să detaşezi cele două părţi componente ale piesei, şi era foarte dificil.

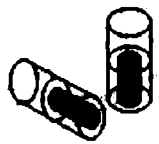
Iar un alt lucru bun a fost că am ajutat-o pe mama să-şi zugrăvească încăperea cu ***Alb cu o tentă ca de grâu,*** numai că mi-a picat vopsea pe păr, iar ea a vrut să o îndepărteze frecându-mă cu şampon pe cap când eram în baie, dar n-am lăsat-o, aşa că vopseaua mi-a rămas în păr 5 zile, până când am tăiat cu foarfecele şuviţa murdară de păr.

Dar au fost mai multe lucruri rele decât lucruri bune.

Iar unul dintre ele era că mama nu se întorcea de la lucru mai devreme de 5:30, aşa că trebuia să mă duc acasă la tata între 3:49 şi 5:30, pentru că nu aveam voie să stau singur, iar mama a spus că n-am de ales, aşa că am proptit patul în uşă pentru eventualitatea în care tata ar fi încercat să intre în cameră. Iar uneori încerca să vorbească cu mine prin uşă, dar eu nu-i răspundeam. Iar câteodată îl auzeam cum stă pe podea, în faţa uşii, fără să scoată o vorbă, vreme îndelungată.

Iar un alt lucru rău a fost că Toby a murit fiindcă avea 2 ani și 7 luni, ceea ce înseamnă o vârstă înaintată pentru un șobolan, iar eu am spus că vreau să-l înmormântez, dar mama n-avea grădină, așa că l-am îngropat într-un vas mare cu pământ, ca ghivecele pentru flori. Și am spus că vreau alt șobolan, dar mama a spus că nu se poate fiindcă încăperea era prea mică.

Și am rezolvat jocul, căci mi-am dat seama că înăuntrul piesei din lemn erau două bolțuri, și erau ca niște tuneluri cu tije de metal înăuntru, care arătau așa:

Și trebuia să ții piesa în așa fel, încât bolțurile să alunece la capetele tunelurilor și să nu se mai intersecteze cu îmbinarea dintre cele două părți componente, iar după aceea puteai să le detașezi. Iar într-o zi, când mama a venit să mă ia de acasă de la tata, după terminarea orelor de program, tata a spus:

— Christopher, pot să stau puțin de vorbă cu tine?

Iar eu am spus:

— Nu.

Dar mama a spus:

— E în regulă. Sunt aici.

Iar eu am spus:

— Nu vreau să vorbesc cu tata.

Dar tata a spus:

— Uite, facem un târg.

Și ținea în mână cronometrul de bucătărie, care era o roșie mare din plastic, tăiată pe jumătate, pe care a întors-o și a început să ticăie. Iar el a spus:

— Cinci minute, bine? Atâta tot. Pe urmă, poți să pleci.

Așa că m-am așezat pe canapea, el a stat în fotoliu, iar mama stătea pe hol. Tata a spus:

— Christopher, uite... Așa nu mai merge. Nu știu ce crezi tu, dar treaba asta... treaba asta mă doare prea mult... Să fii în casa mea și să refuzi să vorbești cu mine... Trebuie să înveți să capeți încredere în mine... Și nu-mi pasă cât o să dureze... Dac-o să fie un minut într-o zi, două minute a doua zi, trei minute în a treia zi și-o să dureze ani, nu-mi pasă. Pentru că e vorba de ceva important. Ceva mai important decât orice altceva.

Pe urmă și-a rupt o pieliță de lângă unghie, de la mâna stângă. După care a spus:

— Hai să-i spunem... să-i spunem proiect. Un proiect pe care trebuie să-l facem împreună. Tu va trebui să petreci mai mult timp cu mine. Iar eu... eu trebuie să-ți demonstrez că poți avea încredere în mine. Și la început o să fie greu, fiindcă... fiindcă e un proiect dificil. Dar o să fie din ce în ce mai bine, îți promit.

După care și-a masat tâmplele cu degetele și a spus:

— Nu trebuie să spui nimic acum, pe loc. Doar că va trebui să te gândești la asta. Și, ăăă... am un cadou pentru tine. Ca să-ți arăt că am vorbit cât se poate de serios.

Și ca să-ți spun că-mi pare rău. Și fiindcă... ei bine, o să înțelegi ce vreau să spun.

Apoi s-a ridicat din fotoliu și s-a dus la ușa bucătăriei, a deschis-o, și acolo era o cutie mare din carton pe podea, și în ea era o pătură, iar el s-a aplecat și a scos de acolo un cățeluș cu blana de culoarea nisipului.

Pe urmă s-a întors și mi-a dat cățelul:

— Are două luni. Și e un Golden Retriever.

Iar câinele ședea în poala mea și l-am mângâiat.

O vreme, nimeni n-a spus nimic.

Apoi, tata a spus:

— Christopher, niciodată n-o să fac nimic care să te rănească.

Pe urmă nimeni n-a spus nimic.

Apoi mama a intrat în cameră și a spus:

— Mă tem că n-ai să poți să-l iei cu tine. Camera noastră e prea mică. Dar tatăl tău o să aibă grijă de el aici. Și poți să vii să-l scoți la plimbare oricând dorești.

Iar eu am întrebat:

— Are vreun nume?

Iar tata a spus:

— Nu. Tu vei hotărî cum o să-l cheme.

Iar cățelul m-a mușcat ușurel de deget.

Atunci au trecut cele 5 minute și a sunat soneria roșiei din plastic. Așa că am plecat cu mama la locuința ei.

Iar săptămâna următoare a fost o furtună cu fulgere și un trăsnet a lovit un copac mare din parcul de lângă casa tatei și copacul s-a prăbușit, iar oamenii au venit și au tăiat crengile cu niște ferăstraie mecanice, apoi au încărcat buștenii într-un camion și n-a mai rămas decât un ciot ascuțit și negru, din lemn carbonizat.

Iar eu am primit rezultatele de la examen și am luat nota maximă, ceea ce m-a făcut să mă simt așa:

Iar câinelui i-am dat numele de Sandy. Iar tata i-a cumpărat o zgardă și o lesă și mi-a dat voie să-l plimb până la magazin și înapoi. Și mă jucam cu el cu un os din cauciuc.

Iar mama s-a îmbolnăvit de gripă, așa că a trebuit să petrec trei zile cu tata și să stau în casa lui. Dar nu a fost nici o problemă, fiindcă Sandy dormea în patul meu și-ar fi lătrat dacă venea cineva în cameră în timpul nopții. Iar tata a sădit un răzor cu legume în grădină, iar eu l-am ajutat. Am plantat morcovi, mazăre și spanac, iar când or să se coacă, o să le culeg și-o să le mănânc.

Apoi m-am dus la o librărie cu mama și am cumpărat o carte intitulată *Matematici superioare pentru examenul de nivel A*, iar tata i-a spus doamnei Gascoyne că anul următor o să dau examenul pentru nivelul A la matematici superioare, iar dânsa a spus „OK".

Iar eu am să iau examenul și-o să obțin nota maximă. Iar peste doi ani o să dau și examenul pentru nivelul A la fizică și-o să obțin și-acolo nota maximă.

Apoi, după ce voi fi luat toate aceste examene, o să mă duc la universitate într-un alt oraș. Și nu trebuie să fie la Londra, pentru că nu-mi place Londra și sunt universități într-o mulțime de locuri și nu toate sunt în orașe mari. Și voi putea locui într-un apartament cu grădină și toaletă corespunzătoare. Și-o să-l pot lua cu mine pe Sandy, ca și cărțile și computerul.

După aceea o să obțin licența cu rezultate excelente și o să devin om de știință.

Și știu că pot să fac asta, fiindcă am ajuns singur la Londra, și pentru că am rezolvat misterul „cine l-a omorât pe Wellington?", și am găsit-o pe mama și am fost curajos și am scris o carte, iar asta înseamnă că pot să fac orice.

Anexă

Întrebare:
Demonstrați următoarea afirmație:

„Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ și $2n$ (unde $n > 1$) este un triunghi dreptunghic."

Arătați, cu ajutorul unui contraexemplu, că reciproca e falsă.

Răspuns

Mai întâi, trebuie să determinăm care este cea mai lungă latură a unui triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ și $2n$ (unde $n > 1$)

$$n^2 + 1 - 2n = (n - 1)^2$$

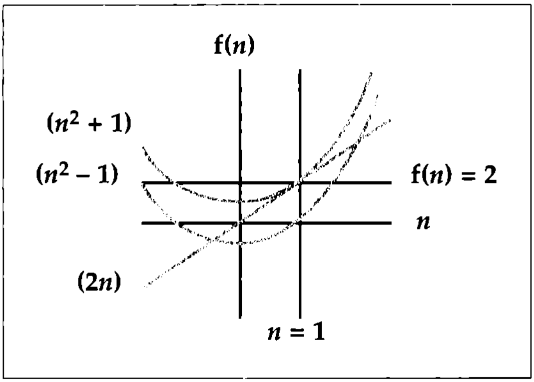
iar dacă $n > 1$ atunci $(n - 1) > 0$

prin urmare $n^2 + 1 - 2n > 0$
așadar $n^2 + 1 > 2n$

în mod similar $(n^2 + 1) - (n^2 - 1) = 2$
prin urmare $n^2 + 1 > n^2 - 1$

Asta înseamnă că $n^2 + 1$ este cea mai lungă latură a triunghiului ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ și $2n$ (unde $n > 1$)

Acest lucru se mai poate arăta și prin intermediul graficului următor (dar asta nu demonstrează nimic):

Conform teoremei lui Pitagora, dacă suma pătratelor laturilor mai scurte este egală cu pătratul ipotenuzei, atunci triunghiul este dreptunghic. Prin urmare, ca să demonstrăm că triunghiul este dreptunghic, trebuie să arătăm că așa stau lucrurile.

Suma pătratelor celor două laturi mai scurte este:

$(n^2 - 1)^2 + (2n)^2$
$(n^2 - 1)^2 + (2n)^2 = n^4 - 2n^2 + 1 + 4n^2 = \underline{n^4 + 2n^2 + 1}$

Pătratul ipotenuzei este $(n^2 + 1)^2$

$(n^2 + 1)^2 = n^4 + 2n^2 + 1$

Prin urmare, suma pătratelor laturilor mai scurte este egală cu pătratul ipotenuzei, iar triunghiul este dreptunghic.

Iar reciproca afirmaţiei „Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$) este dreptunghic" este „Laturile unui triunghi dreptunghic pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$)".

Iar un contraexemplu înseamnă să găseşti un triunghi care este dreptunghic, dar ale cărui laturi să nu poată fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$).

Aşadar, ipotenuza triunghiului dreptunghic **ABC** este **AB**.

Fie **AB** = 65

şi fie **BC** = 60

Atunci:

$$CA = \sqrt{(AB^2 - BC^2)} = \sqrt{(65^2 - 60^2)} = \sqrt{(4225 - 3600} =$$

$$= \sqrt{625} = 25$$

Fie **AB** $= n^2 + 1 = 65$

atunci n = $\sqrt{(65 - 1)} = \sqrt{64} = 8$

prin urmare $(n^2 - 1) = 64 - 1 = 63 \neq BC = 60 \neq CA = 25$
iar $2n = 16 \neq BC = 60 \neq CA = 25$

Prin urmare, triunghiul **ABC** este dreptunghic, dar laturile lui nu pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$). **QED**